

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MEGHAN MARCH

REAL DIRTY

Book One
of the
**REAL DIRTY
DUET**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GERÇEK KİRLİ

GERÇEK KIRLI DÜETİNİN 1. KITABI

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

Gerçek

Kirli Telif

Hakkı

Bildirimi

Bu Kitap Hakkında

1. Boone
2. Boone
3. Ripley
4. Boone
5. Ripley
6. Boone
7. Ripley
8. Boone
9. Boone
10. Ripley
11. Boone
12. Ripley
13. Ripley
14. Ripley
15. Boone
16. Ripley
17. Boone
18. Ripley
19. Boone
20. Ripley
21. Boone
22. Ripley
23. Ripley
24. Boone
25. Ripley
26. Boone
27. Ripley
28. Ripley

29. [Boone](#)
30. [Ripley](#)
31. [Boone](#)
32. [Ripley](#)
33. [Boone](#)
34. [Ripley](#)
35. [Boone](#)
36. [Ripley](#)
37. [Boone](#)
38. [Ripley](#)
39. [Boone](#)
40. [Ripley](#)
41. [Boone](#)
42. [Ripley](#)
43. [Boone](#)
44. [Ripley](#)
45. [Boone](#)
46. [Ripley](#)
47. [Boone](#)
48. [Ripley](#)

[Ayrıca yazan Meghan](#)
[March Teşekkür Yazarın](#)
[Notu](#)
[Yazar Hakkında](#)

GERÇEK KİRLİ

Gerçek Kirli Düetinin 1. Kitabı Meghan

March

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2017 Meghan March LLC tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke
Kurşun Geçirmez
Düzenleme
www.bulletproofediting.com

Kapak tasarımı: Hang Le
www.byhangle.com

Kapak fotoğrafı: Sara Eirew
Sara Eirew Photography
www.saraeirew.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

BU KİTAP HAKKINDA

Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahibim; listeleri alt üst eden yeni bir single, basit bir taşralı çocuğun harcayabileceğinden çok daha fazla para ve evlenmeyi planladığım bir kadın.

Ta ki evlenme teklifime gelmeyene kadar.

Mükemmel olduğunu düşündüğüm hayatım artık öyle değil.

Her şeye sahip olduğunu düşünen adam, değil.

Kalbimi kilitlemiştim ama hayat beni doğruca, bana haddimi bildiren geveze bir barmenin yoluna gönderdi.

Şimdi onu koymak istediğim tek yer altım.

Aşkla işimin bittiğini sanıyordum ama belki de daha yeni başlıyorumdur.

BOONE

A Yepyeni single'ımın son akoru da biter bitmez mikrofonu tekrar yerine sıkıştırıp sahneden uzaklaşıyorum, ışıkları ve kalabalığın gürültüsünü arkamda bırakarak.

Hangi cehennemde o?

"Boone-"

"Harika gösteri!"

"İyi işti!"

Çılgık atan hayranların gürültüsü arasında insanlar bana bağıyor ama ben hepsini duymazdan gelip soyunma odama yöneliyorum. Şu anda söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Evlilik teklifi planlarımdan sadece birkaç kişinin haberi vardı ve yüzlerindeki sempatik ifadeleri görmeye dayanamıyorum. Kimsenin acımasına ihtiyacım yok. Mihrapta ekilmiş falan değilim. Kız arkadaşımın uçuşu iptal edildi ya da ertelendi ve telefonuna cevap vermiyor. Bunu aşmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Bir şekilde.

Amber'ın nerede olduğuna dair iyi bir açıklaması olsa iyi olur. Bağımsız olduğunu ve benim kadar meşgul olduğunu biliyorum ama bu, böyle ortadan kaybolduğunda endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Üzerinde ismimin yazılı olduğu kapıyı duvara çarpıp sekerek kapanacak kadar sert bir şekilde iterek açtıktan sonra kilidi çevirip ahşap panele yaslanıyorum.

En azından ailem burada değil. Tanrım. Bu uğraşmak isteyeceğimden çok daha fazlası olurdu.

Onlar benim ailem ve onları ölesiye seviyorum, ama annem bunun evrenin bana ne yaptığını düşünmem gerektiğini söyleme şekli olduğunu ima ederdi.

"Evlilik kutsaldır, Boone. Onun doğru kişi olduğundan yüzde yüz emin misin?"

Annemin aileye bir gelin daha ekleme düşüncesiyle heyecanlanacağını düşünebilirsiniz, ancak Nashville'de başarılı olmaya çalışmak için devlet üniversitesi beyzbol bursumu reddetmemden daha çok heyecanlandığını söylemek güvenlidir.

Paslı kamyonetimi gitarım ve kıyafetlerimle birlikte topladığımda bana sıkıca sarıldı ve özel bilgeliğini ortaya koydu. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap, Boone. Seni desteklemek için her zaman burada olacağız ve albümün çıkar çıkmaz satın almak için ilk sırada olacağıma inansen iyi edersin."

Annemin kuyrukta beklemesine gerek kalmadı. Şirketin bana verdiği ilk kopyayı çıkış gününden önce evine elden teslim ettim ama bu onun Walmart'a gidip rafta ne varsa almasını engellemedi. On altısını da. Çünkü o benim annem, bunun dışında her konuda destekleyici.

Başımı arkaya yatırıp üzerimdeki beyaz asma tavana odaklanıyorum. Normalde bir konserden sonra keyfim yerinde olur ama bu gece Amber yüzünden keyfim yok. Her gün destansı bir evlenme teklifi planlıyorsanız ve evlenme teklif edeceğiniz kişi gelmiyor.

Biri arkamdaki kapıya vuruyor ve kapı titrerken tahtayı itiyorum.

"Hey, dostum! Arabanın anahtarları bende! Buradan çıkmak ister misin?"

Ses Zane Frisco'ya ait, açılış sanatçılarından biri. Tüylü sarı saçlı şarkıcı, aldatmaya niyetim olmadığı için yanından geçtiğim kadınların çoğunu tavlıyor. Bu turne kariyerini bir üst seviyeye taşıyan bir am geçidi oldu.

Cevap vermeyince sesini alçaltıyor. "Akbabalar etrafımda dönüyor. Basın planlarınızı öğrenmiş olmalı. Harekete geçme zamanı."

Bu mekândan fark edilmeden çıkmamın imkânı yok, özellikle de basın haber yapmak için ağızından köpükler saçıyorsa. Arkamı dönüp kapıyı yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum. Elimi yumruk yapıyorum. Dövmeli eklemlerim bir şeye çarpmayalı uzun zaman olmuştu.

Elimi panelin içine sokmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Parmaklarımı açıp arkamı dönüyorum ve paneli çekerek açıyorum.

Frisco omzunu kapıya yasladı ve kapı ardına kadar açıldığında neredeyse içeri düşüyordu.

"Duvarın altından tünel kazdığını sanıyordum." Doğruldu ve anahtarlarımı ve anahtarlık görevi gören bir çift muştayı havaya kaldırdı. "Güvenlik ekibiniz basını temizliyor. Buradan defolup gitmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm."

Birkaç ay birlikte turladıktan sonra, Frisco bunu anlıyor. Bazen bir stadyumu dolduracak kadar büyük bir kalabalığı çekebilmenin beraberinde getirdiği tüm saçmalıklardan uzaklaşmanız gerekir.

Anahtarları elinden alıyorum ve yeni takıntımın beklediği sahneye doğru ilerliyoruz. Tamamen restore edilmiş Olds 442 çok tatlı ve daha dün teslim edildi. Onu römorktan indirip basının ağızının suyunu akıtması için bir odaya sokmak ve ardından sahneye çıkarmak dışında hiçbir yere götürmedim.

Yanında diz çöküp Amber'a hayatının geri kalanını benimle birlikte arka yollarda yuvarlanarak geçirmesini teklif edecektim ama bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz.

Parmaklarım geriliyor, onu telefonla aramak istiyorum ama ne anlamı var ki? Uçakta olmalı; yoksa beni çoktan arardı. Dairesinden bana mesaj atacak ve geldiğinde gelmemi isteyecek.

Ne planladığınızı bilmiyordu, bu yüzden onu biraz rahat bırakın, diyorum kendime. Ona biraz nezaket göstermeye çalışıyorum ama sabrım tükeniyor.

Bazen sadece yumruklarla yuvarlanmak zorundasınız, öyleyse neden buradan çıkıp 442'yi adımlarına koymuyorsunuz?

Kaygan siyah-kırmızı boyayı görür görmez hafiflediğimi hissediyorum. Frisco'ya çenemi sallayarak kaslı arabaya doğru bakıyorum.

"Hadi gidelim."

Mekânın otoparkında lastikleri kızartırken motor kötü bir sürtük gibi homurdanıyor. Arkamda, siyah takım elbiseli iki adam kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, havayı bir duman bulutu doldururken beni onaylamaz bir şekilde izliyorlar.

Zor iş. Benim güvenliğim. Benim maaş bordrom.

Bu da demek oluyor ki böyle aptalca şeyler yapabilirim ve onlar hiçbir şey söyleyemezler.

"Bu gece Tweedledee ve Tweedledumb'ın bizi takip etmesine izin verecek misin? Yoksa taşaklı biriymişiz gibi davranıp eğlenmeye mi gideceğiz?" Frisco soruyor, bir yol görevlisi beni otoparktan çıkan açık kapıya doğru el sallarken ses tonundaki alay açık.

O hâlâ sektörde tanınmadan bir yerlere gidebilecek kadar yeni ama benim artık böyle bir lüksüm yok.

"İnsanların hücumuna uğramadan gidebileceğimiz bir yer biliyor musun? Bu gece hiç havamda değilim, dostum."

Frisco kolunu açık pencerenin çerçevesine uzatıyor. "Aklımda mükemmel bir yer var. Ama önce bu güzelliğin neler yapabileceğini görelim."

BOONE

A Yarım saat sonra, yüzümdeki gülümseme kalıcı bir sırıtışa dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya.

Kahretsin, sahip olduğum en tatlı Amerikan kas parçasıyla şehirde dolaşmak iyi hissettiriyor. Bir polisi atlatmak için sadece bir ara sokağa girmemiz gerekti, bu da ne kadar geri çekildiğimi gösteriyor. İhtiyacım olan son şey basının çiğneyip abartacağı bir dikkatsiz sürüş suçlaması.

Nashville şehir merkezine ve dairesine doğru geri dönerken Frisco kızıyla gülüyor. Buralarda bir yerde restore edilmiş bir depoda çatı katlarından biri var.

"Nereye gidiyorum? Seni bırakıyor muyum?"

Kahkahası kesildi. "Sikeyim hayır. Bu sadece ısınmaydı, değil mi? Biraz içkiye ihtiyacımız var."

Broadway yakınlarında trafik yoğunlaştıkça yavaşlıyorum. Sokakları dolduran onca insan bana bir plak anlaşması yapmadan önce On Altıncı Cadde'deki bir duvar dibinde bahşiş için çaldığım günleri hatırlatıyor. Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti.

Bir gün arabamda uyuyordum, ertesi gün beni tek başıma karşılayamayacağım bir otele yerleştiriyorlardı, çünkü bazı plak yöneticileri çaldığımda dolar işaretleri görüyordu.

İşime yaradı. "Nereye gidiyoruz?"

"Buradan sola dön." Karanlık bir yan sokağı işaret etti.

Yol tarifini tersinden yapıp yapmadığını sorgulasam da dönüyorum.

"İki blok aşağıda."

Birkaç dakika sonra, ileride mavi-yeşil neon ışıkların parıltısı beliriyor.

Fishbowl.

Logo tam da düşündüğünüz gibi görünüyor. Ortasında yeşil bir yazı olan mavi bir akvaryum baloncuğu ve içinde de ona uygun yeşil bir balık.

Yavaşlıyorum, kaldırıma yanaşmak niyetindeyim ama o bir sonraki yan sokağı işaret ediyor. "Sağa dön ve arka tarafa park et. Birinin arabayı fark edip seni takip etmesini engelleyebilir."

"İyi görünüyor."

442'yi yıkık dökük üç katlı tuğla binanın arkasından dolaştırıyorum ve paslı bir Javelin'in yanına park ediyorum. Ben durup baktığımda Frisco çoktan arabadan inmiş ve kapıyı kapatmıştı.

"Acaba bu kimin arabası?"

Frisco bana sırtıyor. "Sadece bu şehirde tanıştığım ve beni sürekli geri çeviren en ateşli kadının."

"Sen ciddi misin? Seni reddeden bir hatunla yatmaya çalışmak için mi buradayız?"

Duraksıyor, parmakları binanın arka kapısının eğri büğrü koluna dolanmış. "Sanırım öğreneceğiz."

Frisco kapıyı çekip açıyor ve bir an için onu burada bırakıp eve gitmeyi düşünüyorum. Bu onu haklı çıkarırdı.

İçeriden gelen ışık kapanan kapıdan içeri süzülüyor ve Johnny Cash'in çakıllı sesi dışarı sızıyor.

Ne oluyor be? Bu gece yapacak daha iyi bir şeyim yok zaten.

Barın içi daha önce girdiğim birçok bara benziyor. Genişliğinden daha uzun olan yüksek tavanlı mekânın havasında yılların dumanının bayat kokusu asılı duruyor. Sol duvarın orta kısmından aşağıya doğru, muhtemelen yaklaşık otuz metre uzunluğunda, yara bere içindeki ahşap bir bar uzanıyor.

Duvarlar geçmiş önemin country efsanelerinin fotoğraflarıyla sıvanmış ve bana en yakın olanında Merle Haggard'ın karalanmış imzasının üzerinde Rhonda'ya yazılmış okunaksız bir mesaj var.

Frisco bara doğru ilerliyor, burada inanılmaz göğüslere ve vahşi siyah saçlara sahip bir kadın taburelerde oturan iki kişi için muslukları çalıştırıyor.

Frisco'nun peşinde olduğu kişi o olmalı. İtiraz edemem. Adamın kusursuz bir zevki var.

Gözlerimi ondan ayırıp bardaki diğer müşterilere bakıyorum. Çift, Merle duvardaki resmi imzaladığından beri yer kaplıyor gibi görünüyor.

Frisco haklı olabilir. Bu gece burada bir güvenlik sorunu yaşanmasından endişe etmiyorum. Fred ve Ethel'in TMZ'yi duyduklarından ya da bir ünlünün görüldüğünü bildirmek için kime başvuracaklarını bildiklerinden şüpheliyim.

Ama ne olur ne olmaz diye, kazınmış beton zeminden geçmeden önce yıpranmış beyzbol şapkamın yakasını aşağıya doğru ekiştiriyorum.

RIPLEY

W Bileğimi ustalıkla şıklatarak musluğu çeviriyorum ve Zane Frisco eliyle bara yaklaşırken elimi kalçama götürüyorum. alametifarikası ukala sırtış. Bu sefer bana çıkma teklif ederse, ne olacak? Beş kez mi? Elbette gururumu okşuyor ama bu, cevabımın son dördünden farklı olacağı anlamına gelmiyor. Israrcı olduğu için adamın hakkını vermeliyim sanırım.

"Şu anda sahne arkasında hayranlarınla savaşıyor olman gerekmiyor mu?" Kaşlarımı kaldırarak bir bardak Miller Lite'ı Earl'ün önündeki bar peçetesinin üzerine koydum ve bir tane de karısı Pearl için aldım.

Yaşlı çift kendimi bildim bileli, hatta her şey değişmeden önce bile Fishbowl'a gelirdi. Bu barda iyiyi, kötüyü ve çirkini gördüler ve eğer Miller Lite'ın musluğunu kapatırsam, eminim ki onlardan biri ya da ikisi kalp krizinden ölür ve günlerinin geri kalanında bu bara musallat olurlar. *Ancak bu birkaç gün olabilir.*

Önümdeki havluyu kaptığım gibi bira damlalarını siliyor ve olumsuz düşünceleri bastırmaya çalışıyorum. Fishbowl ölmekte olan bir gelenek olabilir ama bu onun tertemiz olmaması gerektiği anlamına gelmez.

Frisco öne doğru eğildi, dirseklerini bara dayadı ve sırtışı, külot giyecek türden bir kız olsaydım, külot düşüren bir gülümseme sayılacağından emin olduğum bir gülümsemeye dönüştü.

"Buraya gelip senin güzel yüzünü görmek varken bir hayranınla ne işim olabilir ki?"

Cazibesi az değil ama ben bağışıklık kazandım.

Bez parçasını önüme bırakıyorum ve kollarımı göğüslerimin altında kavuşturuyorum, George Jones *Rockin' with the Possum* V yakamın altında onları daha yukarı itip itmediği konusunda endişelenmiyorum. "Bunu bir şarkıya koy, Frisco. Bu gece bu barda dinleyeceğinden çok daha fazla dinlenirsin."

Gülümsemesini bozmadan başını sallıyor. "Bir gün benimle çıkmaya evet diyeceksin ve ben de beni geri çevirdiğin tüm o zamanlar için özür dilemene izin vereceğim."

Kendimi tutmuyorum, kollarımı indiriyorum ve kahkahalarımın serbest kalmasına izin veriyorum. "Sonsuz iyimserlik için puan, ama bu olmayacak. Kuralımı biliyorsun. Senden daha iyi adamlar bu kuralı bozmamı sağlamaya çalıştı ve başaramadı."

Kendini beğenmiş sırtıışı eğilir. "Tam bir saçmalık, Rip. Sen ve senin kuralların, bana hâlâ barlarda çalışıyor ve kanepelerde yatıyor olmayı diletten tek şeysiniz. Keşke bilseydim..."

Frisco bana göz kırpmıyor ve reddedilmemi normalden daha sert karşılamadığını biliyorum. Aptal değil ve seçenekleri de yok değil. Muhtemelen buradan ayrılacak, yetmiş beş yaşın altında müşterileri olan bir barda duracak ve eve götürmek için bir kız alacak.

Ben de işimi halletmek için yine tek başıma yukarı çıkacağım. Tabii yatağa girer girmez uykuya dalmazsam, çünkü son iki günde toplam beş saat uyumuşum. Yorgunluğun anlık parıltısını bastırıyorum ve gülümsememi yerine sabitliyorum.

"Bu gece ne içiyorsun, Frisco?"

"Her zamanki gibi. Artı, ne isterse." Frisco çenesini arka girişin yanındaki gölgelerden çıkan bir adama doğru sallıyor.

Kahretsin, şu ampulü değiştirmem lazım. Ne zaman söndü ki? Bu düşünce aklıma girer girmez, yerini bir kadın takdirinin parıltısı alıyor.

Vay be.

Frisco'nun vücut yapısı hiç de fena değil ama bu adamın geniş omuzları, kaslı göğsü ve kalın pazularının soluk siyah tişörtünü nasıl gerdiğini görünce ağızımdaki tüm tükürükler kuruyor.

Vay be. Bu bir erkek.

Yıpranmış beyzbol şapkası yüzünü gizleyecek şekilde aşağıya doğru çekilmiş ama çenesindeki koyu renkli sakalı seçebiliyorum. Bakışlarım kollarındaki mürekkebe kayıyor ve kabul etmek istemediğim kadar uzun süredir hareket görmeyen yanlarım kükreyerek canlanıyor.

Gözlerim aşağıya inip yıpranmış kot pantolonunu ve siyah boktan ayakkabısını inceliyor ve tam başını kaldırıp gözlerimle buluşacakken tekrar yüzüne bakıyorum.

İmkânı yok.

Zane Frisco, country müziğin hüküm süren kötü çocuk süperstarı Boone Thrasher'ı barıma getirmedi.

Uykusuz çok gün geçirdim. Bir şeyler görüyorum.

Ama o siyah motosiklet botları yaklaştığında, REM döngüsü eksikliğin benimle dalga geçmediğini anlıyorum.

Boone Thrasher Fishbowl'da.

"Jack ve kola. Ağır Jack."

Derin sesi radyoda duyulduğu kadar hırıltılı ve göğüs uçlarım dikleşiyor.

Hayır. Olmaz. Olmuyor. Tehlike. Görev iptal.

Onun yoğun mavi bakışları altında far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donup kaldığımda, kendimi dönmeye ve içki şişelerinin bulunduğu cam raflı aynalı duvara bakmaya zorluyorum.

Gözlerimi sıkarak derin bir nefes alıyorum. *Ünlüler sadece tek bir şey için iyidir, o da bela.* Ama ... bir telefonla burayı Fishbowl'u bir aylığına tekrar kara geçirmeye yetecek kadar kadınla doldurabilirim.

Hayalimin beynimde canlanmasına izin verdim.

Eski country efsanesi Gil Green'in öldürüldüğü tuvaleti görmeye gelen aval aval bakan insanlar yerine, insanlar barı dolduracak, içki alacak ve yılın country müzik şovmenine yaklaşmaya çalışacaklardı.

Ensemdeki deri karıncalanıyor ve göz kapaklarım titreyerek açılıyor.

Yansımda Boone Thrasher'ın bakışları benimkilere çarpıyor. Yarıları dolu Jack şişesine uzanırken elim havada donuyor.

"Ona güveniyor musun?" Sözleri, konserlerinde mikrofona hırladığı zamanki gibi hırçın çıkıyor. Büyük stadyum gösterilerinden birine bilet almak için fazladan p a r a m olduğundan değil.

Aynanın sağında, çevresel görüşüm Frisco'nun tüylü sarı başını sallayışını yakalıyor ama dikkatim siyah şapkanın parçalanmış siperliğinin altındaki yüze odaklanıyor.

"Ripley iyi bir insan. Burada olmamız hakkında kimseye bir şey söylemeyecek. Öyle değil mi tatlım?"

Cevap vermek için aklımı toplarken dilim dudaklarımın üzerinde gezinmek için dışarı fırlarken o mavi gözler içimde delikler açıyor.

Konuşmaya başlıyorum ama sesim çıkmıyor. Boğazımı temizleyerek önce başımı sallıyorum. "Kimse burada olduğunu benden öğrenmeyecek."

Thrasher, Earl ve Pearl'e başını sallıyor. "Şu içkiyi sizin için alabilir miyim, millet?"

Earl ve Pearl yavaş değildir, özellikle de birisi Sosyal Güvenlik sabit gelir bütçelerini biraz daha genişletmeyi teklif ediyorsa.

Earl'ün düşüncesi sertifikalı platin plak sanatçısına döner. "Onları bütün gece satın alırsan, bir anlaşma yaparız. Sağır, kör ve dilsizi oynayabilirim. Karısına sor yeter."

Pearl taburesinin üzerinde dönüyor, yaşına göre şaşırtıcı derecede çevik, ama daha da etkileyici olan şeftali rengi buklelerinin hiç hareket etmemesi.

Bir gece birkaç Miller Lite içtikten sonra sonunda bana sırrını açıkladı. "Aquanet. Parmağınız daha fazla dayanamayana kadar püskürtücüyü basılı tutun ve sonra birkaç saniye daha devam edin. Saçların günlerce hareket etmeyecek."

Boone Thrasher'a ne diyeceğini merak ederek içim ürperiyor.

"Senin gibi yakışıklı bir çocuğun geceleri barlarda takılmak yerine seni evde tutan bir sevgilisi olmalı. Belki de bütün bu

o dövmele, iyi bir kız bulabilirsin. Ripley'nin biriyle çıkmaya ihtiyacı var ama ünlü tiplerle çıkmaz. Asla, Rhonda'nın yaptıklarından sonra-"

Ve bu kadar yeter.

Elimde Jack şişesiyle dönüyorum ve *yanlışlıkla* Pearl'ün Miller Lite'ını devirip barın diğer tarafına ve onun pudra mavisi polyester pantolonuna sıçratmak için kullanıyorum.

"Aman Tanrım! Ne yaptığına dikkat et kızım."

"Çok üzgünüm, Bayan Pearl. Hepsi benim hatam."

Soluk yeşil gözleri yüzümü inceliyor, sivri kaşlarımı kaçırmıyor. "Ben asla. Neyin var senin, çocuk? Şimdi gidip üstümü başımı temizlemeliyim ki bu yapışmasın. Artık böyle polyester yapmıyorlar." Bir hışımla tabureden kayar ve tuvalete doğru yürür.

Earl hiç etkilenmiş görünmüyor. Boone'a elini uzatır, karısına bakmaz bile.

"Earl Simpkins. Bu benim karım Pearl. Biz buraların müdavimleriyiz."

Boone Thrasher Earl'ün elini sıkar. "Memnun oldum, efendim." Elini bıraktığında iki üstteki tabureyi seçer ve Frisco onun yanına oturur.

Pearl'ü susturmak için birayla ıslattığım gerçeği hakkında kimse tek kelime etmiyor.

Boone Thrasher iki kolunu bara dayıyor ve şapkasının düşük faturasının altından beni inceliyor. "Jack ve kolaya ne dersin?"

BOONE

W *Frisco beni hangi cehenneme getirdi?* Siyah saçlı barmenin buzun üzerine uzun bir Jack dökmesini ve ardından bir shot kola ile tamamlamasını izlerken aklımdaki soru bu soda tabancası.

Ripley mi? Yaşlı kadın barmenin adının bu olduğunu mu söyledi? Buraya girdiğimizden beri Frisco'nun dikkati ondan ayrılmadı, ve nedenini görebiliyorum.

Kıvrımları kot pantolonunun içine dökülmüş, göğüsleri, kıcı ve kalın, parlak saçları var. Kısacası Amber'ın tam tersi. Sektördeki pek çok kadın gibi benim kızım da incecik, fazla kilolarını vermemek için baskı hissediyor çünkü kameralar onları geri alacak. Ne söylersem söyleyeyim, hayatını kurtarmak için ona bir hamburger bile yediremiyorum.

Bu barmeni sossuz bir salatayı karıştırırken ya da bir parça ahi ton balığını küçük lokmalar halinde keserken hayal edemiyorum. Hayır, sanki bir bifteğin içine dalacak ve onu elinden almaya çalışan birine çatal saplayacakmış gibi görünüyor.

Asıl gizem Frisco'nun neden buraya gelmek istediği değil, neden onu sürekli geri çevirdiği.

Ripley içkimi sözsüzce önüme koyduğunda, bir bira bardağına uzanıyor ve gri gözlerini Frisco'ya diyor. "Her zamankinden istediğine emin misin? Farklı bir şey denemek için son şansın." Bardağı musluğun altına tutuyor ve bekliyor.

"Kim olduğumu sanıyorsun sen? Ver şu Bud'ı bana bebeğim."

Parmakları kulpun etrafında kıvrılır ve sıkıca kavrar. "Sana kaç kere bana öyle seslenmemeni söyledim?"

Bar aynasında Frisco'nun ona göz kırptığını yakalıyorum. "Ve yine de sana böyle seslenmeye devam ediyorum... sence kim daha inatçı?"

Bir elini kıvrımlı kalçasına götürüyor ve ona bakıyor. "Hayır dediğimde, hayır demek istiyorum Frisco. Zoru oynamıyorum. Sadece ilgilenmiyorum."

Elini göğsüne vuruyor. "Yaralı. Neredeyse ölümcül. Bu kadar sağlıklı bir egom olduğu için şanslısın yoksa bana kompleks yapardın."

Ripley gözlerini deviriyor ve bardağı birayla doldurmaya başlamak için kolu aşağı çekiyor.

Müzik sistemi Willie Nelson'ı açıyor ve ben de içkimi içiyorum, boğazımdan aşağı kayarken Jack'in ağır elini takdir ediyorum. Frisco ve Ripley konuşurken müziğin ve eski tarz atmosferin tadını çıkarıyorum. Pearl tuvaletten dönüyor ve kocasıyla 1967'de olan bir şey hakkında konuşmaya başlıyor.

Her şeyin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum ve beni aşağı çeken saçmalıklar kaybolup gidiyor.

Bu gece nişanlanmamış olabilirim ama bunun için bir zaman sınırı yok. Bununla birlikte, harika bir single çıkardım ve yeni tatlı arabamı test etme fırsatı buldum.

Geriye kalan tek endişem Amber'a ne olduğu. Telefonum cebimde sessiz kalıyor ve ben onları uzaklaştırana kadar kafamda en kötü senaryolar dönüp duruyor.

İki saat sonra, sorum hiç tahmin edemeyeceğim bir şekilde yanıtlandı.

RIPLEY

Tarka kapı uçarak açılır ve tu la duvara çarpar.
Ne yazık ki, Earl ve Pearl' n evlerine gitmeleriyle geceki toplam müşteri sayısını be e,  u anki sayıyı da   e çıkaran yeni bir müşteri değil.

Hayır, bu benim en az güvenilir garsonum.

Brandy Lear hiçbir zaman güvenilir ya da zeki olmakla su lanmadı ve eğer benim tek kuzenim olmasaydı, onu onlarca kez kovardım.

Saat gece yarısını neredeyse iki saat geçiyor, bu yüzden neden bu kadar geç saatte i e gelmeye zahmet ettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Rip, biraz paraya ihtiyacım var." Brandy, barın a ınmı  beton zemininde buzdan topuklarının üzerinde ilerlerken elini uzatıyor.

"*Pis fahi e*," diye ciyaklayan bir ses mırıldanıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum nefesimin altında. Esteban kafesinde o kadar uzun süredir uyuyordu ki, ya lı Afrika Gri papa anının sonunda nalları dikip dikmedi ini merak ediyordum. Ama hayır, onu uyandırmak için Brandy'nin sesi yetmi ti.

"Bu da neydi böyle?" Boone Thrasher dönüp sesin geldiği barın köşesine doğru baktı. Esteban'ın kafesini kocaman mor bir örtü  rtt   nden pek belli olmuyordu.

"Kapa  eneni, seni aptal ku ," diye bağırıyor Brandy köşede. A zında geveledi i kelimeler ve bula mı  ağır göz kalemi ile kuzenimin

Bu gece işe gelip maaşını almak yerine dışarı çıkmaya karar verdi. Ve hala burada para arıyor. Keşke bunun ilk kez olduğunu söyleyebilseydim. Göz devirmeye başla.

Esteban yine "*Pis fahişe*" diyor.

Papağanın kelime dağarcığında seksen iki cümle var ve bunların hiçbiri kibar bir topluluğa uygun değil. Her nedense, on beş yıl kadar önce bir gece Fishbowl'a özellikle gösterişli bir ünlü geldiğinde, Esteban'ı da yanında getirmiş. Giderken kuşu almak yerine, onu anneme hediye etti çünkü annem ondan çok etkilenmişti. Babam çok kızmıştı ama annem onu Esteban'ın mekana harika bir katkı olacağına ikna etti.

O zamandan beri burada.

Şok edici kelime dağarcığına rağmen onu sevmekten kendimi alamıyorum. Günde en az bir düzine kez F-bombası atan bir papağanı nasıl sevmezsiniz ki?

İşin iyiliği için, müşterileri korkutmasın diye geceleri onu sessiz tutmaya çalışıyorum. Bir keresinde onu daireme taşımaya çalıştım ama onu bara geri getirene kadar iki gün boyunca çığlık attı. Kendini bir tür bekçi köpeği olarak görüyor ve aslında nasıl havlayacağını biliyor ki bence bu çok etkileyici.

Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama bu gidişle benden ve bardan daha uzun yaşayacağından eminim.

"Bu bir papağan mı?" Boone Thrasher taburesinden kalktı ve ben onu durduramadan odayı geçti.

Frisco'nun en ufak bir yardımı dokunmuyor. Birasına tükürüyor, kıcıyla gülüyor. Bara geldiği ilk gece Esteban'la rap yapmayı denemiş ama Esteban "*Sesin bok gibi geliyor*" diye *ciyaklayınca* vazgeçmiş.

Frisco'ya ters ters bakıyorum ama o sadece daha sert gülüyor.

"Lütfen sadece-" Ona Esteban'ı rahat bırakmasını söylemeye başlıyorum ama Brandy topuklarının üzerinde sallanıyor.

"Aman *Tanrım*, ben mi kafayı buldum yoksa bu Boone Thrasher mı?"

Thrasher, Esteban'ın kafesinden beş adım ötede durur ve başını telefonunu ve kamerasını çoktan açmış olan Brandy'ye doğru çevirir

yanıp sönüyor.

Sanırım artık buraya asla geri dönmeyeceğini varsayabiliriz. Gelmesini istediğimden değil. O tişörtü ne kadar iyi doldurursa doldursun.

Son iki saattir, adamı mümkün olan en az müdahaleci şekilde inceliyordum ve yüzü gerginlik ve hayal kırıklığı ile kaplı olsa da, şu ana kadar düpedüz düşmanca görünmüyordu.

Brandy ile arasındaki mesafeyi bir saniyeden kısa bir sürede kapatıyor ve telefonu Brandy'nin elinden çekip alıyor. Parmakları ekranda geziniyor ve resimleri sildiğini varsayıyorum.

"Bir gecelik mahremiyetim olamaz mı?" Bana ihanet suçlaması taşıyan bir bakış atarak kelimeleri ısırarak söylüyor.

Brandy nefesli bir ses tonuyla konuşmadan önce iki elini havaya kaldırıyor. "Bebeğim, çok özür dilerim. Hiçbir şey demek istemedim. Neden benimle eve gelmiyorsun ve ben her şeyi daha iyi hale getireceğim? Bir daha asla o aldatan sürtüğü düşünmene gerek yok."

Boone'un bakışları Brandy'ye kayarken bardaki atmosfer öfkeyle çatırıyor.

"Ne dedin sen?" Göğsü inip kalkarken soru, gıcırdayan dişlerinin arasından hırıltı gibi çıkıyor.

Boone Thrasher ufak tefek bir adam değil. En iyi tahminime göre 1.80 boyunda, 90 kilo ve omuzlarını dikleştirdiğinde, ağzını açtığı için kuzenimin üzerine Tanrı'nın gazabını yağıdıracaktı gibi görünüyor.

O neden bahsediyor? Kaçınmaya çalıştığım ama yine de ozmoz yoluyla özümsemişim ünlü dedikodularını beynimde arıyorum.

Thrasher'ın bir kız arkadaşı var ... sesi country'den çok pop olan sıska bir sarışın. *Adı neydi?*

Ruby mi? Yeşim mi? Bir çeşit değerli taş sanırım.

Brandy şaşkın ve dilsiz bir şekilde orada dururken, Thrasher sorusunu tehditkâr bir şekilde tekrarlıyor. "Ne dedin sen?"

Brandy'nin ağzı açık kalıyor ve elini şınavlı göğsüne vuruyor. "Yok artık. Duymadın bile, değil mi?"

Frisco taburesinden fırlıyor, muhtemelen benim gördüğümü gördüğü için, yani Boone Thrasher'ın çıldırmasına iki saniye kaldığı için.

"Dur bakalım, Brandy. Boone'un kızı hakkında konuşurken ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur."

Hiçbir zaman aşırı IQ puanına sahip olmakla suçlanmayan Brandy yarı güler, yarı öksürür. "Artık Boone'un sevgilisi olmadığı kesin. Amber Fleet bu gece Vegas'ta milyarder bir Hollywood yapımcısıyla evlendi ve TMZ'ye, yani tüm dünyaya gezegendeki en büyük yıldız olacağını söyledi."

"*Pis fahişe*," diye bağılıyor Esteban oda sessizliğe gömülmeden hemen önce.

BOONE

Hayatımda hiçbir kadına vurmadım, ama bu kaltağın dudaklarının arasından çıkan kelimeleri tokatlamamak için kendimi zor tutuyorum.

tütün lekeli dişler.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Öfke her hecemde titreşiyor. Eğer akıllı olsaydı, geri çekilirdi.

Barmen benim pimi çekilmiş bir el bombası olduğumu anlamış olmalı, çünkü istasyonunun arkasından çıkıp sıska kaltağın kolundan tutarak onu benden iki adım öteye sürüklüyor.

Sürtük kıkırdıyor. "Bu paha biçilemez. Aman Tanrım, keşke bunu kameraya alsaydım. Milyonlar kazanabilirdim."

"Brandy, kapa çeneni. Yukarı çık ve boş odada uyu."

"Pis fahişe."

"Kapa çeneni, seni aptal kuş!" Sürtük kolunu Ripley'in elinden çekip aldı. "Bana ne yapacağımı söyleme. Buraya sadece para için geldim çünkü bu gece partim bitmedi. Ama bana telefonumu geri verirse, bu şehirdeki bütün paparazzileri buraya toplar ve maaşımı öyle alırım."

Çaresiz, paraya aç kadınların hepsi benim kitabımda aynıdır - parazitler. Elimi açtım ve telefonu beton zemine düştü.

"Senin sorunun ne!" diye bağıyor.

Botlarından birini kaldırıp topuğunu sertçe üzerine indirdiğimde, ılığı bir ölüm perisi feryadına dönüşüyor.

"Seni pislik!" Bana vurmak için bir kolunu kaldırıyor ama bileğini havada yakalıyorum.

"Ne kadar?" Çenemi sıkarak ona bağıyorum. "Ne kadar?"

"Beni burada gördüğün için çeneni kapalı tutman ne kadar? Aksi takdirde güvenlik ekibimi ararım ve tek kelime etmemeni sağlarlar."

Gözleri daralıp hesapçı bir hal almadan önce aşırı bronzlaşmış teninin altındaki renk akıyor.

"Bin."

Açık yaralarla kaplıymış gibi elini bırakıyorum ve cebimden cüzdanımı çıkarmak için uzanıyorum. Uzattığı eli daha ben açmadan beni bekliyor.

Paraları sayarak avucuna bırakıyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Bu anlaşmayı bozarsan, söz veriyorum seni bulacağım ve buna pişman olacaksın."

Kemikli parmakları paraları yumruğunun içinde buruşturuyor. "Seninle iş yapmak güzeldi, *Boone*."

"Gözümün önünden defol git."

Ripley'e bakmadan ya da tek kelime etmeden, Brandy kapıyı arkasından çarparak bardan çıkar.

Kuş arkasından "*Pis fahişe*," diye sesleniyor ama bu bile beni saran öfke ve inançsızlığı delip geçemiyor. Bara geri dönüyorum ve cebimden kendi telefonumu çıkarıyorum.

Telefonumun ekranı bildirimlerle doluydu. Mesajlar. Cevapsız aramalar. Mesajlar. Dedikodu sitesi için onları atlıyorum. Brandy'nin doğruyu söylediğini anlamak için tek bir arama yeterli.

AMBER FLEET HOLLYWOOD YAPIMCISIYLA SÜRPRİZ VEGAS TÖRENIYLE EVLENDİ

Telefonumu, eskiden vuruş yapmak için ayırdığım güçle duvara savuruyorum ve Kenny Chesney'nin gömleksiz, ayakkabısız ve sorunsuz yalanlarını bastıran bir kükremeye Hank Williams'ın yüzüne çarparak paramparça oluyor.

Tanrı aşkına, bunu neden yaptın Amber?

RIPLEY

T Jack şişesi boşaldı ve Frisco kendini ayakta d u r m a y a zorladı. Bir saatini telefonda

Boone Thrasher barda sessizce oturup boğazından aşağı likör doldururken insanlar durum hakkında konuşuyordu.

Adamın yarın canı yanacak, sadece gururu değil. Akşamdan kalmanın ne demek olduğunu anlayacak kadar yılımı barın arkasında geçirdim.

"Bitti mi dostum?"

Birinin barımdan ayrılmadan önce ne kadar sarhoş olduğunu anlamak benim işim ve Frisco'nun gevelediği kelimeler ve özensiz hareketleri bana onun da sarhoş olduğunu söylüyor.

"İkinize de taksi çağırmamı ister misiniz?"

Boone sonunda konuştu. "Benim arabam var." Cebinden anahtarları çıkarıyor ve bir şey uçup yere düştüğünde beton zemine çarpıyor.

Gözlerim pek iyi görmüyor ama gümüş çemberin üzerindeki meteor büyüklüğündeki taş, bunun bir yüzük olduğunu gösteriyor.

Aman Tanrım, kız arkadaşına evlenme mi teklif edecekti?

Bu soru bana Boone'un viskiye vurduğundan daha sert çarptı.

Bu, neden bu kadar sinirlendiğini ve sonra sessizleştiğini açıklıyor. Bu olasılığı kafamda birkaç kez evirip çevirdim.

Vay canına. Bu taşaklara bir tekme olmaz mıydı? Evlenme teklif etmeyi planlıyorsun, yanında bir tekneyi demirleyecek kadar büyük bir kaya taşıyorsun ve

kız arkadaşınız başka biriyle evlenir.

İşte dostlarım, bu yüzden ünlülerden ne pahasına olursa olsun uzak duruyorum. Onların hayatları normal değil ve bir taziye yapışan keneler gibi onlara yapışan çılgınlıklarla hiçbir ilgim olsun istemiyorum.

Boone yüzüğü almak için yerde tökezliyor ama cebine geri koymak yerine bara geri dönüp yüzüğü tahtaya çarpıyor.

Çizilmediğini umarak irkildim. Yine de benim için ne fark eder ki?

"Al. Sanırım bu gecenin hesabını fazlasıyla karşılar." Earl ve Pearl'ün daha önce oturdukları taburelere doğru el sallıyor. "Ve onlarınkini."

Elindeki anahtarları şingirdatarak Frisco'ya, "Sirk ortaya çıkmadan buradan gidelim," diyor.

Dikkati bir an için dağılmışken anahtarları parmaklarının arasından kapıyorum ve başını çevirip bana bakıyor.

"Ne oluyor be? Geri ver onları."

Başımı salladım. "Yapamam. İçki dükkânı yasası. Eğer buradan uzaklaşır ve birini öldürürsen, sana fazla hizmet ettiğim için dava edilirim. O yüzden taksiye binmen ya da birilerini araman gerekecek."

Boone barın öbür ucundan bana doğru hamle yapıyor ama ben ayığım, yani daha hızlıyım ve bedenimi daha iyi kontrol edebiliyorum.

"Onları kilitleyeceğim ve eğer ayık olursan yarın onları alabileceğinden emin olacağım."

"Hadi, Rip. Bize bir şey olmaz."

Frisco'ya pis bir bakış attım. "Asla olmaz. Bir taksi çağır ya da bir araç bul. Bana geri dönecekken ikinizin de aptal gibi davranmasına izin vermem mümkün değil. Başka bir bar seçmeliydiniz çocuklar."

Boone nefesinin altında bir şeyler fısıldıyor ama ben yakalayamıyorum. "*Kraker kafa*," Esteban'ın pek de yardımcı olmayan katkısı.

konuşma.

Frisco kuşun patlamasına güler ve Boone ona öldürücü bir bakış fırlatır. Frisco kahkahasını bastırmaya çalışıyor ama güçlkle zapt ediyor.

Country süperstarı sonunda bana bakıyor, gerçekten bana bakıyor. Mavi gözleri öfke ve acıyla parlıyor, beni kesiyor. Nefesimi tutup konuşmasını bekliyorum.

Sorduğu soru beni şaşırtıyor.

"Başka biriyle çıkarken bir adamla evlenir miydin?

Çünkü bunu yaptığını bildiğim ilk kişi o değil."

Cevabım, kulağa aptalca gelse de, dürüstçe. "Önce biriyle çıkmam gerekirdi."

Boone gülmesi gereken ama daha çok homurdanmaya benzeyen bir ses çıkarıyor.

"Hepimiz için fazla zeki." Frisco'ya döner. "Bizi lanet olası bir araca bindir. Benden bu kadar. Hepsiyle işim bitti."

"Tamamdır dostum," diyor Frisco, sonunda neşesini kontrol altına alıp telefonunu kaldırarak.

Boone bir süre daha bakışlarımla buluşuyor. "Bu gece arabama bir şey olursa, bu barın sahibi ben olacağım. Anladın mı?"

Parmaklarımı anahtarlıktaki muştanın içine sokup yumruk yaptıktan sonra barın altına uzanıp bir beyzbol sopası çıkarıyorum. "Beni bir daha tehdit edersen suratını dağıtırım."

Frisco, Boone'a "Sana alingan biri olduğunu söylemiştim," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

On dakika sonra barın arka kapısı Zane Frisco ve Boone Thrasher'ın arkasından kapanıyor ve onlar araçlarını karşılamak üzere dışarı çıkarken yüzüğü barın üzerinde bırakıyorlar.

Ünlülerden uzak durmanın neden yaptığım en akıllıca şey olduğunu bir kez daha hatırlattı. Şimdi, Brandy'nin bulup satmaması için bu lanet yüzüğü nereye koyacağım?

BOONE

I Kafatasıma bir balyoz inerken, midem yuvarlanırken ve ağızım Afgan çölünden daha kuruyken yuvarlanıyorum.

Son USO turum için iniş yaptım.

Dün gece ne oldu?

En son tanımadığım bir yatakta uyandığımda, bunun son kez olacağına yemin etmiştim. Yanımdaki yastıkta Amber'a ait olmayan bir saç teli bulmayacağımı umarak başımı iki yana sallıyorum.

Her erkeğin büyük başarılarla ulaştığında yaptığı gibi ben de erkek fahişeliği yaptım ve tüm kadınlar sırf sahneye çıkıp şarkı söylediğiniz için aletinizin üzerine atlamak için sürünmeye başladı. Ama artık değil. Benim bir kadını var ve ben sadığım. Boşluklar yok, *bilmiyorsa, olmamıştır*. Aldatmam çünkü ben bundan daha iyi bir adamım.

Dün gecenin parçaları beynime süzülüyor ve ben onları bir araya getirmeye çalışıyorum.

Birpapağan.

Muhteşem bir esmer.

Amber Vegas'ta evleniyor.

Başım bir mengenenin içinde eziliyormuş gibi zonkluyor ve midem her an isyan edecekmiş gibi oturur pozisyona geçiyorum.

Amber Vegas'ta evlendi.

Hayır. Bu gerçekten olmadı. Çok fazla içtim ve zihnim benimle dalga geçiyor.

Komodini aradım ama telefonum kayıptı. Ellerimi hâlâ giydiğim kot pantolonun ceplerine sokuyorum ve elim boş dönüyorum.

Hank Williams'ın yüzü zihnimde yanıp sönüyor ve telefonumun ona çarparak parçalandığını görüyorum.

Kahretsin, bu gerçekten oldu demek.

Amber Fleet, kız arkadaşım, artık başka bir adamın karısı.

Bu kötü bir rüya ya da hastalıklı bir şaka değil. Bu benim berbat gerçekliğim.

Yana doğru yuvarlanıyorum, ayaklarım yeri buluyor ve ayağa kalkmadan önce kendimi sabitliyorum. Kaç kez akşamdan kalma olduğunuzun bir önemi yok, hepsi berbat.

Şimdi Zane Frisco'nun çatı katında olduğunu hatırladığım kapının dışından alçak, öfkeli bir ses duyuyorum. Kapıyı itip açıyorum ve tuğla duvarlı büyük bir odaya bakıyorum. Frisco telefonda biriyle tartışıyordu.

"İmkânı yok. Burada olduğunu kimse bilmiyor. Onları gönderirsen, basın peşine düşer ve onun peşini bırakmaz."

Dışarı çıktığımda menteşeler arkamdan gıcırıyor ve Frisco yuk

arı. "Kim o?" diye sordum.

"Uyandı Nick, onunla konuşmak ister misin? Çünkü ben oyun oynamıyorum.

İkinizle telefonda görüşmek istiyorum."

Nick Gaines, menajerim. Birisi ona dün gece Frisco'yla birlikte mekânı terk ettiğimi söylemiş olmalı.

Telefon için elimi uzattım ve Frisco özür dileyen bir bakışla telefonu bana fırlattı.

"Üzgünüm dostum. Basın bu saçmalıkla bir gün geçiriyor." "Beklediğim gibi. Senin suçun değil."

Amber'in. İkimiz de bu sözleri söylemesek de, ikimizin de bunları düşündüğünden oldukça eminim.

Telefonu kulağıma götürüyorum. "Thrasher'ı yakaladın."

"Yapamadım sen var seçildi a starlet ile daha büyük memelerhıstan daha mı önemli?"

"Ağızından çıkanı kulağın duysun Nick. Ne yaptığı umurumda değil ama Amber hakkında böyle konuşamazsın."

Tekrar konuştuğunda sesi şok olmuş gibiydi. "O kaltağın yaptıklarını mı savunuyorsun?"

"Hayır. Ama yine de onun hakkında konuşmana izin vermiyorum. Bu konuda kızmak mı istiyorsun? Sıraya gir. Evlenme teklif etmeyi planladığı gece kız arkadaşı ona kaçacağını söyleme zahmetine katlanmayan benim."

Nick uzun bir iç çeker. "Basın bu konuda kendini kaybediyor. Sanki sen terk edilmiş bir damatmışsın, o da bacaklarını kapalı tutamayan bir sürtükmüş gibi konuşuyorlar - onların sözleri, benim değil. En azından senin tarafında sempati var. Country müzik kariyerine veda etti. Bundan sonra kimse ona dokunmayacak. Söylentilere göre plak şirketi şimdiden onu bugün bırakıp bırakamayacaklarına karar vermek için sözleşmeye bakıyormuş."

Sempati mi? Kimsenin sempatisini istemiyorum. Tek istediğim, bu hayatı benimle birlikte yaşayabilecek lanet olası bir kadın ve bir aileye sahip olma umuduydu. *Normal* bir şeyin sadece bir parçası. Ailemin sahip olduğu gibi. Kardeşimin sahip olduğu gibi.

Onun yerine, bunu elde ettim.

Beyzbol oynamak için o devlet üniversitesi bursunu kabul etseydim, bahse girerim şimdiye kadar çoktan bir karım ve üç çocuğum olurdu. Onun yerine hayallerimin peşinden koştum ve şimdi Amber Fleet'in terk ettiği aptal benim.

Terk edilmiş *kelimesini kim kullanır ki zaten?*

"Planın nedir, Nick? Zaten bir planın olduğunu biliyorum."

Menajerim bir kahkaha attı. "Bana bunun için para ödüyorsun. Bu dalgayı sonuna kadar kullanacaksın."

"*Hayatta* olmaz" diye itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o devam ediyor.

"Kimsenin senin için üzülmesini istemediğini ve birkaç kafatası kırmayı tercih ettiğini biliyorum, ama olay şu - bir açıklama yapacaksın. Amber'a yeni ilişkisinde başarılar dileyen şık ve samimi bir açıklama yaptıktan sonra geri çekilecek ve her zaman yaptığınız şeyi yapmaya, yani müziğe geri döneceksiniz. Basın hikayeyi devam ettirecek ve eminim Amber akıllıca davranmayacaktır."

Ama bir sonraki albümü bitirdiğinde insanlar onu yiyip bitirecek. Müziğinin bu yönünü de görmek isteyecekler ve elinde bir platin daha olacak."

Sözlerinin ve tahminlerinin beni etkilemesine izin verdim ve hiçbir şey söylemedim.

Elbette Nick için her şey parayla ilgili. Gururumun incindiği gerçeğini hesaba katmıyor.

Bekle, neden kalbimin dayak yediğini söylemedim? Bu çok iyi bir soru ve şu anda cevaplayacak zamanım yok.

"Ne diyorsun, Boone? Bir planımız var mı? Ben bir açıklama hazırlarım, basına veririm, sen de evinin kapıları ardında gözlerden uzakta kalır, biraz ateş eder, arazi motosikletleriyle yarışır ve hayatının geri kalanında sana yol gösterecek albümü yazarsın."

Önerisini kafamda evirip çevirdim. Basına bir açıklama yap. Bu ben değilim.

"Bir basın toplantısı istiyorum. Söz hakkımı kullanacağım." "Boone, bu kötü bir fikir. Öfkene yenilirsen-"

"Ayarla, Nick. Benim için çalışıyorsun. O yüzden şu lanet basın toplantısını ayarla."

Uzun bir iç çekişle birkaç dakika sessiz kalır. "Bu geri tepebilir ve yaptığım tüm planları mahvedebilir."

"Ve eğer benim bir kapının arkasına saklanıp *lanet olası bir açıklama* yapacak türden bir adam olduğumu düşünüyorsan, beni hâlâ tanımıyorsun demektir."

"Peki. Ne zaman?"

"Bugün. Bu öğleden sonra. Saat dörtte."

"Nereye?"

"Bu senin işin."

"Tamam, tamam. Ben hallederim. Basına göre Amber şu anda kayıp, bu da bizim lehimize bir durum sanırım."

Tek cevabım telefonu kapatmak oldu. Onun adını duymak istemiyorum.

Adını söylemek istemiyorum.

Bu nasıl oldu? Bu sabah karım olacak kadınla aynı yatakta uyanacaktım ve

çocuklar, ama bunu başka bir adamla yapıyor.

Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu anlatmaya başlayamam bile. Uzun zamandır ilk kez, parmaklarım bunu kâğıda dökmek için şarkı sözlerini yazacak bir kalem için kaşınmıyor.

Onun yerine, *hiçbir şey yok*. Bomboş.

Burnumun kenarını çimdikliyorum ve Frisco telefonu elimden alıyor.

"Basın toplantısının gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka ne seçeneğim var ki? Bunu ortaya koymak zorundayım ve bunu adamlarımın yayınladığı saçma sapan bir bildiriyle yapmayacağım."

"Sorularla başa çıkabilecek misin?"

Elimi indiriyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Sorulara cevap vermekle ilgili bir şey söylemedim. Söyleyeceğimi söyleyip gideceğim."

Frisco'nun yüzü, ağzının söylemediğini söylüyor. *Tanrı yardımcın olsun, umarım haklısındır.*

Kotumun ceplerini yokluyorum ve anahtarlarımı ararken elim boş dönüyorum.

"Lütfen bana 442'min güvenli bir yerde olduğunu söyle."

Talep biter bitmez, parlak bir neon tabelayı ve o lanet papağanı hatırlıyorum.

Neredeydi o? Tabelayı kafamda canlandırmaya çalışıyorum.

Fishbowl.

Zane çatı katındaki mutfak alanına doğru ilerliyor. "Hadi biraz yağlı pastırma ve yumurta yiyelim, sonra da gidip Ripley'den arabayı alalım."

Bu öneri midemi bulandırıyor ama doğru öneri olduğunu biliyorum. Bu akşamdan kalmalığı şimdi atmalıyım ki daha sonra biraz kış tekmeleyebileyim.

Ripley.

Muhteşem esmer.

Kafamı beyzbol sopasıyla ezmekle tehdit eden.

Harika. Bu harika olacak.

BOONE

F Frisco, Javelin ve benim 442'm arasında, yıkık dökük bir tuğla binanın arkasında durdu. Gün ışığında, bu yer sadece Ama şu anda tek umursadığım arabamın hiç dokunulmamış gibi görünmesi.

Dün gece o kadar sarhoş ve sinirli olmasaydım, onu bu mahallede bırakmamın imkanı yoktu. Hayatta olmazdı.

Sigortalı olması umurumda değil, çünkü bu yerine yenisini koyabileceğiniz türden bir araba değil. Kentucky, Gold Haven'dan Logan Brantley tarafından, benim belalı Amerikan kas gücünün neye benzediğine dair vizyonuma uyması için özel olarak restore edildi.

Yanı başımızdaki Javelin'in soyulan boyası bana Olds'un onu dükkânına bıraktığımda nasıl görüldüğünü hatırlatıyor.

Dışarı çıkmadan önce, Frisco'nun telefonu çatı katından ayrıldığıımızdan beri altıncı kez çalmaya başlıyor.

"Yemin ederim, eğer seni bir daha ararlarsa, bunu da seninkini kırдың gibi kıracağım."

"Bu öğleden sonra yeni bir telefon alacağım ve seni rahatsız etmeye devam ederlerse hepsini bana atabilirsin. Bunun için üzgünüm dostum. Ve bu sabahki her şey için teşekkürler. Ateşte olsam üzerime işemeyecek pisliklerle turneye çıktım, bu iyi bir değişiklik oldu."

Frisco çenemi kaldırdı. "O turneye katılmamı istediğinde hayatımı değiştirdin ama hepsi bu değil. Bana bok gibi davranmadın.

Bana bir arkadaş gibi davrandın. Ben de sana bunu geri veriyorum kardeşim."

Elimi uzatıyorum. "Çok minnettarım. Bu son turumuz da olmayacak. İstediğin zaman bana uğra. Bu gece beni ateşin başında tüm bunların nasıl olduğunu düşünürken bulacaksın."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Kapı koluna uzanıyorum ve duraklıyorum, aklım anahtarlarımla içeride olmasını umduğum kadında. "Bu hatunun olayı ne? Sorun çıkaracak mı?"

Frisco önümüzdeki yıpranmış binaya doğru bakıyor. "Ripley mi?"

"Evet. Dün geceki siyah saçlı olan."

"O iyi bir insan. Hayatımı kurtarmak için onunla çıkmama izin vermiyor, hepsi onun kuralı yüzünden."

Kural kelimesinin etrafına tırnak işareti koyuyor ve ben de dün gece buna benzer bir şeyden bahsedildiğini hayal meyal hatırlıyorum.

"Ne tür bir kural bu? Çoğu hayran ünlü birinin aletine atlamak için sabırsızlanır."

Frisco bir kahkaha atar. "Rip hayal edebileceğim kadarıyla bir groupie'den çok uzak. Birkaç aydır deniyorum ve hiçbir yere varamadım. Belki onunla plak şirketi benimle anlaşmadan önce tanışsaydım bir şansım olabilirdi. Bilemiyorum. Bu noktada, arkadaşlıktan çıkarıldığımdan oldukça eminim."

"Ah." Ona sahte bir yüz buruşturması yapıyorum. "Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin."

"Ya da kız arkadaşın Vegas'ta bir yabancıyla evlenir ve sen bunu bardaki bir fahişeden öğrenirsin." Şaka yapmaya çalışsam da niyetlendiğimden daha sert çıktı.

Frisco bana alaycı bir bakış attı. "Bu sefer sen kazandın." "Bana yaptığı tüm iyilikler için."

Frisco kapıya doğru ilerlememi ve kapıyı açmamı bekledikten sonra cipi geri vitese takıp motoru çalıştırarak bir pislik gibi dışarı çıkıyor. Ses içeriye taşınıyor ve barın arkasından karanlık bir kafa çıkıyor.

"Kapalıyız," diye sesleniyor boğuk ama kadınsı ses, göğsünde tuttuğu bir kutuyla bana dönmeden önce.

Loş ışıktaki, dün geceden hatırladığım kadar yapılı görünüyor
-Şu anda benim için hiçbir şey fark etmiyor. "Buraya içmeye
gelmedim. Anahtarlarımı alıp yoluma gideceğim."

Kaşlarını çattığında ışığa doğru adım atıyorum. Gölge girişten
çıkarken yüzünde bir tanıma ifadesi beliriyor.

Kalçasını sallıyor. "Çok yazık. Unutacağını ve o muhteşem kas
parçasını terk edildiğini düşünmeme yetecek kadar uzun süre burada
bırakacağını umuyordum."

"Hiç şansın yok."

Bana doğru gelmeden önce kutuyu barın üzerine oturtuyor.

"Yazık." "Anahtarlar sende mi?"

"Brandy'nin aklına geri dönüp kutuyu almak gibi bir fikir gelir diye
kasaya koydum. Gidip onları alayım."

Brandy ... beni bin dolar için soyan sürtük.

Ben "Sorun çıkaracak mı?" diye sorarken Ripley barın arkasındaki
kapıya doğru dönüyor.

Duraklıyor ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle bakışlarını bana
çeviriyor. "Brandy sorun çıkarmaktan *başka bir* şey yapmayı bilmez.
Doğrusunu isterseniz ne yapacağını bilmiyorum. Hava durumunu kontrol
edemediğim gibi onu da kontrol edemiyorum."

Ruh halim bir fırtına gibi kararıyor, verdiği cevaptan anladığım da
bu.

"Umarım yapmaz, çünkü sonuçlarından hoşlanmayacağına söz
veriyorum."

Duruşu sertleşiyor, parmakları, bahsettiği kasanın bulunduğu ofis
olduğunu tahmin ettiğim yerin kapı kolunda esniyor.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Sorusu daha çok bir meydan okuma gibi
geliyor.

"Sana gerçeği söylüyorum. Dün gece olanları unutması gerekiyor, o
zaman her şey yoluna girecek."

Ripley'in gri gözleri, bana dikilirken hayal ettiğim fırtınayla
eşleşiyor. "Brandy'nin unuttuğundan emin olmak istiyorsan, bunu
onunla konuşman gerekecek. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Dahası,
barıma girip buranın sahibiymişsin gibi tehditler savurmaya da hakkın
yok." Tutuşunu bırakıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.
"Başından beri planın buysa

Başlangıçta anahtarlarını alana kadar beklemeliydin, çünkü sanırım birdenbire kasanın şifresini unuttum."

Hayır, yapamazdı.

Bir uyarı daha yapmak için ağzımı açıyorum ama o daha hızlı konuşuyor. "Sanırım yardım etmesi için bir çilingir ya da tamirci çağırman gerekecek.

Seni dışarı çıkarırlar. Ve Tanrı korusun, senin kim olduğunu anarlarsa ve başını ararlarsa. Daha 'Hıyarlık ettiğim için özür dilerim Ripley' diyemeden kışına kadar kameralara ve muhabirlere batarsın."

Son on iki saat içinde zaten sınırına kadar zorlanmış olan öfkem, zincirinden boşanmak üzere.

"Anahtarlarımı bu barın üzerine koyman için iki dakikan var, yoksa polisleri çağırırım."

Dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor.

"Peki onları kimin telefonuyla arayacaksın? Çünkü seninki Hank Williams'ın yüzüyle olan savaşı kaybetti ve ben bu sabah parçaları süpürdüm."

RIPLEY

T hepsi aynı. Tanıdığım her ünlüde sürekli bir çizgisi hak etme içlerinden geçiyor.

bir şekilde onları nezaket yükünden muaf tutuyor.

Boone Thrasher'ın şapkasının altından, bugün geriye doğru, alnındaki damar kızgın bir öfkeyle atıyor. Şu anda beni boğmak istiyor. İşaretleri tanıyorum.

Ama tahmin edin ne oldu? Ben de ona karşı o kadar hayırsever hissetmiyorum. Kimse evime gelip beni tehdit edemez, özellikle de gece boyunca yükleme alanına park etmiş olmasına rağmen arabasının çekici şirketi tarafından çekilmeyeceğinden emin olmak için aradıktan ve anahtarlarını saklamak için kilitledikten sonra. Bir de her gürültüde uyandığım ve arabasının güvende ve sağlam olduğundan emin olmak için en az bir düzine kez yatak odamın penceresinden dışarı baktığım için zar zor uyuyabilmem meselesi var.

Tüm bu detayları bilip bilmemesi umurumda değil, çünkü önemli olan tek bir şey var. Boone Thrasher buraya gelip bana pislik gibi davranamaz.

Gözlerini kapatıp ellerini yumruk yaptıktan sonra dövmeli parmaklarını tekrar açtığı anda patlamasını bekliyorum.

Göz kapaklarını kaldırdığında, o parlak mavi gözler benimkilerle çarpışıyor.

"Hiç tüm hayatın medya tarafından didik didik edildi mi, sanki mahremiyetinin hiçbir önemi yokmuş gibi halkın önüne serildi mi?"

Bu soru karşısında kalbim göğsümde sıkışıyor ve ağzım kuruyor. *En ufak bir fikri bile yok.*

Ofis kapısını iterek açıp arkamdan çarpıyorum, gözlerimi kapatıp masaya yaslanıyorum ve nefes alıyorum.

Tüm hayatınızın medya tarafından didik didik edilmesinin ve mahremiyetinizin hiçbir önemi yokmuş gibi kamuoyunun önüne serilmesinin nasıl bir şey olduğunu herkesten iyi biliyorum. Ayrıca, hikayelerini anlatırken neden oldukları ikincil zararı umursamadıklarını da biliyorum.

Ama Boone Thrasher ile atışmaktan bıktım. Şimdi sadece onun ve lanet arabasının buradan gitmesini istiyorum, böylece hayatım bir daha basın için çekilmeyecek.

Kasanın önünde dizlerimin üzerine çöküp kadranı çeviriyorum ve şifreyi iki kez karıştırıyorum.

Annemin doğum günü. İronik bir şekilde, aynı zamanda öldürüldüğü gün.

Brad Paisley'nin alaycı ve bir o kadar da doğru şarkısı "Celebrity "nin sözleri kafamın içinde süzülüyor.

Boone Thrasher sığ kız arkadaşını ona kendisinden daha fazlasını verebilecek birine kaptırmış olabilir ama en azından annesinin cesedinin her gün çalışmak zorunda olduğu barın tuvaletinin zemininde bir kan gölünün içinde yattığını görmemişti.

Üçüncü denemede şifreyi doğru girdim ve titreyen bir elle anahtarları çıkardım. Dengesiz bacaklarımın üzerinde yükseliyorum, kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıyorum - doğrudan onun geniş, sert göğsüne çarpıyorum.

İlk içgüdüm kazara yanan bir eve girmişim gibi geri sıçramak oldu.

Boone ben kendimi toparlayamadan anahtarları elimden kapıyor.

"Teşekkürler," diyor parmaklarını anahtarlardan sarkan pirinç muştarların etrafına dolayarak.

"Lafı bile olmaz." Kelimeler bir sonraki nefesimde sıkılmış çenemden kaçıyor.

"Buraya seni kızdırmak için gelmedim Ripley, ama görünüşe göre çoktan kızdırmışım, bu yüzden kendimi açıkça ifade edeceğim." Bakışları beni olduğum yerde tutuyor. "Eğer herhangi bir muhabirin ya da dedikodu sitesinin burada olduğumdan bahsettiğini duyarsam, beni tekrar göreceksin ve bu hiç de hoş olmayacak."

"Sen olabilir al senin uyarılar ve kıpırdamak
'em yukarı senin Kıç, Thrasher. Senden korkmuyorum."

Geri adım atıyor ve bakışlarımı hep üzerinde tutuyor. "Bu senin ilk hatan. Umalım da tek hatan olsun."

Ona çift kuş çeviriyorum ve o pislik dışarı çıkarken bana gülme cüretini gösteriyor.

Bir anda gitti ve ben boş bir barda, aklımdan çıkmayan anılarımdan başka bir şeyim olmadan yapayalnız kaldım.

Köşeden bir ciyıklama sesi geldi. "*Kıçına sok onu.*"

Düzeltilme: Anılar, Esteban ve - kahretsin - o aptal yüzük.

BOONE

kâğıdı elimde buruşturup kürsünün yanında yere atıyorum. Kameralar önümde tıkırdıyor ve yanıp sönüyor.

"Beni bilirsiniz. Size gerçekte nasıl olduğunu söyleyebilecekken, reklamcımdan kibar bir açıklama okuyacak tipte biri değilim."

Gazeteci kalabalığından birkaç kıkırdama geliyor ve reklamcım eliyle yüzünü kapatıyor.

"Güzel konuşan bir piç değilim, o yüzden kısa keseceğim. Bazen işler planladığınız gibi gitmez. Hayat böyledir. Karakterimizi belirleyen, işler istediğimiz gibi gitmediğinde ne yaptığımızdır. Amber'ın adını çamura bulamayacağım, bu yüzden eğer bunun için buradaysanız, gitmeye bir an önce başlarsanız iyi olur. Ama şunu söyleyeyim, Amber'ın başka birini seçmiş olması onu daha iyi biri yapmaz. Nasıl hissettiğim hakkında daha fazla şey bilmek ister misin? Bir sonraki plağımı alın."

Kürsüden geri çekildim ve onlar sorularıyla yaygara koparmaya başlamadan önce odadan çıktım.

Koridora çıktığımda, reklamcım Charity öne çıkıyor ve basın toplantısının bittiğini duyuruyor. Hem Nick'in ağır adımları hem de topuklarının tıkırtısı birkaç dakika içinde arkamdan geliyor. "Basın toplantısına katılmamaya karar verdiğinde bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyordun?"

bu ifadeyi okumak için?" Charity'nin sesi normalden daha tiz, bu da genellikle kendini kaybetmemeye çalıştığı anlamına geliyor.

Tek kaşımı kaldırarak ona bir bakış fırlatıyorum. "Ciddi misin? Gerçekten o hazır ifadeyi okumamı mı bekliyorsun? Benimle daha önce tanışmıştın, değil mi?"

Nick boş bir ofisin kapısına el sallıyor ve muhabirler koridora dökülürken hepimiz içeri giriyoruz. Kapıyı kapattıktan sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sanırım başardı. Bir sonraki albüme sahip olmak için can atacaklar, bu da Boone'un bu Amber karmaşasıyla ilgili gözlerini güzel bir para yığınıyla kurulaabileceği anlamına geliyor."

Yine, Nick için her şey parayla ilgili. En azından hiç değişmeyen bir şeye güvenebilirim.

Ama bir sonraki albüme gelince... Onlara ne hissettiğimi orada öğreneceklerini söyledim ama gerçek şu ki şu anda hiçbir şey hissetmiyorum. Tamamen boşum. Duygudan yoksunum. Belki de kendimi korumak içindir ama yaratıcı canavarı besleyecek hiçbir şeyim yok. En azından zedelenmiş gurur ve pişmanlıktan başka bir şey yok.

Cebimdeki yeni telefonum çalışıyor ve onu çıkarıyorum. *Annem*. Haberleri izliyor olmalı. Nick ve Charity bir şey tartışıyorlardı, ben de uzaklaşıp cevap verdim.

"Selam anne. Nasıl gidiyor?"

"Basın toplantısını izledim. Bebeğim, bununla uğraştığın için üzgünüm ama bir şampiyon gibi üstesinden geldin."

"Sadece söylemem gerekeni söyledim."

"Biliyorum... ve bunu duymak istemediğini de biliyorum, ama bence tüm bu karmaşa Tanrı'nın senin hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacak bir hata yapmamayı sağlama yöntemi."

Cevap vermeden önce sözlerinin beynimde yuvarlanmasına izin verdim. "Ne zamandan beri Amber'la evlenmemin bir hata olduğunu düşünüyorsun?" Aileme planımdan bahsettiğimde çekingen davrandılar ama ikisi de çıkıp bunun kötü bir fikir olduğunu söylemedi. Şimdi düşünüyorum da, belki de onların tepkilerini düşünmek için daha fazla zaman ayırmalıyım.

"Bunun bir hata olduğunu söylemedim. İyi bir kızdı, ama ..."

"Ne var anne? Sadece söyle bana."

"Söyle ona, kadın. Ona daha önce söylemeliydin."

Telefonda babamın sesi geliyor ve onu mutfakta annem beni ararken yanında dururken hayal ediyorum.

Bombayı patlatmadan önce bir an duraksıyor. "Amber onu en son yanına getirdiğinde çocuk istemediğini açıkça belirtti."

Bu itiraf göğsüme bıçak gibi saplandı, çünkü çocuk sahibi olmak benim için gerçekten çok önemli. Bu konuyu en son konuştuğumuzda Amber'ın da aynı fikirde olduğunu, ikimizin de çocukların yapmak istediği her şeyi yapabilecek kadar gençken bir aile kurmak istediğimizi düşünmüştüm. *Aman Tanrım*. Söylediklerinin ne kadarı saçmalıktı?

Boğazımı temizledim. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Özür dilerim Boone. Ona sormaya devam edersen ikinizin bunu çözebileceğinizi umuyordum ama oyunculuğa başlamak istediği ve çocuklarla fiziğini bozamayacağı hakkında saçmalamaya başladı."

Bıçak kemiğe dayanınca dişlerimi sıktım. "Gitmeliyim anne." "Boone-"

"Sonra konuşuruz. İkinizi de seviyorum." Veda e t m e s i n e izin vermeden telefonu kapattım.

Tam bir enayiyim.

Telefonumu cebime geri koyduktan sonra Nick ve Charity'nin yanına dönüyorum. "İşimiz bitti, değil mi?"

İkisi de başını sallıyor.

"O zaman ben buradan gidiyorum."

Charity, "Göze batmamaya çalış ve her şeyin bitmesini bekle," diyor. "Ve o lanet plağı yaz," diye ekliyor Nick.

Her birinden tahmin edilebilir tepkiler.

Odadan çıkmak için dönüyorum ama Charity elini koluma atarak beni durduruyor.

"Muhtemelen bunu duymak istemediğini biliyorum ama bir süre herhangi bir kadınla görünmekten kaçınmak iyi bir fikir olabilir. Bence medyanın sempatisini kazanarak bu durumdan en iyi şekilde faydalanabilirsin. Dışarı çıkıp gördüğün her kızla yatmaya başlarsan muhtemelen bunu sana karşı kullanmayacaklardır ama bu sana istediğimiz tepkiyi vermeyecektir. Amber'la olan ilişkin sahip olduğun erkek düşkünü imajını gerçekten temizledi, bu yüzden elimizden geldiğince uzun süre bu şekilde kalmaya çalışalım."

Nick homurdandığında, bakışlarıyla buluşmak için başımı eğiyorum. "Cidden şu anda bana özel hayatımla ilgili ne yapacağımı mı söylüyorsun?"

Charity elini kaldırır ve avuç içi dışarı bakacak şekilde tutar. "Hayır, hiç de değil. Ama sana halkın algısının önemli olduğunu söylüyorum. Özel hayatında istediğin kişiyle yatabilirsin ama paparazziler bir süre seni yakından izleyecek ve Boone Thrasher'ın kiminle çıkacağını öğrenmeye hazır olacaklar. Ben sadece bunu kariyerini güçlendirecek ve parlattığın imajını lekelemeyecek bir şekilde oynayabileceğimizi söylüyorum, o zaman neden yapmayalım?"

Beni ve imajımı korumanın Charity'nin görevi olduğunu biliyorum ama şu anda onun talimatları duymak istediğim son şey. Odadan çıkarken cevap verme zahmetine girmiyorum.

Nick de beni takip ediyor. "Cip seni eve götürmek için bekliyor. Sana eşlik etmemi istersen söylemen yeterli. Charity'nin bir bok bilmesine gerek yok."

Koridorun ortasında duruyorum ve Nick neredeyse bana çarpıyor. Sesimi alçaltarak cevabımı veriyorum. "Hayatımda hiçbir zaman, seni alıp satacak kadar param olmadan önce bile, bir kadını elde etmek için yardıma ihtiyacım olmadı. Hâlâ aptal bir taşralı olduğumu düşünüyor olabilirsin ama ben biriyle yatmak konusunda sorun yaşamayan aptal bir taşralıyım. Anladın mı beni?"

Nick başını sallar. "Kusura bakma dostum. Ben sadece-"

Başımı sallıyorum ve ben çıkarken sessizleşiyor.

Hayatımı seviyorum. Gerçekten seviyorum ama bugün olduğu gibi keşke her şeyi bırakıp gidebilsem dediğim günler de oluyor. Babam ve erkek kardeşimle birlikte küçük motor tamirhanesinde sekizden beşe çalıştığım ve yazları Küçükler Ligi'nde koçluk yaptığım basit bir varoluşla takas etmek. Belki her Cuma akşamı arkadaşlarla barda buluşup bira içerdik. Sahip olabileceğim hayat.

Ama karartılmış bir Cadillac Escalade'e bindiğimde ve şoför kaldırımda bekleyen kameraların arasından geçerek uzaklaştığında, bu fırsata sahip olmak için feda ettiğim her şeyi düşünüyorum. Eve dönecek param olmadığı ve yardım isteyemeyecek kadar gururlu olduğum için ailemle kaçırdığım doğum günleri ve tatiller. O geceleri dumandan boğularak ve ertesi gün yiyecek kadar bahşiş kazanmayı umarak geçirdim. Yaşadığım günler

Çünkü birinin evinde yatacak bir kanepem yoktu. Eğer çekip gitseydim tüm bunlar boa gidecekti ve dahası, elde edecek kadar şanslı olduğum şeyi boa harcadığım için kendimi asla affedemeyeceğimi biliyorum.

Sonra da yeteneğinden çok cesareti olan, gitarı ve çılgın hayallerinden başka bir şeyi olmadan Nashville'e giden o serseri çocuğu düşünüyorum.

Medya zel hayatımın her ayrıntısı için peime düşse ne olur? Bana sineye ekmemi ve kimin umurunda olduğunu, hayatınızı dünyanın izleyeceği bir sahnede yaşarken hiçbir şeyin kutsal olmadığını söylerdi.

Onlara elimden gelen en iyi gösteriyi sunmamı, çünkü başka bir şey yapamayacak kadar çok çalıştığımı ve çok şeyden vazgetiğimi söylerdi.

Otuz beş dakika sonra, evimin kapısına geldiğimizde, serseri çocuğun haklı olduğuna karar verdim.

Ben Boone Thrasher'ım ve geleceğimi benden başka kimse belirleyemez.

RIPLEY

Bugün Çarşamba ve telefonumdaki saat az önce on bir kırk beşi gösterdi, bu da tam on beş dakikam olduğu anlamına geliyor. Babamla öğle yemeğine geç kalmadan önce.

Javelin'im sınırlarının zorlanmasından hoşlanmıyor, bu yüzden hala geç kalma ihtimalim var, bu da şüphesiz ondan bir tür alaycı yorum almamı sağlayacak.

Onu artık sadece haftada bir kez gördüğüm için mutlu olmam beni korkunç bir evlat mı yapıyor? Barın üstündeki dairede yaşarken, her gün acı ve öfkeyle doluydu ve birçoğunda elinin tersiyle yanağını ısıırıyordu.

Merdivenlerden yuvarlanıp bacağını kırdığı ve bir rehabilitasyon merkezinde zaman geçirmek zorunda kaldığı için mutlu değilim. Tanrı biliyor ya, her ay gelen sağlık faturalarının ödemelerini zar zor karşılayabiliyorum, ama onu alanımdan çıkarmak bana uzun zamandır ihtiyacım olan tamponu sağladı.

Her zaman buluştuğumuz küçük lokantanın otoparkına giriyorum. Şu anda yaşadığı yaşlılar topluluğundan buraya yürüyerek gelebiliyor. Bardan elde ettiğim "kârın" zar zor karşılayabildiği bir fatura daha ve tasarruf hesabım aradaki farkı kapatmaktan tükenmek üzere.

Sonunda arabamdan inmeden önce otuz saniye boyunca lokantaya bakıyorum, beni sağ salim teslim ettiği ve yolun kenarında bir yerde ölmediğim için ona fazladan bir okşama veriyorum ve içeri giriyorum.

Babam zaten her hafta oturduğu masada bekliyor, önünde kırmızı formika masanın üzerinde dumanı tüten bir fincan kahve duruyor.

Onun karşısındaki sarı bank koltuğuna kayar kaymaz, her zamanki garsonumuz Lisa masamıza uğruyor.

"Sana ne getireyim, tatlım?" "Su, lütfen."

"Çavdar ekmeğinde ton balığı alayım," diyor daha beni selamlamadan. Lisa bana baktı. "Senin için de düzenli mi?"

Spesiyallerin yazılı olduğu panoya bakıyorum. Tavuklu börek. "Onun yerine spesiyal alacağım."

Başını sallayarak uzaklaşıyor ve mutfığa siparişi söylüyor. "Hey, baba. Nasıl gidiyor?"

Tekerleksiz bisiklete binmeyi öğrendiğimde bisikletimin selesini hiç tutmayan ama bana bir bardak Guinness'in nasıl düzgünce yapılacağını öğreten büyük elleri kupanın etrafını sarıyor.

"Gidiyor. Yan komşumun köpeği havlamayı kesmiyor, bu yüzden son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum."

"Müdürle bu konuyu konuştun mu?"

Başıyla kısa bir selam verdi. "Evet, ilgileneceğini söyledi ama ne zaman olur bilmiyorum."

Ona AA hakkındaki fikrini değiştirip değiştirmediğini sormak dilimin ucunda, ama öksürdüğünde sigara ve malt birası kokusu alıyorum.

Bir yerlerde saat her zaman beştir.

"Yeni bir şey var mı?"

Kahvesini dudaklarına götürüp bir yudum aldıktan sonra bırakıyor ve kan çanağına dönmüş gri gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Evet, Brandy dün beni görmeye geldi. Barı batırdığını ve bunu bilmemi istemediğini söyledi."

Şu ispiyoncu kaltak.

Ses tonumu eşit tutuyorum. "Bu doğru mu?"

Başını sallıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Benden bir şeyler mi saklıyorsun, Rip?"

Ona bir şey söylemek zorundayım.

Parmaklarımı kucağımda birleştirip sıkıyorum. "Satışlar yavaşladı. Çok fazla müşterimiz olmadı. Ama kapıdan daha fazla insanın girmesini sağlamak için bazı fikirlerim var. Bir açık mikrofon gecesi başlatırsam, belki birkaç büyük ismi de getirip başlatabilirim, gerçekten bir kalabalık çekebilirim diye düşünüyorum. Hatta belki giriş ücreti bile alabilirim."

Babamın yüz ifadesi kararıyor ve eli fincanı sıkıyor. "Büyük isimler mi? Onları sismeyi de mi teklif edeceksin?"

Hızlı ve keskin bir tokat. Bunu beklemeliydim ama hazırlıklı değildim. Özellikle de yarım saniyeliğine barın durumunu umursuyormuş gibi görüldüğü için.

Lisa suyumı getirip masaya koyarken ve yemeğimizin hemen geleceğini söylerken bana bakıyor.

Cevap vermek için onun gitmesini bekliyorum. "Hayır."

"Öyle mi? Yani büyük kadın isimlerinden mi bahsediyorsun? Bugünlerde onlardan çok tanıyor musun? Çünkü Brandy, etrafı koklamaya gelenlerin sadece seni sırtından vurmak istediklerini söyledi."

Kuzeni öldürmek için özel bir kelime var mı? Çünkü Brandy öldü.

"Brandy çok saçmalıyor baba. Ben olsam onun sözlerine pek itibar etmezdim. Randevusu olsa bile işe zar zor geliyor, yani ne olup bittiğinin farkında değil. Günün neredeyse yirmi dört saatini o binada **g e ç i r e n**, senin dairen ve günde on iki paket alışkanlığın da dahil olmak üzere tüm faturaları karşılayabileceğinden emin olan benim."

"Peki ya karşılayamadığında? Ne? Bu para nereden geliyor, Rip? Cebinden mi?"

"Evet. Tasarruf hesabımdan. Neredeyse tükenmek üzere."

"Peki, şimdi ne yapacaksın? Boşluğu dolduracak zengin bir adam mı bulacaksın? Çünkü ikimiz de biliyoruz ki annen-"

"Dur. Tam orada. Sakın başka bir şey söylemeye kalkma çünkü şimdi çıkıp giderim ve beni bir daha göremezsin."

Kabinden kayarak çıkmaya başladım ama babam blöfümü gördü.

"Öyle mi? Barı da geride mi bırakacaksın? Çünkü şu anda buradan çıkarsan, oraya veda edersin. Tıpkı annen gibi aileni terk etmiş olursun."

İfadesi yüzüme bir tokat gibi çarpıyor ve bir anlığına nefesimi kesiyor.

Barı ayakta tutmak için kan, ter ve gözyaşı döken *benim*. Babam parmağını bile kıpırdatmıyor. Söylemek istediğim her şey neredeyse boğulana kadar boğazımda düğümleniyor.

Babam çekip gitmeyeceğimi biliyor. Annemle ilgili her anımın -iyi, kötü ya da başka türlü- oraya bağlı olduğunu ve ondan kalan tek parçayı nasıl bırakacağımı bilmediğimi biliyor.

Lisa'nın öğle yemeklerimizi masaya getirmesi için tam zamanında koltuğuma geri dönüyorum.

"Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

Aklıma gelen ilk düşünce *yeni bir hayat* oluyor ama kastettiği bu değil.

"Ben hazırım, teşekkürler." Kibar ses tonum bana bile zorlama geliyor. "Ben bir Bud alayım. Teneke kutuda."

Ve bu, öğle yemeğimizin geri kalanının nasıl geçeceğine dair harika bir gösterge.

Yokuş aşağı.

RIPLEY

W Lokantadan ayrılırken, bir sonraki durağımın bu kadar tatsız olmaması için dua ediyorum, ama bir parçam şimdiden bunun safça bir umut olduğunu biliyor.

Stanley Mullins, ailem ilk kez bir muhasebeci tutabildiğinde barın muhasebecisiydi. Şimdi muhasebeyle oğlu Stan Mullins Jr. ilgileniyor ama o da babasının yıllarca çalıştığı ofiste işlerini yürütüyor. Otoparka girdiğimde, babamla yediğim öğle yemeğinin yorgunluğu üzerimdeydi.

Akıllı bir kadının bardan uzaklaşıp başka bir yerde yeniden başlayacağını biliyorum ama yapamıyorum. Sadece nasıl bırakacağımı bilmediğim için değil, sahip olduğum her şey oraya bağlı olduğu için.

Tasarruf hesabımdaki neredeyse her dolar masrafları karşılamak için ödünç verildi, üst katta kirasız yaşıyorum ve kendi akıl sağlığımı sorgulamama neden olacak kadar uzun süredir maaş çeki almadım.

Sonuç olarak? Fishbowl'dan ayrılırsam, adıma kayıtlı yaklaşık üç yüz dolarım ve ben orada olmadığım sürece asla ödenmeyecek bir yığın senedim olacak.

Stan'in resepsiyonisti beni konferans odası yerine ofisine götürüyor ve beynim bunun iyiye işaret olmayabileceğini fark edemeyecek kadar farklı yönere gidiyor.

Stan masanın arkasından kalkıyor ve elini uzatıyor. "Hey, Ripley, her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Güzel olarak adlandırılmak beni her zaman şaşırtmıştır çünkü bu çok anlamsız bir özelliktir. Kalın kahverengi saçlarımı, belirgin gri gözlerimi ya da simetrik özelliklerimi kazanmak için hiçbir şey yapmadım ve bunların bana hiçbir faydası olmadı, bu yüzden biri görünüşümden bahsettiğinde her zaman omuz silkiyorum.

Elimi Stan'ın elinin içine kaydırıyorum ve onun elimi tutuşu normalden birkaç saniye daha uzun sürüyor. İşte o zaman endişe başlıyor.

"Durum ne kadar kötü Stan?"

Bu sabah birkaç bankacıyla görüşmesi vardı, rakamları açıkça konuşabilmeleri için benden dışarıda oturmamı istedi.

"Oturmak isteyebilirsin."

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalışarak pelüş bir deri koltuğa oturuyorum. Gördüğüm hiçbir şey umut verici değil.

"Ne kadar kötü?" Tekrar

soruyorum. "Kötü."

"Bu sadece küçük bir kredi limiti. Bana binanın ve işin elli bin dolar için yeterli teminat olmadığını söyleyemezsiniz."

Muhasebecim boğazını temizliyor. "Baban bu yılın başlarında bina için bir ipotek daha aldı."

Sanki bu Stan'ın az önce söylediklerini anlamama yardımcı olacakmış gibi gözlerimi iki kez kırıştırıyorum. "Ne? Ne ipoteği? Ne ipoteği? O binanın sahibi biziz."

Stan başını sallıyor. "Hayır, sahip değilsiniz. Ve anladığım kadarıyla size bu gerçekten hiç bahsetme zahmetine girmemiş."

Sandalyede geriye yaslanıp bir elimi yüzüme götürüyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ne kadar?" Fısıldıyorum.

"Yüz bin."

Ağzım açık kalıyor ve elim kucağıma çarpıyor. "Şaka yapıyor olmalısın. O parayı ne için kullandı? Hastane faturalarını ya da bar masraflarını ödemeye gitmediği kesin. Parasını *benim* ödediğim o huzurevinde yaşıyor. Başka ne ..."

Aklıma bir düşünce geliyor, yüksek sesle söyleyerek ona itibar etmekten korkuyorum.

Söylemezdi.

"Parayı başka bir şey için kullanmış olabileceğini düşünemiyor musun? İçki? Kumar? Uyuşturucu?" Stan soruyor.

Gurur duymuyorum ama cevap veriyorum: "İçkinin parasını ben ödüyorum. Bildiğim kadarıyla kumar oynamaz. Arada bir esrar içmenin dışında hiç uyuşturucu kullanmadı."

"Peki para nereye gidiyor?"

Başka bir soruyla cevap veriyorum. "En azından ipotek ödemelerini yapıyor mu?"

Stan'in yüz ifadesi h ü z ü n l ü bir hal alır. "Ö y l e y d i . Ama iki ay önce bıraktı."

Her ay fazladan 500 dolar istediğinde, ona veremeyeceğimi söyledim.

Tanrım, vuruşlar gelmeye devam ediyor.

"Çoktan haciz mi geldi?"

Stan başını sallar. "Hayır, bu sabah diğer bankacılarla telefon görüşmem biter bitmez kredi vereni aradım ve sana bir iyilik yaptım. Onlara babanın bazı sorunlar yaşadığını, unutkanlığının arttığını ve ödemelerin postalanmadığını söyledim. Onlara telefonda ödeme yaptım Ripley. Şu anda borcun var ve onlara her ay çek yazmaya devam ettiğin sürece hacze gitmeyecekler."

"Şalgamdan kan çıkaramazsın Stan. Rakamları gördün. Bütçem ayda beş yüz doları daha kaldıramaz."

Stan sandalyesinde arkasına yaslandı ve ayak bileğini dizinin üzerine koydu. "Biliyorum."

Ama o *bilmiyor*. Stan'in fazladan beş yüz doları nereden bulabileceği konusunda endişelenmek zorunda kaldığından şüpheliyim, hele de müşterilerinin büyük çoğunluğunun faturalarını ödemekte Fishbowl kadar zorlanmadığı babasının kârlı muhasebe şirketine girmişken.

"Ne yapacağım ben?"

"Bak, birkaç seçeneğin var."

Seçenekler deyince daha dik oturdum. "Ne gibi? Çünkü sahip olabileceğim her seçeneği değerlendirdiğimden eminim."

Stan başını sallıyor ve iki dirseğini masaya dayayarak öne doğru eğiliyor. "Kapıdan içeri daha fazla müşteri sokabilir misin? Gelirleri artırmanın herhangi bir yolu var mı?"

"Deniyorum. Yeni bir pazarlama ve tanıtım çalışması başlatmak istedim ama bunun için para gerekiyor. Babama birkaç arkadaşımından gelip çalmalarını istediğimi ve böylece giriş ücreti alabileceğimi söylediğimde kendini kaybetti."

Stan ailemin kirli çamaşırlarını ve hafta sonları en çok trafiği, ellerinde rehber kitaplarıyla gelip tuvalete bakan ve tek bir içki bile almadan giden aval aval bakanların çektiğini biliyor.

Ama bir şişe suya bile iki dolar harcama ihtimalleri varsa onları nasıl dışarıda tutabilirim? Yapamayacağım kadar çaresizim.

"Bak Ripley, birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz ve sana karşı hep bir şeyler hissettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Bakışlarımı Stan'inkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdım. "Ne?"

"Hadi ama Ripley. Biliyorsun ki seninle tanışan her erkek evine döndüğünde yatağında o ateşin olmasının nasıl bir şey olacağını düşünüyor."

Öğle yemeğinde yediğim tavuklu börek midemde dönüyor.

"Burada bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun Stan? Çünkü bu hiç yardımcı olmuyor."

"Demek istediğim, eğer *gerçekten* yardımımı istiyorsan, seve seve veririm ve senden istediğim şeyin senin için bir zorluk olacağını sanmıyorum."

Ofise adımımı attığımdan beri ikinci kez ağzım açık kalıyor ama hemen kapatıp ayağa fırlıyorum.

"Az önce bunu söylememişsin gibi davranacağım."

"Hadi ama Rip. Kaba olmaya çalışmıyorum, ama bu sabah kışını kurtarmak için bin dolar verdim, bu yüzden sanırım bu bana fikrimi söylemek için biraz yer kazandırıyor. Tabii bunu başka bir şekilde halletmek istemiyorsan."

Boğazımda yükselen safrayı geri yutuyorum. Stan çirkin değil. Hayır, soluk sarı saçları ve kahverengi gözleriyle, aslında kolalı tişört gibi yavan bir şekilde çekici. Beni hasta eden bu değil.

Hayır, arkasındaki sehpa oturan karısının ve iki çocuğunun resmi ve kim olduğum için bana bu teklifi yapabileceğini düşünmesi.

"Git kendini becer, Stan." Sessizce ekliyorum, *ben anneme hiç benzemiyorum.*

RIPLEY

(Taşaklarına tekme attın mı?" Hope barda bana bir içki daha uzatırken soruyor.

En son ne zaman denklemin bu tarafında yer almıştım? Çok uzun zaman önce, aklıma gelen tek şey bu. Bu da üç kadehten sonra neden şimdiden kafamın güzel olduğunu açıklıyor.

"Hayır. Benim herhangi bir parçamın onun herhangi bir parçasına dokunması tatminini ona yaşatmayacaktım." Kokteyl pipetini bardağın içinde döndürerek içki ve sodayı karıştırıyorum. "Ama ona gidip kendini becermesini söyledim."

Hope başını geriye atıyor ve gülüyor. "Güzel. Eminim beklediği şey bu değildi. Buraya en az iki haftada bir geliyor ve kolunu içki içecek yaşta bile olmayan bir kıza dolayarak gidiyor."

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Ciddi misin?"

On yıl önceki barmenlik okulundan beri en iyi arkadaşım olan Hope, kasabanın en başarılı barlarından biri olan White Horse Saloon'un barını işletiyor. Burası her zaman birkaç country yıldızını görmeyi uman turistlerle dolup taşıyor ve herhangi bir haftada buraya akan para ve alkol miktarı muhtemelen Pop'un çektiğini bilmediğim ipoteği ödeyebilir.

"Çok ciddiym. Birkaç ay önce, bütün geceyi yeni garsonlarımdan biriyle flört ederek geçirdi, kızın işi bitene kadar etrafta dolaştı.

onun vardiyası. Onunla çıkmasının üzerinden on beş dakika bile geçmeden, çok sinirli bir şekilde geri geldi."

Crown ve kolamdan bir yudum alıyorum, şirketten, yoksa içmezdim. "Ne oldu?"

"Yöntemi onları kiraz kırmızısı 'Vette'ine bindirmek ve siki emilmeden partinin başlamayacağını söylemek. Normalde birlikte gittiği kızlar kafayı bulmuş oluyor, o yüzden bunu yapmak için kendilerini paraladıklarını tahmin ediyorum. Ama kız tamamen ayıktı ve ona partiyi başlatmak için kendi sikini yalayabileceğini söyledi."

"Burnnnn." Bir yudum daha içmek için bardağı geri itiyorum. "Madem böyle bir şey yapmayacaktı, neden onunla gitti ki?"

Hope barda öne doğru eğiliyor, göğüsleri dekolte gömleğinden taşmak üzere ama gözlerimi kaçırıyorum.

"Görünüşe göre adamın saksosu varmış ve kız da bunu istiyormuş. Sadece *ona* sakso çekecek kadar kötü değil."

Kaşlarım havaya kalktı. "Üflemek derken ..."

"Evet. Kola. Ve senin içtiğinden değil."

"Ama o bir muhasebeci. Bu nasıl mantıklı olabilir?"

Hope doğruldu ve güldü. "Tatlım, rahip olması önemli değil. Herkesin bir zaafı vardır."

Hasır kovboy şapkalı bir turist barın aşağısından bağırırken, Hope'un diğer üç barmeni içki **s a t ı y o r** ve şişeleri oraya buraya fırlatarak şov yapıyor. Bir tanesini kırma riskini göze alma düşüncesi bile beni ürkütmeye yetiyor.

"Biraz daha içki dağıtmam lazım. Müsait olduğumda geri geleceğim." Çarşamba gecesini, haftanın en sakin gecesidir.

Fishbowl, bu da benim bir günlük iznim için mükemmel. Son erkek arkadaşım ile ayrılmadan önce Çarşamba günleri genellikle onun evinde kalırdım ama bu aylar önce sona erdi. Ona daha fazla zaman ayıramadığım için bana kızıyordu ve ben de her hafta sonu farklı gruplarla davul çalıp büyük işler yapmaya çalıştığı için çifte standart uyguladığını düşünüyordum.

Hope, Joey konusunda ünlü karşıtı kuralımı esnettiğimi söyleyerek bana bok atardı ama ben buna tüm kalbimle katılmazdım. Elbette, her grup üyesi gibi ona da asılan kadınlar oluyordu ama bunun nedeni kim olduğu değildi. Sadece onu sahnede gördükleri içindi.

Kimse onu çalarken gördüğünde adını bilmezdi ve davul setinden ayrıldıktan beş dakika sonra da kimse onu hatırlamazdı.

Bir grupta bir adama çakmanın cazibesini hiçbir zaman anlayamadım. Birkaç set boyunca göz önünde olsa ne olur? Bu onu neden kalabalığın içinde size içki ısmarlayan ve iyi vakit geçiren bir adamdan daha çekici kılıyor?

"Vay canına, seni burada görmeyi beklemiyordum. Sen eğlence karşıtı olduğun için."

Brandy'nin dumanlı sesi yarı sarhoş düşüncemi böldü.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

Kıkırdaması beni geriyor. Yemin ederim, teyzem Brandy'ye hamileyken uyuşturucu kullanmış ya da içki içmiş olmalı, çünkü kız hiç iyi değil. Bunun onun hatası olmadığını söylemek istiyorum ama sergilediği iğrençlik tesadüf değil.

"Sence neden?"

Bana bir bakış fırlatıyor ve boşlukları doldurmak için dahi olmaya gerek yok. Eminim burada ona içki ısmarlayacak bir sürü cahil turist vardır ve o da onlara Nashville'de tutunmaya çalışmakla ilgili saçma sapan bir hikâye anlatıyordur. Gz devirmeye başla. Sonra ona normal genel kızgınlığım yerine belirli bir nedenden dolayı kızgın olduğumu hatırlıyorum.

"Babam burada değil ki anlatsın, belli ki o yüzden değil." İkime uzanıyorum ve kalanını geri deviriyorum.

Brandy bana ters ters bakıyor. "Neler olduğunu bilmeli. Kızının Fishbowl'u batırması benim suçum değil."

Hakareti yüzüme çarpıyor ve umutsuzca bir içki daha içmek istiyorum. Neyse ki Hope endişeli bakışımı fark ediyor ve bardan aşağı bize doğru geliyor.

"Sana getirebileceğim bir şey var mı Brandy? Yoksa her seferinde yaptığın gibi zavallı bir piçin sana içki ısmarlamasını beklerken yer kaplamak için mi buradasın?"

Brandy gözlerini deviriyor. "Bana 151'lik bir shot ver."

Hope'un burnu kırılıyor ve benimkinin de aynı şeyi yaptığını inanmak zorundayım.

Brandy ikimizle de alay ediyor. "Ne? Eğer satın alıyorsam, bunun karşılığını vermeliyim. Ripley iyi mallar almam için yeterince para ödemiyor. Sanırım daha fazla para kazanmalıydım-"

Kolumu savuruyorum ve bardağımı öyle bir kuvvetle deviriyorum ki, kalan bir buz küpü doğrudan göğüs dekoltesine uçuyor.

"Ne oluyor be!" Brandy çığlık atarak, eriyen buzı çoğunlukla açıkta kalan göğüslerinin arasından avlamasını izlemeye gelenleri kendine çekiyor.

Hope bana sorgulayan bir bakış atıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Sana sonra anlatırım."

Başını sallıyor. "Bir tane daha?"

"Duble olsun. Ve belki bir shot."

Yüzüne özür dileyen bir ifade yerleşiyor. Hope, Brandy'ye katlanmanın sabrımı ne kadar zorladığını biliyor. İçkimi hazırlamak için dönmeden önce başını benimkine yaklaştırıyor.

"Bebeğim, ne zaman gemiden atlayıp babanın kendi başının çaresine bakmasına izin vermek istersen, ben seni korurum. Burada bir vardiyada, bir haftada kazandığından daha fazlasını kazanabilirsin."

"Ve evsiz mi kalayım?" Annemle kalan bağımı kaybetmekle ilgili kısımdan bahsetmiyorum, çünkü şu anki ruh halimle barda içkime gözyaşları akan üzgün aptal ben olacağım.

Hope'un cevabı sanki önceden düşünmüş gibi hızlıca geliyor. "Üzerinde adın yazan bir şiltem var."

Ben cevap veremedim uzaklaşıp bardan aşağı kayıyor, şişeleri kapıp içkileri hazırlıyor. Böylesine iyi bir arkadaşı hak etmek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark etmem bir dakikamı alıyor. Görünüşe göre, hayatımda bir kez olsun şansım yaver gitmiş. Umut iyi bir şeydir.

"Aman Tanrım, bu gerçekten o mu?" diye bağıyor benden bir tabure aşağıda oturan bir kadın, dizlerinin üzerinde dengede durarak mindere tırmanırken müzik eşliğinde.

Ben onun yüzüstü yere düşüp düşmeyeceğini düşünürken, bardaki atmosfer bir anda değişiyor. Bunun tek bir nedeni var: Ünlülerin görülmesi.

Sahnedeki sanatçı şarkının ortasında duraklar ve mikrofona bağırır, "White Horse Saloon'un bayanları ve bayları, lütfen Boone Thrasher'ı sahneye davet edin!"

BOONE

O *bir saat önce*

"Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir," diyorum Frisco'ya, verandamdaki sandalyelerden birine yaslanırken, tüfeğim yanımda, boş bir fişek kutusu da masanın üzerinde duruyor. Güneş ufkun altına düştüğü için skeet atışını bitirdik ve Frisco kışından konuşuyor.

Bas gitaristim Quarter, "Ocak ayında Denver'daki otoparktan geçmek istediği zamanın daha kötü bir fikir olduğuna eminim," diyor. "Aletinin o fotoğraflarını asla unutamayacak."

"Hava soğuktu! Küçülme, dostum. Hiç adil değil."

"*Seinfeld*'de George da böyle demişti..."

"Kapayın çenenizi, pislikler." Frisco tüfeğini çantasına geri sokar ve bir bira kırar. "Beni bir dinle. Nick ve Charity sana ortalıkta görünmemeni söylediler ama bütün bunlar kamuoyu önünde yaşanacak. Hayranların seni seviyor çünkü kimseden bir bok almıyorsun. Kalabalığın içinde o hatunu iten adamı çağırıp güvenliğe çektiirdiğin zamanı hatırlıyor musun? İşler sarpa sardığında kendini yere atanlardan değilsiniz. Ortaya çıkıp dünyaya nasıl biri olduğunu gösteriyorsun ve bunun için sana tapıyorlar."

"Her ne kadar onun bir aptal olduğunu söylemek istesem de, Frisco aslında haklı," diyor Quarter birasının kapağını açarak.

"Yani Broadway'de ortaya çıkıp bir bara girmenin ve eskiden yaptığım gibi bir set çalmanın bir şekilde bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?"

"Broadway'deki herhangi bir bara değil, White Horse'a. Her zaman ünlü birini görmek için can atan turistlerle doludur. Sahneye çıkıp zor bir hafta geçirdiğinden bahsediyorsun, sonra yeni single'ını çalışyorsun ve o 442'ye seninle bineceğini düşündüğün kızın nasıl farklı planları olduğundan bahsediyorsun, yani hayatın sana attığı falsolu topa ayak uyduruyorsun." Frisco'nun birası, elleriyle işaret ederken dudaklarının üzerinden kayıyor.

Quarter alçak sesle kıkırdıyor. "Oh adamım, bu boku yiyecekler. İşin bittiğinde sahnede o kadar çok külot olacak ki

. . . Bunu yapmalısın."

Sahnedeki külotlar ya da onları fırlatan kadınlar umurumda değil.

Frisco sandalyesinden sıçradı. "Sen Boone Thrasher'sın. Yere düştüğünü bilen insanlardan çekinmezsin. Her ayağa kalktığında onlara ne kadar sert olduğunu gösterir ve devam etmelerini söylersin. Kimse seni alaşağı edip saklanmaya gönderemez, özellikle de Amber Fleet."

Frisco'nun sözleri sonunda içime işledi, çünkü tam da benim düşündüğüm şeyi söyledi. İçime kapanıp yaralarımı yalamam. Ben öyle bir adam değilim. Her tekme yediğimde kıcıımı kaldırır ve dünyaya bir yumruk daha atması için meydan okurum.

İçimi aylardır hissetmediğim bir kararlılık kaplıyor.

"Haklısın, ben buyum."

Quarter sandalyesinden fırlıyor. "Yani gidiyor muyuz?" "Evet, gidiyoruz."

Kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor ve Frisco, Quarter ve ben Broadway'in ünlü White Horse Saloon'unda sahneye çıkıyoruz.

Az önce setini yarıda kestiğim sahnedeki adam beni kocaman bir gülümseme ve müthiş bir girişle karşılıyor.

"İyi olduğuna emin misin, dostum? Seni dışarıda bırakmak istemem."

Gözleri açılıyor. "Dostum, sen benim idolümsün. Liseden beri senin albümlerini dinliyorum ve şimdi aynı sahnedeyiz."

Çocuğun konuşması bana kendimi yaşımdan büyük hissettiriyor ama biliyorum ki beni aşağılamaya çalışmıyor. Onun için benimle sahnede olmak gerçekten bir onur ve bunu ondan almayacağım. Tanrı biliyor ya, ben de şimdi arkadaş diyecek kadar şanslı olduğum country efsanelerine karşı pek çok kez böyle hissettim.

"Adın ne senin?"

"Theo Sampson."

Elimi uzattım ve onunkini sıktım. "Teşekkürler, Theo. Şarkılarımdan herhangi birini çalıyor musun?"

"Her birini."

"O zaman burada kal ve bir tanesini birlikte çalalım."

Heyecan gözlerini aydınlatmadan önce tüm yüzü soluyor. "Ciddi misin?"

"Elbette ciddiylim."

Hâlâ sol elinin parmaklarında tuttuğu mikrofonu bana uzatıyor. "Harika. Barda olacağım. Ne zaman hazır olursan."

"Gitarını ödünç alabilir miyim?"

Gözleri daha da açıldı. "Ahbap. Tabii ki." "Harika.

Minnettarım dostum."

Sahnedeki iki adam gitarları Frisco ve Quarter'a teslim ediyor ama davulcu olduğu yerde kalıyor.

Mikrofonu açıyorum ve konuşuyorum. "Theo Sampson'ı alkışlayalım! Sizi eğlendirdi mi?"

Kalabalık çığlık atıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ona bir yıl daha verin, belki onu benimle turnede görürsünüz."

Çocuk bara giderken arkasını döndü ve kendini kaybedecek gibi görünüyordu. Beni selamlıyor ve yürümeye devam ediyor... Düşünmeden edemediğim kadına fazlasıyla benzeyen esmer bir kızın yanına kadar geliyor. Taburenin üzerinde dönüyor, siyah saçları omuzlarının etrafında sallanıyor ve bardan gelen ışıktaki yüzünü bir anlığına görebiliyorum.

Bu o. Ripley.

Birdenbire buraya gelmek sanki kaderin bir cilvesi gibi geldi. Şimdi tam olarak ne yapacağımı biliyorum. Ünlülere dayanamayan kıza müthiş bir gösteri yapacağım.

"N'aber Nashville? Bu gece kim iyi vakit geçiriyor?"

Kalabalığın uğultusu barı sağır edici seviyelere kadar dolduruyor ve tekrar konuşmadan önce sessizleşmelerini bekliyorum. Bir yanımda ikinci bir tahminde bulunuyor ama Frisco ve Quarter'ın haklı olduğunu biliyorum. Gizlenmiyorum. Her şeyle yüzleşirim.

"Çoğunuzun en iyi haftamı geçirmediğimi duyduğunuzu biliyorum ve hayat beni bu konuda enayi yerine koymadıysa lanet olsun."

Birkaç kişi "*hıh*" dedi ama devam ettim.

"Bu gece arka güvertede oturmuş skeet atarken aklıma geldi ki, karakteriniz işler yolunda giderken oluşmaz. İşler çirkinleştğinde, dağıldığında ve zorlaştığında şekillenir. Önemli olan o ucuz darbelerden sonra kendinizi nasıl toparladığınız ve ilerlemeye nasıl devam ettiğinizdir. Öyle değil mi?"

Bir onay sesi daha.

"Bu yüzden dünyayı işimden uzak tutmak yerine, birlikte üstesinden gelebilmemiz için sizi boktan haftama davet etmek istiyorum. Çünkü eminim bazılarınız da zor bir hafta geçirmiştir."

Biralar kaldırılıyor ve daha fazla insan bağırıyor, ama benim gözlerim bardaki siyah saçlı kadında, ağzı şokunu gösterecek kadar açık. *Evet, şekerim, sen de.*

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu gece biraz şarkı söyleyip iyi vakit geçirmeye ve bizi bunaltan tüm bu saçmalıkları unutmaya ne dersiniz, çünkü biz bundan daha iyiyiz. Yarın Tanrı bizi yeni bir günle kutsayacak ve bu da şükredilecek bir şey."

Tezahüratlar ve çığlıklar buranın duvarlarını sarsmakla tehdit ediyor.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor!" İçimi dolduran adrenalini vızıltısı

Damarlar otuz bin kişinin önünde yaptığım son gösteriden daha güçlü.

Özlediğim şey buydu. İşte ben buyum.

Frisco ve Quarter'a dönüyorum. "Hazır mısınız?"

İkisi de bana başıyla selam veriyor ve davulcuya bir bakış atarak rock yapmaya hazırlanıyoruz.

RIPLEY

B Hope iki içkiyi bana doğru iterken Thrasher'ın sözleri temel bir gerçekmiş gibi göğsümde yankılanıyor.

"İkisi de duble. Kapanana kadar canla başla çalışacağım, bir şeye ihtiyacınız olursa barın arkasına gelin ve kendinize yardım edin."

Gitarlar uğulduyor ve Boone Thrasher'ın kısık, boğuk hırıltısı şarkı söylemeye başladığında barı dolduruyor. Eğer iç çamaşırı giyiyor olsaydım, birkaç dakika içinde kaybolurlardı, ama en azından onları üzerimde tutardım. En az bir düzine kadının tangalarını eteklerinin altından bacaklarından çekip sahneye fırlattığını görüyorum. *Ewww.*

Birkaç dakika içinde sanki Victoria's Secret'ta bir kasırga esmiş ve yükünü tam Boone Thrasher'ın önüne bırakmış gibi. Sanırım bu onun için normal bir olay.

Sesinin bu kadar sarhoş edici derecede seksi olması nasıl mümkün olabilir? Ve neden birkaç dakika önce tüm bunları söylerken sesi doğrudan benimle konuşuyormuş gibi geliyordu?

Arkamı dönersem, bana da şarkı söylediğini mi düşüneceğim?

Tamam, Rip. İçime bir hayal kırıklığı saplanıyor, ama onu gömüyorum. Bana şarkı söylemesini istediğimden değil. Kurallarımın bir sebebi var.

Ayrıca, Boone Thrasher'ın her özelliğine o kadar açık bir şekilde damgalanmış bir sorunu var ki, bir kadının bunu görmemesi için kör olması gerekir.

Kör değilim, bir içki daha yuvarlarken kendimi temin ederim.

Ayrıca, ünlüler böyle yapar. Bir bara sanki oranın sahibiymiş gibi girerler ve orayı ele geçirirler. Ne izin isterler, ne de af dilerler. Gerçi Hope ve barmenleri para saçıan insanlara yetişmek için koşuştururken içkinin ne kadar hızlı aktığına bakılırsa, ikisini de istemeye gerek yok. Boone Thrasher'ın aklına kapıdan içeri adım atmak gibi çılgınca bir fikir geldiği her an buraya gelebilir.

Duble içkiyle birlikte alkolün etkisi daha da artıyor ve kafayı bulmuş beynimde bir plan şekillenmeye başlıyor. Şehirdeki tüm bar ve kulüplerle bağlantı kuran ve onlara bir ünlü ya da profesyonel sporcu görüldüğünde mesaj atmaları için bir numara veren bir kadın var. Sonra servisine abone olan binlerce kişiye bir uyarı gönderiyor ve mekan dolup taşıyor. İhbarcı, ihbarın gerçek çıkması halinde yüklü bir ücret alıyor, ya da bana öyle söylendi.

Numarası bende var ama hiç kullanmadım. Fishbowl ünlülerin görüldüğü bir yer değil, ama Zane Frisco'nun bara geldiği birkaç seferde bile, parayı kesinlikle kullanabilecek olmama rağmen, bunu hiç düşünmedim. Beş parasız olsam da standartlarım var gibi görünüyor ya da belki de ben öyle bir insan olmadığım içindir. Brandy'nin bundan haberi var mı merak ediyorum, çünkü muhtemelen böyle bir şeyi ilk o ihbar ederdi. *Bir dolar için her şeyi yapardı.* Belki de Frisco'nun geldiği hiçbir gün işe gelmemesi kaderidir.

Fishbowl'a başka bir kodaman gelse bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Üstünü çiz, yapamayacağımı *biliyorum*. Bunu düşünmek bile bana iğrenç bir his veriyor. Ayrıca, Fishbowl turist haritalarında kara bir leke.

COUNTRY MÜZİK EFSANESİ GIL GREEN VE METRESİ RHONDA FISCHER'IN CİNAYET MAHALLİ. HALA ÇÖZÜLEMEMİŞ BİR DAVA.

Gil Green barımıza hiç adım atmamış olsaydı HAYATIM TAMAMEN farklı olurdu. Olabilecekler için duyulan üzüntü

Hak sahibi olmayı ikinci bir deri gibi benimseyen ve arkalarında bıraktıkları parçalanmış aileleri umursamadan her istediklerini alan yıldızlara yöneltilmiş mantıksız bir öfke.

İçkime uzandım ve geri verdim. Bu gece bok suratlı olacağım.

BOONE

W Kalabalığın benimle birlikte söylediği her şarkıda Amber'le ilgili anılarımdan ve planlarımdan bir kat daha sıyrılıyorum.

geleceğimiz için. Kendimi müziğe verdim ve seti neredeyse bitirdiğimde, onunla tanışmadan önceki adam gibi hissediyordum. Kendimi onun yalanlarına ve saçmalıklarına kaptırmadan önceki gibi.

Frisco haklıydı. Bu gece tam da ihtiyacım olan şeydi. Sadece dedikodu paçavralarının alıp dolaşması için değil, *kendim* için.

"Bir şarkıya daha ne dersiniz?"

Bardaki herkes bağırıyor ve ben Frisco ile Quarter'a başımı sallıyorum. İkisi de ne düşündüğümü biliyor.

"Bu şarkıyı yazarken çoktan tanıştığım bir kadın hakkında yazdığımı sanıyordum ama nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz. Şimdi fark ediyorum ki bu şarkıyı eninde sonunda bulacağım ve hayatım boyunca benimle birlikte olacak kadın için yazmışım."

Me! and I want to ride with you! nakaratı gitarımı tıngırdatana ve son single'ımla barın tavanını uçurana kadar gittikçe yükseliyor.

FRISCO, Quarter ve ben sahneden indiğimizde güvenlik etrafımızı sarıyor ve bizi arka kapıya doğru yönlendiriyor.

"Sizi bu şekilde çıkarmak daha kolay Bay Thrasher. Kalabalık bu gece biraz çılgın."

"Bana uyar."

"Durun!" Frisco

bağırıyor. "Ne?"

"Bu geceyle işim bitmedi. Şimdi gerçek bir içki ve parti yapmaya hazırım."

Quarter başını salladı ve baş güvenlik görevlisi bana baktı.

"Sana kalmış dostum."

Bu adamlar bir duvar oluşturmuşlar ama hâlâ hayranlarımın bana dokunmaya çalışan ellerini görebiliyorum. Buraya yapmak için geldiğim şeyi başardım ve kalmam için bir neden yok.

"Ben heteroyum. Siz istediğiniz kadar takılabilirsiniz." İkisi de elini uzattı ve tokalaştık.

"Sonra görüşürüz kardeşim. Bu gece harikaydın. Bu birkaç saat içinde tüm dedikodu sitelerine düşecek. Boone Thrasher *geri döndü*."

Hiç gitmediğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama Frisco ve Quarter çoktan güvenlik ekibinin arasından sıyrılıp gürültülü kalabalığın içinde kayboluyorlar.

"Hazır mısınız?" diye soruyor adamlardan biri. "Evet, gidelim."

Tekrar yürümeye başlıyoruz, bu sefer onlar insan kalabalığını yarıp geçerken daha yavaş. Onu tekrar gördüğümde barın bitmesine yaklaşık on adım kalmıştı.

Ripley.

Ama yalnız değildir. İki adam tarafından tahtaya sıkıştırılmış ve aralarından çıkmaya çabalarken gözlerinde panik dolu bir bakış var.

Önümdeki adamın omzunu tutuyorum. "Dur bakalım! Senin benden daha büyük bir güvenlik sorunun var dostum." Barmene bağırarak Ripley'i işaret ettiğimde durdu. Şişeleri çeviren kadın onun imdat sinyalini yakalayamadı.

"Önce seni buradan çıkaracağız, sonra da onunla ilgilenmek için geri geleceğiz. Birkaç dakikalığına iyi olacaktır."

Ripley iki elini birden uzatıp bir adamı bir adım geriye iter ama adam bir saniyeden kısa bir süre içinde tekrar onun üzerine atılır.

"Önceliklerini şaşırılmışsın dostum. Her zaman önce kadınlar." İki adamın arasından sıyrılıp Ripley'e doğru ilerliyorum.

Bir erkeğin istemediği bir kadına elini sürmesi kadar beni sinirlendiren bir şey yok ve bu kadın söz konusu olduğunda, kırmızı görüyorum.

"Hey! Pislikler! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Bana ulaşmaya çalışan kadınların kavrayan parmaklarından kaçıyorum ve bu sırada şapkamı kaybediyorum ama sonunda Ripley'i tuzağa düşüren adamların dikkatini çekiyorum.

Ripley'nin vahşi gri gözleri benimkilerle buluştuğunda, bugün almış gibi görünen kovboy şapkalı adam "Seni ilgilendirmez," diye bağıyor. "Yürü git."

"Seni geri ittiğinde ve bir ipucu alamadığında beni ilgilendirdin."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Şapkam olmadan sahnede görüldüğüm gibi görünmediğimi sanıyorum ama ona tam olarak kim olduğumu söyleyemeden Ripley taşaklarına diz çöküyor.

Adam yere düşerken yüzünü zafer ifadesi kaplıyor ama adamın eli uzanıp tişörtünü yakalıyor ve aşağı çekerek sütyeninin üzerinden taşan göğüslerinin ortaya çıkmasını sağlıyor.

Bir darbe indirmek için geri çekildim ama güvenlik benden önce davranıp dangalağı uzaklaştırdı ... ama Ripley'nin gömleği de onunla birlikte gitti.

Elleri göğsüne gidiyor, kendini korumaya çalışıyor ve ben onun için iki numaralı aptaldan daha çok endişeleniyorum.

Hata yaptım.

Çevresel görüş alanımdan bir yumruk fırlıyor ve çeneme çarpıyor. Güvenlik görevlilerinden biri adamın üzerine atlıyor ve onu yere seriyor.

"Yakalayın onu! Biz gidiyoruz!"

Başta Ripley'i beni temizledikten sonra halledeceklerini söyleyen adam onu kolundan tutup çekiyor.

Hayır cevabını kabul etmeyen iki serseriye savuşturduktan sonra başka bir adamın ellerini onun üzerinde görmek beni çok rahatsız ediyor.

"Bırak onu."

Uzanıp bir kolumu omuzlarına doladığımda bakışları benimkilerle kesiliyor ve çıplak teninin herkes tarafından görülmesini bedenimle engelliyorum.

Kalabalığın arasından arka kapıya doğru ilerliyoruz. Kapıyı itip açtıklarında, yarı yarıya kameraların yanıp sönmesini ve gazetecilerin bağırarak soru sormasını bekliyorum ama onun yerine ortalık sessiz.

"Buralarda araban var mı?" diye soruyor güvenlik.

Başımı sallıyorum ama asıl endişem bu değil. Tişörtümün arkasını tutup başımın üzerinden çıkarıyorum. Ripley'e uzattım ama o donup kaldı.

"Al şunu. Giy şunu."

Gözleri bana sabitlenmiş, ama hala hareket etmiyor.

RIPLEY

My kulaklar halka gelen ve Gürültü seviye . ve Bar, ama Boone Thrasher'ın sözleri yüksek sesle ve net bir şekilde kesildi.

"Al şunu. Tak şunu."

Hareket edemiyorum. Şaşkına döndüm ve nutkum tutuldu.

Yüce Tanrım, neden tişörtünü çıkarmış?

Tişörtü bana tekrar itiyor, ama ben hâlâ kıpırdamayınca, country müziğin kötü çocuğu Boone Thrasher tişörtü bana giydirmeye devam ediyor.

"Kol. Diğer kol."

Vücudum onun komutlarını yerine getiriyor, ama şaşkına dönmüş durumdayım. *Vücudu bir sanat eseri.* Karmaşık dövmelerle süslenmiş sert kaslar.

"Arabanız nerede, Bay Thrasher?" "Bir blok ötedeyim."

"Size eşlik etmemizi ister misiniz?"

Sanırım Boone başını sallıyor, ama ben onun göğüs kaslarına ve karın kaslarına bakmakla meşgulüm. *Aman Tanrım. Bunlar gerçek olamaz.*

"Hayır. Siz olmadan daha az dikkat çekeriz."

"Eğer eminsen."

"Eminim."

Boone bir kolunu omuzlarıma doluyor ve ben onun fiziksel mükemmelliği karşısında o kadar sarhoş ve sersemlemiş oluyorum ki yanında sendeliyorum. Tişörtü üzerimde bir elbise gibi sallanıyor ama bu, arabasına ulaştığımızda onun güzel arabasına binmeme engel olmuyor.

"Nereye gidiyoruz?" Diye soruyorum ama cevap vermeden yolcu kapısını kapatıyor. Sürücü koltuğuna geçtiğinde, sadece sokak lambasının içeriği aydınlatan ışığıyla ona bakıyorum.

"Tecavüze uğramadan ve Tanrı bilir daha neler yaşamadan önce seni eve götürüyorum."

Sesindeki sert ton omurgamı dikleştiriyor. "Ben iyiydim. Ben hallederdim."

Üzerime uzanıyor, kolunu göğsüme sürüyor ve emniyet kemerini kapıp kendi kemerini bağlamadan önce yerine takıyor.

"Elbette öyleydin. İstesen de istemesen de kendini turist sandviçindeki ete dönüştürüyordun."

"Bunu bilmiyorsun-"

"Sarhoşsun ve kadınsın. Bu seni dezavantajlı duruma sokuyor. Bir barda çalışıyorsun. Senin gibi kızlar tek başlarına içmeye gittiklerinde neler olabileceğini ilk elden biliyor olmalısın. Neden kendini böyle pisliklerin hedefi haline getiriyorsun?"

Gözlerimi kısıyorum. "Üzgünüm ama çoğumuzun, günün hangi saati olursa olsun, gittiğimiz her yerde bizi takip edecek bir maiyeti yok. Ve ben yalnız değildim. En iyi arkadaşım barmen şefidir."

Başını sallıyor ve anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Affedersiniz? Ne dediğinizi tam olarak anlayamadım, Bay Country Süperstarı, herhangi bir bara girip sahneye çıkabilir ve Victoria's Secret değerindeki tüm külotlar üzerine fırlatılabilir."

Gevezelik ettiğimi biliyorum ama umursamayacak kadar sarhoşum. Kafamda, Boone Thrasher nefret ettiğim her şeyle bağlantılı ve beni bir bardan çıkarıp bana ders vermesi, gömleksiz ne kadar harika görüldüğüne bakılmaksızın beni daha da kızdırıyor.

Bunu düşünmeyi bırak, Ripley.

"Sarhoş olduğumu ve orada olduğum için şanslı olduğumu söyledim." Boone'un sesi hırçın ve benim zevkime göre fazla azarlar gibi çıkıyor.

İki elimi de havaya kaldırıyorum. "Şanslıyım, öyle mi? Bir bok bildiğin yok, ahmak."

"Sarhoş olduğumu biliyorum."

"Evet, şey... üzerinde tişört olmayan sensin."

Anahtarı çeviriyor ve motor kükrerken bana şu anda tarif edecek kelime haznesine sahip olmadığım bir bakış fırlatıyor. "Sen

Üstsüz dolaşmayasın diye sana gömleğimi verdiğim için beni gerçekten dövecek misin?"

Gömleğimin ortadan yırtıldığı ve bardaki pek çok insanın şeffaf sütyenimi gördüğü o *lanet* anın hatıraları sisli beynime giriyor. Boone'un etrafındaki güvenlik duvarı imdadıma yetişmese, aşağılanmışlığım çok daha sıcak bir şekilde yanacaktı.

"Bana tişörtünü vermek zorunda değildin," diyorum, başka türlü bir argüman bulamayarak. "Bana bir şey olmazdı." O başını sallarken ben yere bakıyorum.

Vay anasını. Boone Thrasher'ın gömleğini giyiyorum. Neden şimdi aklıma geldi bilmiyorum ama eteğini burnuma götürüp kokluyorum.

Temiz, odunsu *erkek* kokusu burnuma doluyor. Huzurum için fazla güzel kokuyor. Ama yine de derin bir nefes daha alıyorum. *Nefis.*

"Ne halt ediyorsun sen?"

Başımı sola çeviriyorum ve Boone'un bana baktığını görüyorum. *Aman Tanrım, az önce beni gömleğini koklarken yakaladı. Aman Tanrım. Tam bir sürüngeyim.*

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Kelimelerin hepsi tek bir nefesle çıktı. Konuyu değiştirmek için çaresizce arabayı vitese takmasını izliyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Ev, eğer kafayı bulmayı planlıyorsan kalman gereken yer. Şimdi bana sadece oranın neresi olduğunu söylemen gerekiyor."

Azarlama ve küçümseme karışımı ses tonu beni çileden çıkarıyor ve *artık yettiğine* karar veriyorum. Kendimi eve götürebilirim. Kapının kolunu tutup çekerek açıyorum ve dışarı çıkmaya çalışıyorum ama emniyet kemeri beni tekrar yerine oturtuyor.

"Ne yapıyorsun sen? Kapat şu lanet kapıyı."

Tokayı açmak için uğraşıyorum ama Boone daha hızlı davranıyor, bana doğru uzanıp kapıyı kapatıyor, sonra da elini kilide vuruyor.

"Dışarı çıkıyordum."

Boone başını sallar. "Sen delisin, bunu biliyor musun? Seni bir barda bile yalnız bırakmazken burada dışarı çıkmaya izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hiç şansın yok. Eğer kusacaksan bana haber ver. Çünkü bu arabaya kusarsan, temizlik faturasını sana gönderirim."

Tam ona yeni bir tane patlatmaya hazırlanıyordum ki, faturayla ilgili son kısmı ekledi. Bu tehdit benim gök gürültümü çaldı ve onun yerine bir

Daha önce dudaklarımdan hiç çıkmamış bir kıkırdama.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Boone soruyor, muhtemelen deli olduğumu düşünüyor ve haklı olarak öyle.

"Komik olan, ödeyebileceğimi düşünmen. Belki geçen gece seni satmış olsaydım. Belki o zaman bir şey yapmak için fazladan on dolarım olurdu ama yok. Mahremiyetine saygı duydum. Kuzenimin yaptığı gibi sessiz kalman için senden para bile istemedim."

Ben söylenmeye devam ederken geçmiş ve şimdiki zaman kafamda çarpışıyor. "Neden yapmadığımı bilmek ister misin? Çünkü Fishbowl'un bir country müzik efsanesinin daha orada ölmesiyle ünlenmesine ihtiyacım yok. Sanırım hayatta kaldığın için şanslısın."

BOONE

Ripley sarhoş.

Sarhoş bile değil. Kafayı bulmuş. Kafası güzel. Bok suratlı. Ve biraz çılgınca olsa da gördüğüm en tatlı sarhoş.

Ölmekle ilgili sözleri düşüncelerimi durdurdu.

"Bekle, neden bahsediyorsun?"

"Senden. İyi ki tuvalete gitmemişsin yoksa turist haritasında nerede öldüğünü gösteren bir başka nokta olabilirdin."

İşte o zaman aklıma geldi.

Fishbowl'u daha önce duymuştum. Herkes duymuştu. Ben nasıl hatırlamadım?

Söylentiye göre sahibinin karısı Gil Green'in metresiymiş ve ikisi de öldürüldüklerinde banyoda sevişiyorlarmış ve kapının hemen dışında bir bar dolusu insan varmış. Kimse yardım çığlıklarını duymamış, ama dedikoducular bunun o anda devam eden gösteriden mi yoksa çığlık atmaya fırsat bulamadıklarından mı kaynaklandığına karar verememişler.

Mekan sahibi cinayet sırasında içki servisi yaptığı için aklandı ve kendisini aldatan karısını ve sevgilisini öldürmesi için kiralık katil tuttuğuna dair bir kanıt bulunmadı. Başka hiçbir şüpheli ciddi bir şekilde sorgulanmadı çünkü alternatif bir neden tespit edilemedi.

Dedikodulara göre, aval aval bakanların dışında, işler bir gecede neredeyse dibe vurmuştu. Ripley'in ilk söylediği tüm küçük şeyler

Onunla tanıştığım gece ve ertesi sabah arabamı aldığım da, sonunda bulmacayı tamamlamak için bir araya geldiler.

Ripley'in annesi, ayakta tutmak için savaştığı barda öldürüldü. *Aman Tanrım.*

Beynimden geçen yüzlerce farklı düşünce yerine, "Barın üstünde mi yoksa başka bir yerde mi yaşıyorsun?" diye soruyorum.

"Barın üstünde ama yürüyebilirim. Çok uzak değil."

Onu görmezden geliyorum ve trafiğe çıkıyorum. Yürümesine izin vermemin imkanı yok.

"Olmaz."

"Sen benim patronum değilsin, Boone Thrasher. Çıkar beni bu arabadan!"

İsted iği kadar bağırabilir ama güvenli bir yere gidene kadar inmesine izin vermeyeceğim. Onu Beyaz At'ın içindeki o iki pislikten, sokaklarda dolaş an yırtıcılara bırakmak için kurtarmadım.

Beni pek düşünmediği açık, ama bu yine de ona yardım etmeyeceğim anlamına gelmiyor. En azından şimdi ünlüler hakkındaki kuralı mantıklı geliyor. Acaba Frisco bunu neden hiç bir araya getirmedi? Ya da belki de kurdu da bana hiç bahsetmedi?

Tekrar kapının kolunu tutuyor.

"Hey, sakın ol. Seni bir dakika içinde oraya götüreceğim." "Bana ne yapacağımı söyleme."

Göz ucuyla bakıyorum. Sokak lambalarının ışığında, koyu renk saçları inatçı yüz hatlarının etrafında dağınık duruyor. Dört gündür bir ilişkim yok, ama aletim onun inatçı açıklamaları karşısında yarı sertleşirken bunu umursamıyor. *Sana ne yapacağ ını söyleyeceğim ve sen de bundan hoşlanacaks ın*, içgüdüsel tepkim bu.

Onun aykırı doğası beni kızdırmalı, ama bunun yerine tam tersini yapıyor - ki bu da yine beni kızdırıyor.

Amber'dan önce kadınları, ilk düşük bütçeli turlarımda şehirleri gezdiğ im gibi gezerdim - bulanık bir gece eğlencesi ve ertesi sabah unutulma. Ama tüm bunlar, kardeşim doğumhaneden elinde küçük mavi bir kundağı havaya kaldırıp "Bu bir erkek" diye seslenerek çıkarken hastanede durduğ umda değ işti.

Adını hatırlamadığım bir kadının yanında uyandığım tüm o sabahlar Ripley'in bana yakıştırdığı klişeye uymuş olabilir, ancak diğer tüm açılardan bu kalıba asla uymadım. Sahnede kovboy şapkası ve çizme giymiyorum. Ağır bir tını ile şarkı söylemem. Kuralları yıkıyorum ve yeni bir çığır açıyorum. Klişe olmayı reddediyorum.

Amber ile kalan son izden de kurtulacağımı düşünmüştüm ama bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz.

"Dikkat et!"

Ripley bağırdığında kavşağı yarılamıştım ve sağa baktım. Ayağım gaza basıyor ve 442 ileri fırlıyor, kırmızı ışıktaki geçen bir kamyonun altında kalmaktan kıl payı kurtuluyorum.

Ripley elini göğsüne götürdü. "Aman Tanrım. Ölebilirdik. Tam burada. Şu anda."

Ucuz atlattığımız için kalbim küt küt atıyor ve Fishbowl'a giden yan sokağa dönmeden önce ellerim direksiyonda sıkışıyor. Ripley's Javelin'in yanındaki binanın arkasına park edene kadar konuşmuyorum. Umarım bara yürüyerek gitmemiştir, ama bu artık tartışmalı bir konu.

"Pislik herif muhtemelen sarhoştur, öyle kırmızı ışıktaki geçti."

Ripley'in gözleri kocaman, yüzünde tanımlayamadığım bir ifade var. "Neredeyse ölüyordum."

Uzanıp elimi dizine koyuyorum. "Ölmedin. İyisin."

"Hepsi o Stan denen pisliğin suçu olurdu."

Şimdi de sarhoşken saçmalıyor çünkü bu hiç mantıklı değil.

"Stan de kim? O kamyonu o mu kullanıyordu?" Adamın izini bulup eğer öyleyse kışına tekneyi basmayı aklıma not ediyorum.

Başını sallıyor, bir elini şakağına götürüyor ve şu anda dünyasının döndüğünü varsayıyorum.

"Hayır, ama yine de onun hatası. Brandy ve Pop'un da. Hepsinin. Her şeyi bırakıp gitmeliyim. Neden kendimi bu duruma sokuyorum ki?" Ripley başını öne eğiyor ve koyu renk saçları yüzünü kapatıyor. "Neden bırakıp gidemiyorum?"

İşte o zaman kamyonu bahsetmediğini anladım. Hayatından bahsediyor. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Fishbowl'da işler kötü. Frisco'nun beni götürdüğü bir Cumartesi gecesi bu kadar boşsa, haftanın diğer gecelerinde ne kadar ölü olduğunu hayal bile edemiyorum.

Aslında içerisi tamamen karanlık görünüyor. Arka kapının yanındaki neon ışık da sönük.

"Bu gece açık olmanız gerekiyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Yani, eskiden açtık ama çarşambaları bingo gecesi ve Earl ile Pearl gelmiyorlar bile, o yüzden yoldan geçen biri için açık kalmak yazık olur gibi geldi."

Yaşlı çift tombala oynadığı için açık olmadıkları gerçeği duyduğum en üzücü şey olabilir ama bunu Ripley'e söyleyecek değilim.

Kapının kolunu tekrar çekiştiriyor ve açmak için mücadele ediyor.

"Dayan şekerim. Seni dışarı çıkaracağım."

Motoru kapatıyorum ve arabadan dışarı kayıyorum, geri dönüp kapısını açmayı planlıyorum. Kapıyı açtığımda hâlâ eski usul tokayla uğraşıyordu.

"İşte, bana bırak." Ellerini fırçalıyorum ve mandalı açıyorum. Beyaz At'tan ayrıldığımızdan beri ilk kez, kırmızı deri çizmelerin içine soktuğu kıvrımlı bacaklarını ve tişörtümün eteklerinin altından görünen kısa siyah eteğini takdir etmek için bir saniyemi ayırıyorum.

Gömleği yırtılmadan önce barda ne giydiğini hayal etmeye çalışıyorum. Kırmızı ve önü derin bir şekilde kesilmişti. O etek, botlar ve kıvrımlarıyla... kahretsin.

Kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyorum ama yine de geliyorlar. "Bu gece neden bu kadar dikkat çektiğinizi anlayabiliyorum."

RIPLEY

(" *Bu gece neden bu kadar dikkat çektiğinizi anlayabiliyorum.* "

Ne kadar erkekçe bir söz ve beni tetikte tutan bir söz.
hemen.

"Ne istersem giyebilirim. Bu, mıncıklanmak için bir tür davetiye anlamına gelmiyor."

Boone'un büyük dövmeli elleri -bu gece gitarla inanılmaz sesler çıkaran elleri- emniyet kemerini çekip çıkarıyor ve ben arabadan fırlayıp onun çıplak göğsüne çarpıyorum, neredeyse ikimiz de yere yuvarlanıyorduk. Kolları beni sarıp sarmalıyor, ateşli vücuduna doğru çekiyor, ikimizi de sabit ve dik tutuyor.

Oh, Yüce İsa. Boone Thrasher'in çıplak göğsüne dokunuyorum.
Bunun için *çıldırmaktan* nefret ediyorum ama kendime kimin göğsü olduğunun önemli olmadığını söylüyorum çünkü bu adam kaya gibi sağlam.

"Vay canına, şekerim. Seni kızdırmaya çalışmıyordum ama zaten bu konuda çok iyiyim gibi görünüyor."

Her iki avucum da adamın tenine bastırılmış durumda ve sarhoş halimle dilim fazlasıyla gevşek.

"Tanrım, canavar gibi yapılısın."

"Bomba gibi bir vücudun olduğundan daha fazla değil."

Onun boğuk tepkisini hissetmemem gereken her yerde hissediyorum. Meme uçlarım aldatıcı küçük noktalar halinde sertleşiyor ve vücudumun başka yerlerinde olanlara inanmayacağım bile.

Ondan nefret etmek istiyorum. Onunla ilgili her şeyden. Ona bir dağ gibi tırmanıp tepesine RIPLEY'İN BURADA OLDUĞUNU söyleyen bir bayrak dikmek istememe neden olmamalı. Olmaz öyle şey. Olmaz.

Ama vücudum bunu anlamıyor.

Göğsünü iterek geri çekiliyorum, kollarının sıcak çemberinden çıkıyorum. Kapıya doğru döndüğümde bacaklarım birbirine dolanıyor ve tekrar öne doğru tökezliyorum.

"Kahretsin, kızım. Ne kadar içtin sen?"

"Bana içki konusunda ders verme. Sanki ben de seni içerken izlemedim."

Kapıyı deniyorum ama belli ki kilitli. Elimi çantama sokup anahtarlarımı arıyorum ama anlaşılan çok uzun sürmüş.

"Tanrı aşkına kadın, bırak ben yapayım yoksa bütün gece burada kalacağız."

Başımı çevirip ona ters ters bakıyorum. "İstediğin zaman gidebilirsin."

"Sanki seni bu mahallede karanlıkta yalnız bırakacakmışım gibi. Seni tek parça halinde eve getirmek için bunca zahmete girdim ve seni burada kendi başının çaresine bakman için bırakmadım."

"Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Bu zamana kadar kimse beni umursamadı ve ben de gayet iyi bir insan oldum."

İfademin ne kadar acınası olduğunu düşünmüyorum çünkü çantamı karıştırmak için çok endişeleniyorum. Çantayı sallıyorum ve anahtarların şingirdediğini duyuyorum ama nedense parmaklarımı onların üzerine koyamıyorum.

Boone çantayı elimden kapıyor ve bir anda anahtarları çıkarıyor. Kapı açılana kadar anahtarları teker teker kapıya sokuyor ve beni içeri kadar takip ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Esteban'ın kafesindeki hışırtısını duyuyorum, ama hiçbir şey söylemiyor, bu yüzden papağanın umursamayacak kadar yorgun olduğunu varsayıyorum.

Boone kapıyı çekip kapatıyor ve arkasından kilitleniyor.

"Neden hâlâ buradasın?" Esteban'ın tamamen uyumamış olma ihtimaline karşı sesimi kısık tutuyorum. Sorum pek dostça gelmiyor ama kendimi biraz rahat bırakıyorum çünkü sadece bir papağanı uyandırmaktan değil, aynı zamanda vücuduma Boone Thrasher'dan hoşlanmadığımız ve meme uçlarımın sakinleşmesi gerektiği mesajını göndermeye çalışmaktan da endişeleniyorum.

Vücudum *hâlâ* mesajı almadı.

"Yukarı çıkarken boynunu kırmayacağından emin olmak için buradayım. Hadi, vahşi şey. Seni yatıralım da ben de kendiminkini bulayım."

Yarı çıplak Boone Thrasher'ın beni eski mavi yorganımın üzerine yatırıp, sert ve ateşli vücudunu vücuduma bastırarak bana hayatımın tüm bok fırtınasını birkaç saatliğine unutturduğu görüntüsü ağzımı sulandırıyor.

Yüce Tanrım. Onu istiyorum.

Dur, Ripley.

Karnımdaki sıcaklık azalıyor ve kıcıımı soğuk bir duşa atmazsam yapabileceklerimden korkuyorum.

"Ben iyiyim." Dönüyorum ve ışık düğmesine doğru ilerliyorum.

Sarhoş halim dışında, koordinasyonum kafamdaki kadar iyi değil ve bir kez daha kendimi Boone'un çıplak göğsüne bastırılmış buluyorum.

Bu hiç adil değil. Bu kadar güzel kokarken ondan nasıl nefret edebilirim ve ağzımı açıp biraz yalayarak tadının da kokusu kadar güzel olup olmadığını anlayabilirim.

Aman Tanrım. Durmam lazım. Hemen.

Ama konuşmak için başını eğdiğinde çenesindeki kara tüyler yanağımı okşuyor ve ben yine kendimi kaptırıyorum.

"Bırak sana yardım edeyim. Bunu bugünlük iyilik olarak kabul et, ben de hayatından çıkayım."

Beynim onun gitmesini istemediğimizi, çünkü ona tırmanmayı tercih ettiğimizi söylüyor. *Neden "biz" kelimesini kullanıyorum? Gerçekten sarhoşum. Belki de bu yüzden bu kadar terbiyesiz davranıyordur.*

"Neden götlük yapıyorsun?" Soru ağzımdan çıkıverdi çünkü görünüşe göre bir cevaba ihtiyacım olduğuna karar vermiştim.

Boone'un göğsü *hâlâ* çıplak ve feromonlarımı çıldırtan bir koku yayıyor; bir kahkaha patlamasıyla sarsılıyor. Titreşimler vücudumda dalgalanıyor, botlarımın tabanına kadar gitmeden önce bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Başını kaldırıyor. "Şekerim, şu anda aklımı okuyabilseydin, bir pislik olmamak için her şeyimi verdiğimi bilirdin."

Yukarı bakıyorum ve o parlak mavi gözlerle karşılaşıyorum. *Nasıl aynı anda hem yumuşak hem de yakıcı olabiliyorlar?*

"Ne demek istiyorsun?"

Sıcaklık yumuşaklığı bastırıyor ve titreşimler gibi içimde yanıp sönüyor, tam klitorisime odaklanıyor. Bir saniye sonra Boone boğazını temizliyor, ateşi söndürüyor ve sanki az önce ona hafif bir genital siğil vakam olduğunu söylemişim gibi beni ondan uzaklaştırıyor. *Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bende yok. Hafif ya da başka türlü.*

"Senin evin üst katta mı?" Sesi huysuzlaşıyor ve birden kendimi çenesini kapatması gereken aptal bir sarhoş kız gibi hissediyorum.

"Evet, ama daha ileri gitmene gerek yok. Ben hallederim."

Boone uzaklaşmama izin vermek yerine homurdanıyor ve arka merdivenin ışığını yakarken kendimi baş aşağı, omzunun üzerinden fırlamış halde buluyorum.

"Sen ne halt ediyorsun-"

"İkimizi de büyük bir hata yapmaktan kurtardım. Şimdi, kışını düşürmeden önce kımıldama."

Ne hatası? Bekle, demek istediği ... Düşürülme tehdidi merdivenlerden yukarı çıkarken mücadelemi durduruyor ama zihnim dönüyor.

Dur, Rip. Düşünmeyi tamamen bırak.

En tepedeki kapıya vardığımızda, Boone ona "Kilitli." dediğim anda kolu tutuyor. Siyah anahtar."

Homurdanarak anahtarları avuçladı ve siyah olanı kapıdaki tek kilide soktu.

"Sürgüsü bile yok. Bu nasıl güvenli olabilir?" Dairenin içinde beni ayağa kaldırıyor ama kapıya bakmaya devam ediyor. "Sürgüye ihtiyacın var. Tek bir tekmeye o kapı kızarır ve içeri giren herkesin merhametine kalırsın."

Onun endişesi karşısında vücudumda daha fazla sıcaklık çizgisi parlıyor.

En son ne zaman biri benim için endişelenmişti? Neden bu kadar tahrik edici? Aman Tanrım, büyük bir hata yapmadan önce onu buradan çıkarmalıyım.

Düğmeye bastım ve loş bir ışık oturma odası ve mutfak alanını doldurdu. Boş yatak odası sağda, benim odam ise solda. Daha önce beni yorganın içine bastırırken gördüğüm görüntü

Bakışlarım göğüs kaslarının sert çıkıntılarına takılıyor, sonra da karın kaslarından aşağı kayıyor.

Onu buradan çıkarmalıyım. Ünlü karşıtı bariyerlerim, onun aslında iyi bir insan olabileceğine dair her belirti ile yıkılıyor - çılgın vücudunun biraz yardımıyla. Bu beni sığ biri yapsa da umurumda değil, çünkü o karın kaslarına ağzı sulanmayacak bir kadın tanımıyorum. Ya da, bekle, bu 8'li mi?

Karın kaslarını sayarken -bir aptal gibi, diye de ekleyebilirim- kendime kız arkadaşı tarafından herkesin gözü önünde terk edildiğini hatırlatıyorum. Ve yine de ... bu şehirdeki herkesle birlikte izlediğim basın toplantısında onun hakkında kötü bir söz söylemedi.

Ne olmuş yani? Bu onun diğerlerinden farklı olduğu anlamına gelmez.

Boone dönüyor ve ben de sırtını görüyorum. *Yüce İsa*. Hiç de değil. Adil. O geniş omuzlar tişörtünü mükemmel bir şekilde geriordu ve tişörsüz daha da iyi görünüyordardı.

Kapıya doğru yürüyor, muhtemelen gitmeyi ve bir daha geri dönmeyi planlıyor. Bu, bir saat önceki Ripley'i tamamen mutlu ederdi, ama şu anki Ripley'in göğsünde panik hissi ve inanılmaz bir şey için tek şansını kaybetmek üzere olduğu izlenimi var.

Ayık olsaydım, bu fikir aklımın ucundan bile geçmezdi ama kim bilir kolamda ne kadar Crown ve Boone'un vücudunun bir insanın sağduyusunu kaybetmesine yetecek kadar çok olmasından sonra bir şeyler mırıldanıyorum.

Kapıdan beş adım ötede durdu. "Ne dedin sen?"

Tanrım, belki de bu berbat bir plandır. Görevi iptal et.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, sesimdeki gıcırta cevabımın tamamen saçma olduğunu ele veriyor.

Dönüyor, üç büyük adım atıyor ve önümde duruyor. O sihirli ellerinden biriyle çenemi yukarı kaldırıp beni gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Hayır, sen bir şey söyledin. Söyle bana."

Neden bana ne zaman bir emir verse, bunu hissetmemem gerektiğini bildiğim yerde hissediyorum?

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey söylemedim."

"Hayır, *intikam* kelimelerini gün gibi açık bir şekilde söylediğini duyduğuma eminim."

BOONE

A Söylediklerini yüzüne vurduğumda Ripley'in yanaklarında koyu kırmızı bir allık beliriyor.

Dudakları çok cezbedici. "Tekrar söyle."

Gri gözleri eşit derecede sıcaklık ve utançla parlıyor ve bana binişinin görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Onu duvara yapıştırmadan bu daireden kaçmaya çalışıyordum ama o bu planı tamamen mahvetti.

Birkaç dakika önce söylediklerini tekrarlarlarken ses tonu tereddütlü. "Bu hafta intikamını aldın mı diye sordum. Her şeyden sonra bu adil görünüyor."

Ripley başını çevirmeye çalışıyor ama çenesini iki parmağımın arasında kavıyorum ve burun delikleri açılıp göz bebekleri büyüdüğünde ilkel bir tatmin duygusu yaşıyorum.

Beni istiyor. Bunu biliyorum. O da biliyor. Şimdi soru şu: Bu konuda ne yapacağız?

"Teklif ediyor musun, şekerim?" Bu soruyla onu dışarıda bırakıyorum ve öfkesi tekrar su yüzüne çıkıyor.

"Adımı hatırlamıyorsun diye bana şeker deme."

Beni hâlâ bu bara gelen ve sabıkası olan her pislikle aynı kategoriye koyuyor.

"Sana şeker diyorum çünkü o sivri diline rağmen, seni altıma aldığımda çok tatlı olmanı bekliyorum."

White Horse'taki adam gibi taşaklarıma bir diz bekliyordum ama az önce bahsettiğim dilin ekşi tarafını görüyorum. "Repliklerini aynada mı çalışıyorsun, Thrasher?"

"Sadece iyi olanları, *Ripley*." Adına vurgu yapıyorum, bunu kaçırmayacağından emin olmak için.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve birkaç saniye sonra ayak parmaklarının üzerinde doğrulup başımı aşağı çekerek dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor.

Bir kadın beni beceriden çok tutkuyla öpmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu ve bununla ilgili bir şey aletimi çelik bir çivi kadar sertleştirdi. Bir elimi saçlarına gömüp daha iyi erişebilmek için başını yana yatırıyorum.

Ripley ağzımın içinde inliyor ve sonunda onun tadına bakmak için dilimi içeri kaydırıyorum.

Yanılmışım. O sadece tatlı değil, aynı zamanda baharatlı da. Parmakları omuzlarımı kavırıyor, bir bacağına kalçama dolamak için kendini yukarı çekiyor.

Ağzımı ayırıp öpücükten şişmiş dudaklarına bakıyorum. "Buna intikam sikişi demezdim çünkü bunun ikimizden başka kimseyle bir ilgisi yok. Ama eğer bana hemen hayır demezsen, yapacağımız şey tam olarak sikişmek olacak."

Açık sözlülüğümle şiir yarışması kazanamam ama umurumda da değil.

Ripley'in yanıtı ensemdeki tutuşunu sıkılaştırmak ve zıplayarak iki bacağına etrafımda dolaştırmak ve eteğini kalçalarına doğru itmek oldu.

Boştaki elim tatlı kıcının kıvrımlarını buluyor, sanki ona dokunmak için yaratılmışım gibi avuçluyor ve yoğuruyor. Çenesinin ve boynunun tadına bakarken, sıcaklığı mideme çarpıyor.

Ateş gibi sıcak olacak ve Tanrı yardımcım olsun, ama ikimizin de yanması umurumda değil.

Damarlarımda kabaran ihtiyaç ilkel ve bunu en son ne zaman bu kadar güçlü hissettiğimi hatırlamıyorum. Belki de hiç.

"Yatak odası mı?"

Ripley inliyor ve elini soluma doğru uzatıyor. O yöne doğru bir adım atıyorum ama kaneppe daha yakın ve çok daha uygun. İkimizi de indiriyorum ve dizlerim yere değdiği anda kıcı mindere çarpıyor.

Ripley yukarı bakıyor, gözleri puslu ve ateşli ama çok güzel.

"En son ne zaman biri sana çığlık attırdı?" Soruyu sorduğum anda kendimi tekmeleyebilirim çünkü onu başka biriyle düşünmek istemiyorum.

"Çok uzun zamandır."

Kalçalarını birbirinden ayırırken verdiği cevap bana karanlık bir tatmin duygusu veriyor.

"O kıcı dışarı kaydır şekerim, çünkü ne kadar tatlı olduğunu tatma vakti geldi."

Bir anlık tereddütten sonra Ripley talimatlarıma uyarak poposunu kanepenin kenarına doğru kaydırıyor. Seksi bir külotun kumaşını görmeyi bekliyordum ama onun yerine tek gördüğüm çıplak, ıslak amcığıydı.

"Tatlı cennet." Kelimeleri bir dua gibi içimden geçiriyorum, hiç vakit kaybetmeden ağzımı ona götürüyorum.

Dudaklarım temas ettiği anda Ripley sırtını kanepeye yaslıyor, ismim gırtlaktan gelen bir inilti olarak odada yankılanıyor.

Altımda kıvrana kadar klitorisini dilleyip, yalayıp, ezerken sahiplenme duygusu beni ele geçiriyor. Adımı haykırdığını duymak istiyorum. Herkesin duymasını istiyorum.

RIPLEY

Dünyanın en büyük ikiyüzlüsü olmam umurumda değil, çünkü daha önce hiç yaşamadığım türden bir orgazm üzerime çöküyor. Boone'un ağzında bir tür taşra çocuğu büyüğü olmalı, çünkü beni Bir çığılığı zor tutuyorum.

Uzun, kalın bir parmağını içeri bastırıp G noktamı bulduğunda kendimi kaybettim.

"Boone!"

Adı dairemin duvarlarında ve tavanında yankılanıyor. "Aman Tanrım! Sakın durma. Lütfen, durma!"

Bana karşı anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor ve ne olduğunu anlayamasam da titreşimler içimi parçalıyor ve orgazm yoğunlaşıyor.

Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim ama yavaşlama belirtisi göstermiyor.

"Oh Tanrım. Oh Tanrım. Oh Tanrım." Dakikalar sonra beni havaya kaldırdığında tutarsız, titreyen bir karmaşa içindeyim.

"Seni sikmem lazım. Tanrım, şekerim, her seferinde daha ateşli ve daha sert oluyorsun. Cehennem kadar seksi."

Beni yatak odama taşıyor ve beni yatağa indirdiğinde belden aşağımın çıplak olması umurumda değil.

Ama eli kotunun düğmesinde donup kaldığında umursuyorum. "Ne var? Neden duruyorsun? Duramazsın." Belki sonra

Ne kadar çaresiz görüldüğüm için kendi kıcıımı tekmelemek istiyorum, ama şu anda

umurumda değil.

"Prezervatif. Kahretsin. Bende var mı bilmiyorum-"

Uzanıp bir kolumu komodinin çekmecesine kilitleyip çekerek açana kadar savuruyorum. "İçeride."

Boone lambanın düğmesine uzanıyor ve açıyor. Yumuşak bir ışık odayı dolduruyor.

"Orada bir kutu magnum bulundurduğun için endişelenmeli miyim yoksa etkilenmeli miyim bilmiyorum. Ama yine de ... açık değiller, bu yüzden şanslıyım diyeceğim."

Magnumlara mı ihtiyacı var? Hızlı bir teşekkür duası gönderiyorum ve "Kazara aldım" diye mırıldanıyorum. Kot pantolonunun fermuarını açarken bir süre mükemmel göğsüne bakıyorum ve dikkatim paketlediği ekipmana kayıyor.

Aman Tanrım. Cehennem.

Boone paketi yırtıp açmaya ve prezervatifi ağaç gövdesi gibi sikinden aşağı yuvarlamaya odaklandığı için tamamen durduğumu fark etmiyor.

"Bir erkeğin hem güzel, hem zengin, hem yetenekli, hem de kocaman bir aleti olması adil değil, değil mi?" Özellikle kimseye sormuyorum.

Boone'un derin kahkahası patladığında az önce ne dediğimi anlıyorum.

"Sanırım bu konuda da şanslıyım." Mavi gözlerini bana dikeyor.

"Ama daha da şanslı olmak üzereyim."

Bacaklarımı açıyor ve siki açıklığıma sürtünmeden önce kıcıımı yatağın kenarına çekiyor.

"Bu konuda hâlâ iyi misin? Canavarı içine gömmeden ve sana tekrar adım haykırtmadan önce fikrini değiştirmek için son şansın."

Ummm. Bir dakika durup düşünelim- Siktir et.

Onun yerine başımı sallıyorum.

"Duyayım."

"Evet! Tanrı aşkına, sik beni artık, Boone!"

İleri atıldı. Sözlerimin biraz aceleye gelmiş olabileceğini düşünmek için sadece bir saniyem var çünkü ilk hamlesiyle nefesimi kesiyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım."

"Ben Boone, şekerim. Bunu Tanrı'ya götürmene gerek yok. Sikimi sıkıldığını hissetmeden önce vurulmak istemiyorum.

sen gel."

Bir eli iki yanımda olan Boone kalçalarını çalıştırıyor, geri çekip ileri itiyor, her vuruş saf zevki açığa çıkarıyor.

Nasıl oldu da onu bırakıp gitti?

Bu aklımın olması gereken son yer, ama beni başka bir orgazma doğru sürüklerken, Amber Fleet'in düpedüz bir aptal olduğu için Tanrı'ya şükretmekten kendimi alamıyorum.

Kalçalarımı kaldırarak ona karşı koyuyorum, daha fazlasını ve *daha sertini* istiyorum, aynı zamanda sabah bir tren tarafından raydan çıkarılmış gibi hissedeceğimi biliyorum. *Buna kesinlikle değer.*

Boone uzanıp klitorisimi bulduğunda *her şey bitmişti.*

"Boone!"

Vücudum onun altında sarsılırken çığlığım onun adını sekiz heceye dönüştürüyor.

Kükremesi odayı dolduruyor ve hareketsiz kalmadan önce üç kez daha itiyor. Vücudumda titreşen siki dışında her şey hareketsiz kalıyor.

Boone öne doğru eğiliyor, ben nefesimi tutmaya çalışırken kabaran göğsü benimkine bastırıyor. Birkaç dakika sonra, vücudunun sıcaklığı altında ve mükemmel bir orgazmın sarhoş benliğimi yıkamasının ardından, gözlerim çırpınarak kapanıyor ve uykuya dalıyorum.

RIPLEY

T Dairemde bir yerlerden gelen aralıksız zil sesi beni hazır olmadan uyandırıyor. Bir kolumla uzanıp

Cep telefonum genellikle geceyi geçirdiği komodinimde, ama yok.

Yuvarlanıyorum ve berbat karartma perdelerimden içeri süzülen parlak ışık neredeyse beni kör ediyor. Başım ağrıyor, midem bulanıyor ve neden nadiren içtiğimi hatırlıyorum.

Akşamdan

kalmalar patlıyor.

Ugh.

Tekrar yuvarlanırken sütyenimin bandı yan tarafıma batıyor. *Neden yatarken sütyen giymiştim ki?* Dikkatlice kendimi yataktan kaldırıyorum ve açık olan odamın kapısına doğru bebek adımlarıyla ilerliyorum.

Yalnız yaşadığım için önemli değil ama Brandy nadiren de olsa buraya geldiğinde genellikle kapıyı kapatıyorum. Boş yatak odasının kapısından baktığımda boş olduğunu görüyorum ama belli ki henüz yatak yapmayı öğrenememiş.

Şaşırmadım.

Çantam, bara inen kapının iç tarafında, yerde duruyor; kilitlemeyi akıl ettiğim için şükrediyorum.

Çantamdan gelen zil sesi telefonumu çıkarmadan hemen önce kesiliyor ama bir saniye sonra tekrar başlıyor.

Hope.

Ekranımda onun adını görünce hafızam canlanmaya başlıyor.

White Horse Saloon.

Dün gece.

Çok fazla içki.

"Hey, özür dilerim, hâlâ uyuyordum," dedim.

"Polislerin gelip evinize girmesine beş dakika kalmıştı. Ödümü kopardın. Bütün gece arayıp durdum."

Gözlerimi kısarak küçük mutfığımdaki mikrodalganın üzerindeki saate baktığımda saatin yedi buçuk bile olmadığını görüyorum.

"Daha çok erken. Neler oluyor?" Advil'i sakladığım dolaba yöneliyorum, çünkü kafamdaki davul sesinin başka bir şeye boyun eğeceğinden şüpheliyim.

"Erken mi? Geç oldu! Senden bir cevap alana kadar yatmak istemedim. Bütün gece ayaktaydım. Dün gece Boone Thrasher gittikten sonra bar çığına döndü. Zane Frisco kaldı ve kendi bokundan iki set daha çaldı."

Boone Thrasher.

Onun adını duyunca Advil şişesi elimden düşüyor, kapağı açılıyor ve küçük kahverengi haplar etrafa saçılıyor.

"Hey! İyi misin?"

"Uh. Evet, üzgünüm. Advil'i düşürdüm."

"Beni bilgilendirmek zorundasın çünkü sonunda barın senin tarafına döndüğümde gitmiştin. Joanie güvenliğin seni Boone Thrasher'la birlikte arka kapıdan çıkardığını ve ortadan kaybolduğunu söyledi. Ne bir arama ne de bir mesaj aldım. Ne oldu?"

Dün geceye dair anılarım yerdeki haplar kadar dağınık.

"Hiçbir şey," diyorum ona, yalan olduğunu bilsem de.

"Yani öylece arka kapıdan çıkıp kendi yolunuza mı gittiniz? Seni bu pisliğe bulaştırdığı için onu azarlarsın diye düşünmüştüm. O adamlara karşı nasıl olduğunu biliyorum."

O *adamlar derken*, ünlü tipleri kastediyor. Bu konuda hep böyle kaltak mıydım? Yerden üç hap aldıktan sonra ağzıma atıp kuru kuru yutuyorum.

"Önemli bir şey değildi. Zaten gitme vaktim gelmişti." Mutfaktaki dağınıklığın etrafından dolanarak ilerliyorum, eğildiğimde kusmak istemediğimde temizleyeceğime söz veriyorum ve yatak odasına geri dönüyorum.

Tam olarak ne oldu?

Boone'un başrolde olduğu, kafamda uçuşan kırık dökük rüyaların hepsi sadece rüya, değil mi? Ben asla ...

"Emin misin? Senin için endişelendim, kızım."

İşte o zaman yatak odamın zeminine saçılmış prezervatif paketlerini görüyorum.

Oh. Kahretsin. Ne yaptım ben?

"Rip?"

Dikkatimi tekrar telefon görüşmesine veriyorum, Hope'u bir an önce hattan çıkarmam gerektiğini, yoksa saçmalıklarımı rekor sürede anlayacağını biliyorum.

"Benim için endişelendiğin için teşekkürler bebeğim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Gitmem gerek."

"Uyuşturucu mu aldın? Çünkü eğer aldıysan-"

"Hayır, tabii ki değil. Sadece akşamdan kalmayım. Seni birazdan ararım, tamam mı?"

Telefonumu indirmeden ve aramayı sonlandırmadan önce bir yanıt beklemiyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve prezervatif ambalajlarını barın ortasına atılmış buruşuk dolarlar gibi kapıyorum.

Belki başka biriydi. Belki de dün geceyi birlikte geçirdiğim Boone Thrasher değildi. Belki de zihnim Boone'un yüzünü, hatırlayamayacağım kadar çirkin olan rastgele bir tek gecelik ilişkinin üzerine yerleştirdi.

Bu da artık güvenliğim için aptalca riskler aldığım anlamına geliyor.

Prezervatif paketinin üzerindeki bir kelime hafızamı harekete geçirdi.
Magnum.

Boone'un sesi kafamın içinde çınlıyor. *"Orada bir kutu magnum bulundurduğun için endişelenmeli miyim yoksa etkilenmeli miyim bilmiyorum."*

Vay canına. Lanet olsun. Lanet olsun.

Etmedim.

Ben olsam yapmazdım.

Ama elimdeki prezervatif paketleri reddedilemez bir kanıt.

Yaptım.

Farkına vardığımda dengemi kaybederek yatak odamın zeminine kırımın üzerine düştüm ve hemen olanları mantıklı bir şekilde değerlendirmeye başladım.

Hiçbir anlamı yoktu. Bu bir hataydı. Tek seferlik bir şeydi. Sarhoştum. Olur böyle şeyler.

Bu beni annem gibi yapmaz.

Ünlülere yer vermeme kuralıma o kadar uzun süre bağlı kaldım ki, bu kuralı çiğnediğim gerçeğini akşamdan kalma halimle kavramak çok zor. Sonra içimi haklı bir öfke kaplıyor.

İstediğim kişiyle yatabilirim. Bunun için özür dilememe ya da kötü hissetmeme gerek yok. Birini aldatıyor değildim ve o da aldatmıyordu.

Ama ben ne yaptım ki?

Her şey yolunda. Her şey yolunda.

Cidden, bir daha asla içmeyeceğim.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Alkol yüzünden oldu. Ben sadece aptal, azgın bir sarhoş kızdım. Yirmi yaş büyük olmak yerine bir kez olsun yaşıma göre davrandım.

Tüm rasyonalizasyonlar bir yana, önemli değil. Nasıl olsa onu bir daha görmeyeceğim. Ben karışmıyorum ki.

BOONE

Sabahın erken saatlerinde bir kadının yatağından gizlice çıkmayalı uzun zaman oldu. Beni daha da şaşırtan şey ayrılmak istemememdi.

Bir kez yeterli değildi. Kahretsin, gittiğimiz üç tur da yeterli değildi.

Ripley'i iyi tanımasam da, bu sabah varlığımın hoş karşılanmayacağını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

İşte bu yüzden sabahın yedi buçuğunda iskelemin ucundaki sallanan sandalyede oturmuş, alabalık havuzuma balık atıyorum; üzerimde dün gece ondan çıkardığım tişört, burnumda Ripley'nin baharatlı narenciye kokusu.

Yatağa geri dönmenin bir anlamı yoktu, çünkü ona uzanacak ve daha fazlasını isteyecektim.

Kendimi bu karmaşanın içine nasıl sokmuştum?

Dün gece sahneye külotlarını fırlatan kadınlardan herhangi biri, beni daha uzun süre tutmak için yatağa kelepçelemek için zorlanırdı, ama gözümü sadece külot giymeyen değil, aynı zamanda benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bardaki tek kadına dikmek zorunda kaldım. Bir de muhtemelen ayıkken bana dokunmayacağı gerçeği var.

Akıllısın, Boone. Gerçekten akıllı.

Şimdi ben, muhtemelen dün gece olanları asla hatırlamak istemeyen hatunla bir şans daha isteyen enayiyim.

Oltamdan bir ısırık aldım ve makarayı sarmadan önce sertçe çektim. Balık birkaç dakika mücadele etti ve sonra olta gevşedi. Yukarı çektiğimde hiçbir şey yoktu.

Muhtemelen denesem Ripley ile de aynı şansa sahip olurdum.

Ama tekrar atarken ve bana sarıldığında ne kadar iyi hissettiğini hatırlarken, denemekle kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim.

Bir ısırık daha alıyorum ve bir saldırı planı tasarlıyorum. Bu kadını tam olarak ne ısırtırdı?

Güzel büyüklükte bir mavi ringa balığı yakaladığımda aklıma bir fikir geldi. Fikri kafamda birkaç kez evirip çevirip en iyi şekilde nasıl uygulayacağımı düşünürken cebimdeki cep telefonum çalıyor ve balık kancayı fırlatıyor.

Lanet olsun.

Beni bu kadar erken arayan tek kişi annem, ama cep telefonumu çıkardığımda kesinlikle o değil.

Nick.

"Sabah dokuzdan önce kalktığını bilmiyordum. Ne oldu?"

"Dün gece ne yaptın?"

Sert ses tonu sandalyenin sallanmasını durdurmamı ve ayaklarımı iskeleye sağlamca basmamı sağlıyor.

"Bunu tekrar denemek ister misin, Nick?" Verdiğim yanıt, benimle bu şekilde konuşulması karşısında ne hissettiğime dair hiçbir soru işareti bırakmıyor.

"White Horse Saloon'da şarkı söylerken çekilmiş fotoğrafların ve makalelerin linklerinin olduğu bir e-posta aldım, sonra da seni saldırı suçlamasıyla mahkemeye çıkarmakla tehdit eden bir pislik var. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Saldırı suçlaması mı? Şaka yapıyor olmalısın. İlgisini çekmek istemeyen bir kadını mıncıklayan bir adamın arasına girdim. Kadın adamın taşaklarına vurdu ama ben ona hiç dokunmadım."

"Görünüşe göre dokunduğunu söylüyor."

Şimdi keşke o dangalağa vursaydım diyorum. "Saçmalıyor."

"Bu yönde ifade verebilecek bir tanığın var mı?"

Sadece Ripley'nin adının benimkiyle karışmasını istemeyeceğini bildiğim için değil, aynı zamanda onu bir medya sirkine sürüklemek isteyeceğim son şey olduğu için de çenem sıkıca kenetlendi. Bu onu kesinlikle korkutmanın en hızlı yolu olurdu.

"Eğer gerekliyse. Ona defolup gitmesini söyle, yoksa taciz ettiği kadın şikâyetçi olur."

"Peki. Ama işler çirkinleşirse-"

"Olmayacak." Cevabım kararlı ve umarım haklıyımdır.

"Güzel. Charity bu sabah diğer makaleler için neredeyse takla atıyor. Kamuoyu senin yanında. Kalbi kırık Boone Thrasher'ın ortaya çıkıp aşk söz konusu olduğunda ayağa kalkıp yeniden denemeniz gerektiğini söylemesine bayılıyorlar."

Kaşlarımı çatıyorum, sandalyenin tekrar sallanmasına izin veriyorum. "Söylediğimin bu olmadığına eminim."

"Manşetler öyle diyor, yani Charity çok mutlu. Dün gece yayınlanan ilk YouTube videosu şimdiden yarım milyondan fazla tıklandı. Eminim gün sonuna kadar bir milyona ulaşır."

Tanrım, White Horse Saloon'a girdiğimde planladığım şey tam olarak bu değildi, ama yine de pişman değilim.

Hiçbirinden.

"Peki neden sesin bu kadar kızgın geliyor?"

Tekrar olta attım, Nick'in bana bir balığa daha mal olmasına izin vermek istemiyordum, bu kadar erken bir zamanda olta atma şansım nadiren olurdu.

"Amber'ın kampından sesler gelmeye başladı ve sen daha iyi baktıkça sesler daha da yükseliyor."

"Ne tür sesler?"

Nick duraksıyor ve sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi sesi alçalıyor. "Dün gece geç saatlerde aldığım bir habere göre, bu hafta evliliğin iptali için dava açma ihtimali varmış."

"Evlilik iptali mi? Şaka yapıyor olmalısın."

"Britney yaptı. Kenny Chesney de öyle. Yani Amber ilk olacak gibi değil. Bahse girerim Vegas'ta bu evliliğin ne kadar süreceğine dair bahse girmişlerdir bile."

Amber resmi olarak hayatımdan ıkalalı bir haftadan az bir süre olmasına rağmen, geçen her gün yazının çok daha uzun süredir duvarda asılı olduğunu ve benim bunu göremeyecek kadar kör olduğumu fark ediyorum. Ya da

Belki de sadece görmek istemedim. Onu bir aydan fazla süredir görmedim. Aynı gece aynı şehirde olduğumuzda bile bağlantı kurmayı başaramadık. Evlenme teklifinden önce, on gündür sesini duymamıştım. Sadece mesajlarla iletişim kuruyorduk.

Bu nasıl bir ilişki? Bence pek bir ilişki değil.

Ondan ne kadar uzaklaşırsam, o kadar perspektif buluyorum. Amber *fikrini* sevmiştim ama şimdi *onu* sevip sevmediğimi merak etmeye başladım. Bu güzel Tennessee sabahında güneş doğarken üzerinde düşünülmesi gereken bir farkındalık.

"Şu andan itibaren Amber hakkında duyduğunuz her şeyi kendinize saklamaktan çekinmeyin. O defteri kapattım ve yoluma devam ediyorum."

"Ya kapatmadıysa?" Nick soruyor.

Daha dik oturuyorum. "Bence başka bir adamla evlendiğinde o defteri gayet açık ve net bir şekilde kapattı."

"İyi ama ben hâlâ saatli bir bomba gibi onu izliyorum."

"Bu senin işin, Nick. Benim değil. Bugün sana yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Evet, uygun bir saatte Charity'yi ara. Bu yeni single için bir sürü radyo istasyonu ile röportaj yapacaksın. Listeleri gördün mü? Şimdiden zirveye tırmanıyor. Hafta sonuna kadar elinizde bir numara daha olacak. Birkaç sabah programı yapacağız ve eğer radyoda çalmaya devam ederse, muhtemelen nefret ettiğini bildiğim o gece konserlerinden birkaçını yapacağız."

Telefona küfretmemek için kendimi zor tutuyorum. Gece geç saatlerde yayınlanan TV programlarının sunucuları televizyondaki en komik kişi olmak için birbirlerini alt etmeye çalışıyorlar ve bu da beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Reytinglerine yardımcı olmak için biz taşralıları aptal gibi göstermeye bayılıyorlar.

"Henüz bir bok kabul etmiyorum. Charity bana kimin ulaştığını söylesin, ben de size nereye ve ne zaman gitmeyi düşüneceğimi söyleyeyim."

"Müşteri listemdeki diğer tüm sanatçılar bu fırsatlar için adam öldürür."

"O zaman onları aşağıya ver. Çünkü New York'ta ya da Los Angeles'ta gece yarısı televizyonda beni aptal bir cahil gibi göstermeye çalışan kurnaz bir pisliğe ihtiyacım yok."

"Bunu konuşuruz."

"Benim şartlarımla."

"Tamam. Ama bir dahaki sefere yerel bir bara uğrayıp kalabalığı coşturacağın zaman bana ya da Charity'ye haber ver. Bu tür medya haberlerinin önüne geçmek ve yeterli güvenliğe sahip olduğunuzdan emin olmak isteriz."

"Hepsi bu
mu?"

"Evet."

"Güzel." Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve güneşin doğuşunun göletin cam gibi yüzeyindeki yansımasına bakıyorum.

Nick'in kalabalığı coşturmak için yerel bir bara uğramaktan bahsetmesi komikti. Sanırım yarın gece ben de tam olarak bunu yapacağım.

Belki bir papağanı da ateşlerim.

RIPLEY

F Fishbowl'da cuma geceleri genellikle haftanın diğer gecelerine göre biraz daha yoğun geçer, ancak bu gece hiç de normal değil.

Saat beş civarında ellerinde rehber kitaplarıyla gelen birkaç turist, sanki annemin ve sevgilisinin cesetlerinin hâlâ yerde yatıyor olmasını bekliyormuş gibi kadınlar tuvaletine baktı. Gerçi şaşırtıcı olan bu değil. Bu haftada en az üç kez olur.

Şaşırtıcı olan kısım, barda taburelere oturup içki sipariş etmeleri idi. Alkollü. Pahalı olanından.

Tamam. İyiye işaret.

Earl ve Pearl saat yedi civarında gelip her zamanki yerlerine oturdular ve Esteban uykusundan uyandı.

"Yaşlı osuruk. Yaşlı osuruk," diye bağırdı.

On yılı aşkın süredir hiçbir Perşembe ya da Cuma gecesini kaçırmayan bir başka müdavim, Jim, kafese doğru ilerledi ve ona bir avuç bar karışımı fırlattı.

"Lanet kuş. Hiç yeni bir şey öğrenmeyecek misin? Yıllardır aynı şeyleri konuşup duruyorsun."

"*Bana parayı göster.*"

Esteban'ın bunu Jerry Maguire döneminde öğrendiğini varsayıyorum, ancak biri onu kelime dağarcığına ekleme konusunda zorladığında kırıyor, ki bu da kuşun muhtemelen bardaki insanların çoğundan daha zeki olduğunu gösteriyor.

"Siktir git, lanet kuş."

"*Siktir git. Siktir git*," Esteban endişe verici bir doğrulukla papağan gibi cevap veriyor. Gerçi bu yeni bir şey değil ama turistler gözlerini kocaman açmış kuşa bakıyor.

"Küfür mü ediyor?"

"Umarım alınmamışsınızdır. O kuşun benden daha zeki olduğuna eminim ama kullandığı dilin her zaman kibar bir topluluğa uygun olmadığını anlamıyor gibi görünüyor."

Kadın başını sallar ve güler. "Bu bir bara yapılan en iyi eklentilerden biri. Rehber kitapta hediye olduğu mu yazıyor?"

Sıkı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Kesinlikle öyleydi, yani geniş kelime dağarcığıyla bizi şaşırtmaya başladığında onu tam olarak geri veremedik."

Adam bir içki daha sipariş ediyor ve ben de içten bir gülümsemeyle parasını alıyorum.

Bir saat sonra işler tuhaflaşmaya başlıyor. Garip derken, meşgul demek istiyorum. Daha fazla müşteriyle.

Yirmili yaşlarda bir grup kız ellerinin arkasında kıkırdayarak içeri giriyor ve barın karşısındaki duvarın yanında bir masaya oturuyorlar.

"Bu papağan, değil mi?"

"Jordan bunlardan bir tane istiyor ama ona bunun anlaşmayı bozacağını söyleyip duruyorum. O bunu yapmadan taşınacağım."

"*Nasılsın?*" Esteban tüylerini kabartmadan önce şöyle diyor.

Siparişlerini almak için bara geçiyorum çünkü Brandy hâlâ işe gelmedi, bu da bir iyilik isteyip Dory'nin bu gece gelip gelemeyeceğini sormam gerekebileceği anlamına geliyor. Normalde onu sadece ölümcül bir hastalığa yakalanıp barı idare edemeyecek duruma gelirim ya da babamla ilgili bir şey olduğu için herhangi bir nedenle çağrılırsam ararım ama şanslıyım ki bana yardım etmekten her zaman mutluluk duyar. Zor zamanlar geçirmeden önce haftada altı gece burada çalışırdı. Şimdi gündüzleri torunlarına bakıyor ve bu durumdan oldukça memnun görünüyor.

Barın arkasından çıkıp dolu masaya doğru ilerliyorum. "Size ne ikram edebilirim hanımlar?"

Mükemmel plaj dalgalarına ve bembeyaz dişlere sahip bir sarışın grup adına cevap veriyor. "Shot atıyoruz! Dirty Girl ile başlayalım"

İzciler. Yoksa Kızıl Saçlı Fahişeleri mi tercih edersiniz?" Masaya bakmak için döner.

"Kızıl saçlı sürtükler. Bir *içkiye* ihtiyacım var."

Sarışın kız sanki ben duymamışım gibi siparişi bana iletiyor ve ekliyor: "Biz ön oyun oynayacaktık ama buraya erken gelip bir masa kapmak istedik."

Ona neden erkenden gelip bir masa bulmaları gerektiğini düşündüklerini sormak için ağzımı açıyorum ama ön kapı açılıyor ve bu kez altı kişilik bir başka kız grubu içeri girip diğer büyük boş masaya yöneliyor.

Earl, Pearl ve Jim'in başları hep birlikte dönüyor, yüzlerinde şaşkın ifadeler belirliyor.

Ben de, çocuklar. Ben de.

"*Parti zamanı. Parti zamanı.*" Esteban tüm bu hareketlilik karşısında neredeyse tüneğinde zıplıyor.

Neler oluyor burada?

Ama soramayacak kadar meşgulüm çünkü başka bir grup kız geliyor ve iki masayı birbirine itiyor. Telefonumu çıkarıp Dory'yi arıyorum ama cevap vermiyor. Kapı tekrar açılıyor ve daha önce bana yardım etmiş olan bir başka arkadaşım Carter'a umutsuz bir mesaj atıyorum, sonra aceleyle içkileri hazırlıyorum ve daha fazla sipariş almadan önce teslim ediyorum. Son bir saat içinde geçen yıl yaptığımdan daha fazla kız içkisi yaptım. Genelde bekârlığa veda partileri bile yapmayız ama bu gece Vanderbilt'in kız öğrenci birliği Fishbowl'a kusmuş gibi.

"Fishbowl" adında bir içkiniz var mı? Yani, burası benim barım olsaydı, kesinlikle yapardım. Resimlerin ne kadar şirin olacağını bir düşünsene. Tüm o pipetler gerçek bir akvaryumun içinde. Instagram'da paylaşılabilir. Anlıyor musun?" Bu, sahte olmadığından emin olmak için kimliğini iki kez kontrol etmek zorunda kaldığım üniversite çağındaki başka bir kızıdan.

"Üzgünüm, şu anda elimde hiç akvaryum yok, ama birkaç kadehe ne dersiniz?"

Masadan bir tezahürat yükseliyor ve ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde siparişleri alıp içecekleri hazırlıyorum. Carter kapıdan içeri girdiğinde üç boş masamız kalmıştı.

"Teşekkürler, bebek İsa. Dory henüz cevap vermedi ve biraz yardım için ölüyorum."

Music Row'da başarılı olmak için gelen yirmi üç yaşındaki sıska Carter tıka basa dolu bara bakıyor ve gözleri annem öldüğünden beri boş olan ön köşedeki sahne platformuna gidiyor.

"Daha gelmediler mi? Burası daha da dolmak üzere."

"Ne?" Carter'ı seslerden ve açtığı müzikten zar zor duyabiliyorum.

Earl, Pearl ve Jim bardaki normal yerlerinde huysuz huysuz bakarken, diğer müşteriler bana doğru para sallamak için aralarına girmeye çalışıyorlar.

Carter harekete geçiyor ve ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde içki dağıtmaya başlıyorum.

On beş dakika geçmeden, kapı açıldığında ve bar müşterileri tezahürlara boğulduğunda her şey anlam kazanıyor.

Olamaz. Hayır. O. Yapmadı.

Frisco ve daha önce hiç görmediğim iki adam içeri girdi, onları simsiyah giyinmiş dört iri adam takip etti. *Güvenlik mi?*

Ama gitar kılıfları taşıyorlardı ve birinin elinde kare siyah kılıflarla dolu bir kamyon vardı.

Bu da ne böyle?

"Hey, Fishbowl! Hazırlanalım ve birazdan dünyanı sallamaya hazır olalım!" Üç içki siparişi daha alırken Frisco bağılıyor ve neredeyse Carter'a çarpıyordum.

Elini koluma koydu ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti. "Bilmiyor muydun?"

"Biliyormuş gibi mi görünüyorum?" "Ama nasıl?"

Başımı sallıyorum. Şu anda onunla konuşacak vaktim yok. Yapmam gereken içkiler var, sonra da Zane Frisco'nun cevaplaması gereken bir sürü soru var.

BOONE

F Fishbowl'un arka kapısını açtığımda risco ilk setini bitirmek üzere olmalı.

Mekan çığlık atan kızlarla ve bir sürü erkekle doluydu. Tam da umduğum gibi. Geri döndüğümde, gönderdiğimiz adamlardan biri kapıda çalışıyordu, bu yüzden her şey plana göre gidiyor gibi görünüyor.

Ripley'in gür saçları kafasında düğümlenmiş ve bir patron gibi içki hazırlıyor. Başka bir barmen de onunla birlikte çalışıyor ve elinde kokteyl tepsisiyle kalabalığa bakan bir garson görüyorum ama bu geçen geceki garson değil.

Frisco tüm barı ayağa kaldırmış ve ben içeri süzülürken kimse fark etmiyor. Şapkamı indirip başımı eğerek sahneye doğru ilerliyorum. Güvenlik görevlilerinden biri bana başıyla selam veriyor ve Frisco'nun dikkatini çekmek için elini kaldırıyor.

Şarkıyı bitiriyor ve bar bir anlığına sessizleşir sessizleşmez mikrofona konuşuyor.

"Hepiniz gerçek bir gürültü çıkarmaya hazır mısınız? Çünkü bu gece sizin için müthiş bir sürprizim var! İyi dostum Boone Thrasher birkaç parça çalmak için bize katılmaya karar verdi. Adama hoş geldiğini hissettir, Fishbowl!"

Kalabalığın çığlıkları yüzünden sahne neredeyse çöküyordu. Cebimden bir kulak tıkacı çıkarıp kulaklarıma tıkıyorum ve sahneye tırmanıp gitarımı çocuklardan birinden alıyorum.

Frisco mikrofondan uzaklaşıyor ve ben mikrofona konuşuyorum. "Bu gece eğleniyor musunuz?"

Yanıt öncekinden daha yüksek ve anlaşılmaz ama anlıyorum. Eğleniyorlar.

"Başlamadan önce, Bayan Ripley Fischer'a bu gece barına gelip size iyi vakit geçirtmemize izin verdiği için teşekkür etmek istiyorum. Ripley, bu senin için."

İlk büyük hitlerimden biri olan "Sexiest Girl I Know "a başlıyorum ve kalabalık çılgına dönüyor.

Bunun için kıcıma tekme basacak ve bunu dört gözle beklemiyorsam ne olayım.

RIPLEY

Radyoda en az yüz kez dinlediğim bir şarkının bana ithaf edilmesi ve barımda canlı çalınması gibi donuyorum.

Pop çok kızacak. Mantiğı o kadar çarpık ve acı ki, kullanmamı yasakladığı sahneyi iki country yıldızının kullanması nedeniyle gelen ekstra paradan mutlu olacağından bile emin değilim.

Ama belki öğrenmezse . . .

Bir müşteri bara bir yirmilik daha atıyor ve ben de paranın nereden geldiğinin umurumda olmadığına karar veriyorum. Ödemem gereken faturalar var ve burayı batmaktan kurtarabilmemin tek yolu kapıdan nakit para girmesi. Stan'in ipotek için verdiği o bin doları geri ödemek istediğimden bahsetmiyorum bile, böylece ona güneşin parlamadığı bir yere gitmesini söyleyebilirim.

Bu yüzden Fishbowl'un iyi para kazanmasına odaklanıyorum, babam Zane Frisco ve Boone Thrasher'ın sahne almasını engellemediğimi öğrendiğinde yiyeceğim azara değil. *İnatçı babam burada olsaydı şu anda kapıları kapatırdı.* Bu gece öyle bir şey olmayacak. Bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırıyorum ve içkimizin bitmemesi için hızlıca dua ediyorum. Sonra içki yapmaya ve para almaya geri dönüyorum.

Sadece birkaç saat içinde, Fishbowl'un normalde bir ay boyunca kazanacağından daha fazlasını kazandık. Belki iki. Earl ve Pearl bile sonunda gülümsüyorlardı çünkü onlara içkilerinin

Bütün gece evdeydi. Jim kalabalık yoğunlaşınca kaçtı ve taburesinde şimdi kucağında bir sarışın oturan kızıl saçlı biri oturuyor.

Endişelenecek daha az huysuz adam ve ödeme yapan müşteriler için daha fazla yer.

"Bu harika! Kapıda da giriş ücreti aldıklarını gördün mü?" Carter dört bira alıp üstlerini patlatırken müziğin üzerine bağırıyor. "Fishbowl *geri döndü*, bebeğim!" Şişeleri tezgâhın üzerine bırakıyor ve beni belimden tutup kaldırarak bir daire çizdiriyor.

Ben Carter'ın vücudundan aşağı kayarken şarkı bitiyor. Ayaklarım yere değer değmez Boone'un bakışları benimkilere kilitleniyor.

"Burayı aydınlatmaya ne dersin? Bir ya da iki kez duymuş olabileceğin başka bir şarkım var. Adı 'I'll Fight for Her'."

"Ooh, sanırım biri kıskanç," diyor Carter, Boone barda kadınına dokunduğu için bir adamın kıcını tekmelemekten korkmamayı anlatan gürültülü ve şamatalı bir şarkıya başlarken.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Mümkün değil." Kalçasını kontrol ediyorum. "İşinin başına dön ve şu içkileri dağıt!"

Yüzümün iki yanını tutuyor ve gerçek gösterişli Carter tarzıyla bana bir öpücük konduruyor. Bardaki insanlar çığlık atıp tezahürat yapıyor ve Boone'un sesi bir kademe daha derinleşerek tüm bedenimi titreten bir hırıltıya dönüşüyor.

Kendimi itiyorum ve üç sıra halinde dizilmiş müşterilerin yanına dönüyorum.

Ödeme yapan müşterilere. İçimden küçük bir dans yapıyorum.

Boone'un kıskanmasına imkan yok.

İmkansız.

Carter barın ucundan işaret verdiğiinde BOONE mekânı bir saatten fazladır sallıyordu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Bir sorunumuz var, Rip." Bir omzunu ön kapıya ve kollarını göğsünde kavuşturmuş duran buruşuk bir elbise gömleği giymiş sinirli görünümlü bir adama doğru sallıyor.

"Kim-"

"İtfaiye müdürü. Birinin kapasitemizi aştığımıza dair şikayette bulunduğunu söyledi."

"*Kahretsin*. Gidip onunla konuşacağım. Bu konuda endişelenme."

Ellerimi bir havluya sildikten sonra barın arkasından kayarak çıkıyorum. Ona ulaştığımda müziğin sesini duyabilmek için bağırarak zorunda kalıyorum.

"Sorun nedir, efendim?"

"Bu gece aşırı kapasite nedeniyle bu işletmenin yangın tehlikesi olduğuna dair bir şikâyet aldım ve sadece bakarak haklı olduklarını söyleyebilirim. Ama bana burada kaç kişi olduğunuzu söylemenize izin vereceğim, böylece bu sorunu çözebiliriz."

Onu zar zor duyabiliyorum ve ağzından çıktığını sandığım kelimelerin gerçekten söylediği kelimeler olmamasını umuyorum.

Bir şikâyet mi? Kimden? Bu mahalle pek hareketli sayılmaz, kirası düşük olan sokağımızda sadece birkaç bar ve bir dövme dükkânı var.

Onu kapıda çalışan adama doğru yönlendiriyorum, Frisco buraya ilk geldiğinde onunla birlikte gelenlerden biri.

"Kapasiteyi aşmış olamayız. Birisi kapıda çalışıyor. Rakamları izliyoruz." Zihnimden *ekliyorum, en azından birinin izlediğini umuyorum*.

İtfaiye şefi kalabalığın üzerinden barın arka kapısını işaret ediyor, kapı açılıyor ve daha fazla insan içeri doluyor.

"Peki ya şu kapı?"

Oh lanet olsun.

"Bazı insanlara dışarı kadar eşlik edeceğiz. Sorun olmaz. Bizzat ben ilgileneceğim. Daha önce hiç böyle bir sorun yaşamadık ve söz veriyorum bir daha asla yaşanmamasını sağlayacağım."

İki sarhoş kız ön kapıya doğru tökezledi ve içkileri uçararak itfaiye şefinin beyaz gömleğinin her tarafına meyveli kırmızı sıvı sıçrattı. Önceden beyaz olduğunu söylemeliyim.

"Bu insanların en az üçte birini dışarı çıkarmanız gerekiyor. Hemen şimdi, yoksa burayı kapatırım."

Hayır. Hayır. Hayır. Yıllardır geçirdiğimiz tek yoğun gecede olmaz.

"Tamamdır! Bana beş dakika verin, efendim. Hemen döneceğim." İtfaiye müdürüne sıkı bir gülümseme verdim.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.

Güvenlik görevlisine doğru ilerliyorum ve sesimi duyurabilmek için ona bağıyorum. "Bazı insanları dışarı çıkarmalıyız. Yardım edebilir misin?"

"Deneyebilirim." İtfaiye şefi kollarını lekeli gömleğinin üzerinde kavuşturmuş dururken birlikte insanları kapıdan çıkarıyoruz. Kavganın o zaman başladı.

İlk yumruğu kimin attığını bilmiyorum ama sahnenin önünde bir itiş kakış kopuyor. Müzik durdu ve Boone kalabalığın içinden birini işaret etti.

"Hey, pislik, ne oluyor lan? Buradan çıkıyorsun."

Güvenlik görevlisi kalabalığın içine dalıyor, insanlar yumruk atan bir düzine kadar kişinin menziline çıkmaya çalışırken bana doğru hücum ediyor. İki kız sırtıma çarpıyor ve yüzüm itfaiye şefinin omzuna çarpıyor.

"İşte bu da kapasite sınırlamamızın bir başka nedeni" diye bağıyor. "Bu insanlar ezilip gidecek. İşiniz bitti. Sizi kapatıyorum. Hepsini dışarı çıkarın."

"Lütfen, bunu yapmayın. Dışarı çıkıp konuşalım."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor ama ben kalabalığı yararak ön kapıdan çıkarken beni takip ediyor. Beklediğim gibi dağınık bar müşterilerinin olduğu sakin bir sokak yerine, arabalar ve insanlarla dolu bir sokak.

"Onları dışarı çıkaracağım. Herhangi bir sorun çıkmayacak."

"Hayır, ben kararımı verdim. Bu artık bir kamu güvenliği meselesi." İnsanlar ön kapıdan çıkmak için mücadele ederken telefonunu çıkarır.

"Kimi arıyorsun?"

İtfaiye müdürü cevap veremeden dışarıdan bir kalabalık etrafımızı sarıyor, kameralar yanıp sönüyor ve mikrofonlar sallanıyor.

"Siz Ripley Fischer mısınız? Boone Thrasher ve Amber Fleet'in ayrılmasının gerçek sebebinin siz olduğunuz yönündeki suçlamalara ne diyorsunuz?"

"Ripley! Bunu aldatma olarak mı gördün yoksa bir country yıldızının metresi olarak annenin izinden gitmeyi mi?"

"Ne zamandır Boone Thrasher ile yatıyorsun?"

Aman Tanrım.

Sorular bıçak gibi saplanıyor, her biri iliklerime kadar işliyor. Ayaklarıma vurdukça midem düğümleniyor.

Böyle bir şey olmayacak. Bu olmuyor. Nefesim hızlanıyor. *Hiperventilasyon geçireceğim.* Belki de bayılırım. O zaman onlarla yüzleşmek zorunda kalmam-

"Ripley! Kendin için söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Boone Thrasher'ın aleti ne kadar büyük? Okuyucularım bilmek istiyor! Dökül kızım!"

Bir Mack kamyonu tarafından ezilmek üzere olan aptal bir geyik gibi donmuş bir halde öylece dururken, sesler bunaltıcı, sorular her yönden geliyor.

Bu nasıl oluyor?

"Hanımefendi, bu insanları buradan çıkarmanız gerekiyor."

İtfaiye şefine tekrar bakmak için arkamı dönüyorum ama kulaklarım bağırılan sorulardan çınlıyor.

"Aldattığını mı yoksa annenin izinden gittiğini mi düşünüyorsun?"

Sırtımı dönmüş, omuzlarımı kamburlaştırmış bir şekilde kendimi kameralardan korumaya çalışıyorum.

Görünüşe göre itfaiye şefi bu akşamın kabus bölgesine dönüşmesini umursamıyor. Elinde bir tür not defteri var ve açık sayfaya bir şeyler karalıyor.

"Size kapasite aşımı cezası veriyorum ve binaya geri döner dönmez yangın güvenliği önlemlerinizi gözden geçireceğim. Eğer tek bir yangın söndürücünüzün bile eksik olduğunu görürsem, ciddi sorunlar yaşarsınız."

Muhabirler bana bağırmaya devam ediyor, Boone, ben ve annem hakkında daha fazla bilgi edinmek için daha fazla talepte bulunuyorlar ve kendimi uyandırmak için uzanıp uyluğumu çimdikliyorum.

Bu gerçek olamaz. Bu sadece kötü bir rüya.

Tırnaklarımın acısı bana öyle olmadığını söylüyor. Benim gerçekliğim aslında bu kadar büyük bir felaket.

İçerideki güvenlik görevlileri düzinelerce insanı ön kapıdan dışarı çıkarıyor ve muhabirler taze etin üzerine atlıyor.

"Var mı herhangi biri var resimler . Boone ve Ripley Fischer'la birlikte mi? Ödeyeceğiz!"

Vandy tişörtü giyen bir adam muhabirlerden birinin önünde sarhoş bir şekilde tökezleyerek durur. "Güzel göğüslü barmen hatun mu? Benim bir

Ona bir şarkı ithaf ettiği video. Sana satarım."

Aman Tanrım.

Buradan çıkmam lazım.

Kapıdan akın eden insanların arasından ite kaka geçiyorum,
bakışlarım Boone'u en son gördüğüm sahneye yöneliyor.

Ama boştu. O

gitmişti.

Ve pisliği temizlemek bana kaldı.

Pisliği temizlemek hep bana kalıyor.

RIPLEY

T Son bir saat sis içinde geçti.

İtfaiye müdürü gittiğinde, ön kapıyı kararlı bir tıkırtıyla arkasından kapatıp kilidi fırlatıyorum. En yakın masaya yaslanıp ellerimin topuklarını gözlerime gömüyorum.

Her şeyden çok yere çökmek, kollarımı dizlerime dolamak ve o muhabirlerin bana Molotof kokteyli gibi fırlattığı ilk korkunç sorudan beri beni tehdit eden gözyaşlarına teslim olmak istiyorum.

Boone ve Amber'ın ayrılmasıyla bir ilgim olduğunu kim düşünebilirdi ki? O zamanlar onu tanı mı yordum bile.

Kim onlara böyle bir ipucu verebilir ki? Hiç mantıklı değil.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve doğruldum.

İtfaiye müdürünün bıraktığı bir yığın belge, bir çöp yığını gibi barın üzerinde duruyordu. Aşırı kapasiteye ek olarak, Fishbowl'a eski yangın söndürücüler, yağmurlama sisteminin düzenli olarak test edilmemesi ve bana uydurma g e l e n üç ihlal daha yazmış.

"Ne çılgın bir gece." Carter bir başkasına uzanmadan önce devrilen bir tabureyi kaldırıyor.

Bar enkaz halinde. İki masa, üç tabure ve altı sandalye, hepsi kırık. Yerde parçalanmış camlar ve su birikintileri var.

Dökülen içecekler, kusmuk ve kavgadan kalma kana benzeyen bir şey. Bardaklar masaları kaplıyor, bazıları devrilmiş ve yere akıyor.

Dory, Carter ve ben yüzlerimizde aynı yılgın ifadeyle ortalığı gözden geçiriyoruz.

"Siz gidebilirsiniz. Ben bununla ilgilenirim."

İkisi de bana deliymişim gibi baktı. Belki de öyleyim ama şu anda bu felaketi temizlerken havadan sudan konuşmayı kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

"Hiç şansın yok. Ben masaları temizleyip sileceğim. Carter kırık mobilyaları buradan çıkaracak, sen de paspaslama işini halledebilirsin. Hadi yapalım şu işi." Dory'nin sesi bir talim çavuşu gibi çıkıyor ve ikisi de hemen harekete geçiyor.

Uzun bir süre daha ceza makbuzlarına bakıyorum, onları gözden geçiriyorum ve kafamda rakamları hesaplıyorum. Bu gece ne kadar kazandığımızı bilmiyorum ama bu cezalar paranın hepsini olmasa da çoğunu yiyip bitirecek. Ama önce Carter ve Dory'ye ödeme yapıldığından emin olmalıyım. Bu gece paradan daha değerli bir sadakat gösterdiler.

Bir saat daha geçtikten sonra Dory ve Carter görevlerini tamamladılar ve bana her ikisinden de birer kucak ve paspaslamam gereken yarım bir zemin bıraktılar.

"Yarın bana ihtiyacın olursa ara. Kızım çocukları saat beşte alacak, o saatten sonra buralardayım," diyor Dory.

Carter da yine ihtiyaç olursa yardım etmeyi teklif ediyor ama öyle olacağını sanmıyorum.

Bu alıntılarla yarını açabilir miyim?

Her ikisine de el sallıyorum ve bu soru kafamı kurcalarken midemde çalkalanan hastalıklı his daha da yoğunlaşıyor.

Hafta sonu olduğu için cezaları ödeyemem ya da belediyeyi arayıp soru soramam. Yapabileceğim tek şey burayı eski haline getirmek ve yarın açılmadan önce aklıma bir çözüm gelmesini ummak.

Beynim en kötü senaryo çözümlerine dönerken paspası kovaya geri daldırıp sıkarak kurutuyorum. Cezalar bu gece kazandığımız tüm parayı alırsa, belki haftada bir gece daha kapatabilir ve bir süre geçimimi sağlamak için başka bir yerde çalışabilirim. Eminim

Hope bana Salı ve Çarşamba geceleri White Horse'ta vardiya verecekti.

Biri kilitli arka kapıya vuruyor, ama kesinlikle açmaya niyetim yok. Bugün insanlarla işim bitti. *Bitti.*

"Ripley, benim. Aç kapıyı şekerim."

Derinden gelen ses, kim olduğuna şüphe bırakmayacak kadar ayırt edici.

İsterseniz buna mantıksız deyin ama son birkaç saatimi onun bırakıp gittiği karmaşayla uğraşarak geçirdikten sonra Boone Thrasher'ın sesini duymak beni kapıya doğru yürüyüp çekerek açacak kadar sinirlendiriyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ellerini ceplerine sokmuş, alametifarikası olan motorcu çizmelerinin topuklarına yaslanmış, gözleri yüzümü arıyor.

"İçeri girebilir miyim?" Paparazzilerin çalılarının arasından fırlayıp onu şaşırtmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Daha önce olanları göz önünde bulundurarak kenara çekiliyor ve kapıyı tekrar kapatıp kilitlemeden önce içeri girmesine izin veriyorum. Arkamı döndüğümde, bana dönmeden önce onu barı tararken yakalıyorum.

"Herkes gitti mi?"

Başımı sallıyorum, duruşu gevşerken öfkem ve hayal kırıklığım taşmakla tehdit ediyor.

"Ben istemedim-"

Ne söyleyeceğini bilmiyorum ama kendimi daha fazla tutamıyorum.

"Bu gece ne oldu? Sen ve Frisco doğaçlama bir konser düzenlemeye karar verdiniz ve önce bana söyleme zahmetine girmediniz mi? Yardım etmeye çalıştığınızı varsayıyorum ama hazırlıklı değildik. Sunucularım, barı idare edecek yeterli sayıda insanım, her iki kapıda da çalışacak biri yoktu ki, ne bileyim, *itfaiye müdürünün beni kapatmasını engelleyebileyim!*" Tiradımın sonuna geldiğimde bağıriyorum ve Boone'un ifadesi geriliyor ve omuzları sertleşiyor.

"İyi bir şey yapmaya çalıştığım için bana gerçekten bok mu atıyorsun? Bu kasabadaki herhangi bir bar sahibi dizlerinin üzerine çöküp çalmamız için bize yalvarırdı. Ve evet, yardım etmek için buradaydık. Bir sürü para kazandınız.

Bu gece para var, zaten bütün mesele de buydu. Buranın bir ayağı çukurda ve biraz daha trafik çekebilerseniz belki kurtarmak için bir şansınız olur diye düşündük." Sözünü bitirdiğinde o da muhtemelen benim kadar kızgın görünüyordu.

"Evet, burayı kurtarmama yardım etmeye çalışmanız burayı daha da hızlı öldürebilirdi. Her şey yüzüme patladı ve sen ortadan kayboldun." En kötü kısmı söylemek için duraklıyorum. "Artık herkesin senin fahişen olduğumu düşünmesinden bahsetmiyorum bile!"

Boone bir adım geri atıyor, yüzü sert bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Sen kaçmadan önce muhabirleri önündeki görmedin mi?"

Bana bağırdıklarını duymadın mı?"

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Hayır. Ekipmanı aldık ve arkadan çıktık."

Bir elimi yüzüme sürüyorum ve ona söylediklerinin çoğunu anlatıyorum. Annemle ilgili kısmı atlıyorum çünkü kelimeleri tekrar etmeye dilim varmıyor.

"Ne oluyor lan?" Boone patlıyor, zeminin yeni paspaslanmış bölümünde volta atıyor. Dönüyor ve bakışlarını bana diyor. "Tanıdığın biri onlara haber vermiş olmalı. Böyle şeyler kazara olmaz. Bizi burada kim görmüş olabilir ki?"

Hava ciğerlerimi terk ediyor, sanki enayi yumruğu yemişim gibi.

"Bunun için beni mi suçluyorsun?" Sesim yüksek tavanda yankılanıyor ve sinirlerim tepeme çıkıyor. "Barımdan defol."

Boone kapıya yönelmek yerine bana doğru yürüyor. Siyah tişörtü geniş göğsünü ve kalın kollarını geriyor ve bakışlarındaki öfkenin sıcaklığı kığım tuğla duvara çarpana kadar geri çekilmeme neden oluyor. Boone gelmeye devam ediyor.

"Çıkmak mı? Hayatta olmaz. Senin için iki kez iyi bir şey yaptım, barda saldırıya uğramana izin vermedim ve bu gece buraya geldim ve sen beni kırımın üstüne mi atmaya çalışıyorsun? Olmaz öyle şey."

Küstahlığı öfkemi kızgınlıktan öfkeye çeviriyor. "Ne? Bir tür teşekkür mü istiyorsun?"

"İyi olurdu." Sözleri alçak bir hırıltıyla çıktı.

Çenemi sıkıyorum. "Bana yardım etmek için kendini alçalttığın için teşekkür ederim, çok harika Boone Thrasher. Lütfen beni daha fazla iyiliğinden mahrum bırakma, çünkü artık medya benim bir tür yuva yıkıcı olduğumu düşünüyor ve bu bar eskisinden daha hızlı ölüyor!"

Boone bir elini yüzümün yanındaki duvara bastırıyor. "Kapa çeneni." Ağzım açık kaldı. "Az önce bana ne dedin sen?"

"*Kapa* çeneni dedim."

"Nasıl cüret edersin-"

Ben ona yeni bir tane patlatamadan Boone'un dudakları dudaklarıma yapıştı.

BOONE

S Kızginken muhteşem oluyor. Klişe ve ona eşlik eden şarkı sözleri beynimde yanıp sönmeden önce Her şey Ripley tarafından ele geçirildi.

Onu istiyorum.

Tüm o öfkenin altımda onu yakmasını istiyorum. Üstümde. Onu hangi cehenneme götürebilirim.

Beklediğim gibi beni geri itmek yerine, Ripley parmaklarını gömleğimin içine sokuyor, vücudu benimkiyle şekillenirken omuzlarımı kazıyor.

Bir iniltiyle aşağı uzanıp kıvrımlı kışını avuçluyorum ve bacağını belime sarmak için yukarı çekiyorum. Ona sürtünüyorum, sikim kot pantolonuma baskı yapıyor ve sürtünme ona olan ihtiyacımı bir çentik daha artırıyor.

Bu kadında ne var böyle? Şu anda beyni benden nefret ediyor olabilir ama vücudu kesinlikle etmiyor.

Ripley parmaklarını saçlarıma gömmek için bir eliyle omzumdaki tutuşunu bırakıyor ve öpücükten istediğini alarak yeniden ayarlayabilmesi için başımı diğer tarafa çekiyor.

Geri çekilip puslu gri bakışlarıyla buluşmadan önce birkaç dakikalığına liderliği onun almasına izin veriyorum.

"O botları ve kot pantolonu çıkaracaksın ve ben de seni bu barda becereceğim. Seni daha iyi bir ruh haline soktukten sonra, bunu nasıl halledeceğimize karar vereceğiz."

Gözlerindeki bulanıklık yerini sıcaklığa bırakıyor. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"Kapa çeneni."

Normalde bir kadınla böyle konuşmazdım ama Ripley tüm düğmelerime basıyor. Dahası, aldığı kadar iyi veriyor. Ellerimi beline doladım, onu kucağıma aldım ve bara taşıdım. Parmakları pazularımı kavırıyor, onu istediğim yere oturttuğumda sıkıca tutuyor.

İnatçı yüz ifadesine bakınca, talimatlarıma pek de uymayacağını hissediyorum.

"Soyunmak istemiyor musun? İyi o zaman. Ben kendim yaparım."

"Seni istediğimi kim söyledi? Belki bir kere yeter."

"Saçmalıyorsun, şekerim." Hızlı bir hareketle ortasını avuçluyorum, kotun içinden bile sıcaklığı hissediyorum. "Daracık amının ıslak olduğuna dair en sevdiğim bisikletim üzerine bahse girerim."

Yaralı tahtayı kaldırıp dokunuşuma bastırıyor ve bakışları üzerimde daralıyor. "Belki de başka biri yüzündendir."

Olamaz.

"Kim? Senin şu barmen mi? İmkânı yok." "Belki de Frisco'dur."

Kanıma mantıksız bir kıskançlık pompalanıyor. Giydiği dekolteli *Siyah Giyen Adam* atletinin üzerinde büzüşmüş meme uçlarına bakıyorum. Başımı eğip dişlerimi bir tanesinin etrafında birleştiriyorum ve çekiştiriyorum.

Ripley'in keskin soluması bana bilmem gerekeni söylüyor. Geriye doğru eğildiğinde bırakıyorum.

"Frisco burada değil. Bunların hepsi benim için. İstedğin kadar yalan söyleyebilirsin Ripley. Sen kabul etmesen de ben sana istediğini vereceğim."

"Kapa çeneni ve sik beni."

Bir sırtış dudaklarımı geriyor. "Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum."

Geri çekiliyorum ve iki çekişle botları yere iniyor.

Ripley kışını kaldırıyor ve kot pantolonunu bacaklarından aşağı indirmeme yardım ediyor.

"Tanrım. Sen hiç külot giymez misin?" Kaygan amının görüntüsü beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertecekti.

"Elimde olsa giymezdin."

Başparmağımı ıslaklığın üzerinde gezdirip çıplak dudaklarının arasına daldırıyorum. "Sırılsıklam olmuşsun şekerim."

"Çok konuşuyorsun, süperstar."

Sözleri çakmak gazı gibi etki ediyor, ihtiyacımı alevlendiriyor ve planımı altüst ediyor. Acele etmek yerine, onun içinde olmak zorundayım.

"Sikimi çıkar. Seni sikmem lazım."

İlk defa meydan okuyan bir cevapla karşılık vermiyor. Elleri kotumun düğmelerine gidiyor, çekiştirerek açıyor ve sikim serbest kalıyor. Ripley'in eli etrafını sardığında, iniltim odayı dolduruyor. Parmaklarını benimkilere dolayarak beni burada boşaltmasını engelliyorum.

"İçine girene kadar boşalmayacağım."

Arka cebime uzanarak, bu gece daha önce oraya soktuğum prezervatifi çıkarıyorum ve dişlerimle yırtarak açıyorum. Ben takamadan ellerimden çekip alıyor ve bir kez daha sıkarak şaftımdan aşağı yuvarlıyor. Bara yaklaşıyorum ve sikimi onun girişine dayıyorum.

"Bana bak," diyorum.

Ripley'in bakışları benimkilerle çarpışıyor.

"Seni becermemi izleyeceksin ve işimiz bittiğinde bana yalan söyleyip her dakikasını sevmediğini söylemeye çalışacaksın."

RIPLEY

M Boone'un sözleri üzerine ağzım açık kaldı ve sikini gömmeden önce dudaklarımdan bir tat daha almak için öne doğru eğildi. İlk vuruşta taşakları derinlere indi. Kendimi soğuk tahtaya yaslamak için uzanıyorum ve dolgunluğa alışamadan geri çekilip tekrar itiyor. Hızlı ve sonra yavaş. Hızlı ve sonra yavaş. Değişen tempo vücudumu ateşe veriyor ve çubuğun kenarına tutunup yolculuk için beyaz parmak eklemlerimi sıkıyorum.

İçime tekrar tekrar girerken, sanki bir şeyi kanıtlıyormuşum gibi orgazmımı olabildiğince geciktiriyorum.

"Oh Tanrım." Doruk noktası içime çarptığında nefes nefese kalıyorum. "Boone. Kahretsin." "Ver onu bana. Duymak istiyorum."

Onun emriyle, içimde tuttuğum inilti dudaklarımdan dökülüyor. "Sikeyim evet. Sik evet."

Vücudum gerilirken, zevk her hücremde dalgalanırken içime giriyor. Sonunda Boone'un hamleleri yavaşlıyor, siki içimde nabız gibi atıyor.

İniltisi anlaşılmıyor. Ben nefes üstüne nefes çekerken o alnını benimkine yaslıyor.

Kapı vurulmaya başlayınca ikimiz de dikkatimizi odanın önüne yöneltiyoruz.

"Aman Tanrım." Boone'un içimden çıktığı anda ben de tahtanın üzerinde geriye doğru kayıyorum. "Buradan çıkmalısın. Hemen. Git!"

"Daha prezervatifi sikimden çıkarmadım bile ve sen"

Yere atladım, kotumu kaptım ve bacaklarımdan yukarı çektim. Boone barın arkasına saklanıyor, sanırım prezervatifi atıyor ve ben de botlarımı çekiştiriyorum.

"Git!" Aletini pantolonunun içine sokup düğmelerini iliklerken onu arka kapıya doğru yönlendiriyorum.

"Delirdin mi sen? Lanet olası gecenin bir yarısı. Birine kapıyı tek başına açmana izin vermeyeceğim."

"O zaman saklan."

"Hayatta olmaz."

Kapı tekrar vuruluyor.

"Cüzdanımı kaybettim!" diye bağıyor dışarıdan bir ses. "Orada kimse var mı?"

Kapıya doğru koşuyorum ama Boone uzanıp kolumu tutuyor ve beni geri çekiyor.

"Bu gece bir sürü para çektin. Birinin seni soymak için burada olabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Sesler duyuyorum! Açın kapıyı! Sadece cüzdanımı istiyorum!" "Arkamda kal," diye emretti Boone.

"Kapıyı açamazsın. Seni görür."

Boone bana ters ters baktı. "Burada olduğumu bilen sarhoş bir pislik için endişelenmektense güvende olmanı tercih ederim. Arkamda kal."

Öfkeyle itaat ettim. Boone kapıyı açtı ve Vandy tişörtü giymiş bir çocuk öne düştü.

"Ne istiyorsun lan?" Boone ona havladı.

Çocuk başını kaldırır, yüzünde net bir tanıma ifadesi vardır. "Kahretsin, dostum. Bu benim cüzdanımdan bile daha iyi." İkimiz de kıpırdayamadan çocuk telefonunu kaldırdı ve Boone'la benim fotoğrafımızı çekti. Birlikte. Seks saçlarımla.

Boone telefonuna uzandı ama çocuk daha hızlıydı, kaldırımdaya bekleyen bir arabaya doğru fırladı.

"Yürü! Yürü!"

Bir lastik gıcirtısıyla gitti.

Vandy tişörtü. *Videoyu satan oydu.*

Boone kapıyı çarparak kapattı ve bana döndü.

"Ciddi bir sorunumuz var," dedim ona.

Boone elinde küçük pisliğin cüzdanıyla arka kapıya doğru yürüdü. Birisi daha önce barın arkasına atmıştı, tabii ki parası da kayıptı.

Ama en azından adı ve adresi elimizde.

"Siz ona ulaşmadan o resmi satacak.

Videoyu sattığı için zaten bağlantıları olduğu kesin."

Boone kapıda duraklar. "İşte bu yüzden seni ikinci kez becermek için kalmak yerine şimdi gidiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu bir daha olmayacak.

Asla."

Yüz ifadesi kararıyor. "Senin lanet kuralın yüzünden mi? Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Basın beni annem gibi bir fahişe olmakla suçlarken saçmalık değildi.

"Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım." Ses tonum kararlı.

Boone başını iki yana eğip beni inceliyor. "Bana iyi bir neden söyle."

Kollarımı indiriyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Sana hiçbir şey için bir neden göstermek zorunda değilim. Seninle çıkmayacağım. Böyle bir şey olmayacak."

Boone kapıyı itiyor ve üzerimde yükselene kadar aradaki mesafeyi kapatıyor. Boyum kısa değil ama onun 1.80'lik boyunun yanında kendimi küçücük hissediyorum.

"Kim çıkmaktan bahsetti ki?"

İlk içgüdümlü ona gitmesini söylemek, ama bir şey beni durduruyor.

Belki de aylardır yaşadığım en iyi orgazmın anısı. "O zaman ne istiyorsun? Bir ribaunt mu?"

Omuz silkiyor. "Neden olmasın? Kimi incitecek ki?"

"Ben! Medyanın sürtük dediği benim. Oh, ve barım üç ay içinde kapanacak, eğer işleri yoluna koyamazsam, biriktirdiğim tüm cezalara rağmen."

"Bırak da bu konuda ben endişeleneyim. Buraya yasal kapasiteden fazla olmayan insanlar getireceğim ve halkla ilişkiler ekibim medyayla ilgilenecek. Senin tek yapman gereken-"

Çenemi çıkardım. "İstediğin zaman ve yerde senin için hazır olmak mı?" Bu sözleri söylerken şaka yapıyorum, bu fikirle alay ediyorum.

Boone'un kendini beğenmiş gülümsemesi şakadan başka bir şey değil. "Kesinlikle." "Defol git," diye çıkışıyorum.

Ne zaman geri çekileceğini bildiği belli olan Boone ellerini havaya kaldırıp geri çekiliyor. "Bunu bir düşün. Gidip şu küçük serserinin izini süreceğim. Frisco'da numaram var. Kararını bana bildir."

BOONE

I Ripley ile ne yaptığımı bilmiyorum ama daha fazlasını yapmak istiyorum. Yine de bir ilişki değil, kesin bir *hayır* cevabı verdiği için Bir yandan da *hiçbir şekilde*.

İki yıllık bir taahhütten yeni çıktım ve yeni bir şeye başlamak düşünmem gereken en son şey. *Önemi yok. Olmayacak.*

Ripley ile bütün gece tartışabilirdim. Ama o inatçı yüz ifadesiyle onu gökyüzünün mavi, çimlerin yeşil olduğuna ikna etmemin imkânı yoktu, hele hele sikimin, üzerine yapıştırdığımız etiket ne olursa olsun, düzenli olarak amına girmesi gerektiğine ikna etmemin imkânı hiç yoktu.

İşin bir de iyi tarafı var ki ben de onun yanında olmaktan hoşlanıyorum, en azından beni bir şey için azarlamadığı zamanlarda. Kahretsin, beni azarladığı zamanlarda bile onun yanında olmayı tanıdığım herkesten daha çok seviyorum. Endişelenmem gereken kısım bu ama bu gece endişelenmiyorum.

Hayır, tabağımda daha büyük şeyler var. Doğaçlama şovumuzun nasıl bittiğine dair suçluluk duygusu gibi.

Birinin barı itfaiye müdürüne bildireceğini ve ortalığın karışacağını nereden bilebilirdim ki? Mekan kapasite sınırları, biletlerimin *tükenmesinin* benim için bankada daha fazla para anlamına geldiğini bilmenin ötesinde düşünmem gereken bir şey değil.

Ama Fishbowl'un kapatılması ve Ripley'in tüm bu cezalara çarptırılması? *Hadi* be. Nick'e haber veriyorum. Bu gece bana dört kez mesaj attı ve görmezden geldiğim üç sesli mesaj bıraktı ve Ripley'nin basın hakkında söylediklerinden sonra bunun nedenini anlamak için akıl küpü olmak gerekmiyor. Charity aramadı, bu her iki şekilde de olabilir. Umarım halkla ilişkiler sihrini konuşturuyordur.

Telefonun hoparlörü açıkken, Vanderbilt kampüsüne doğru dönerken Nick'i arıyorum. Cüzdandaki kimliğe ve Google'a göre bu çocuk oraya yakın bir yerde yaşıyor.

Nick ilk çalmada cevap veriyor ama selamlamıyor. "Ne yaptın lan sen?"

"Sen bana ne yaptığımı söylediklerini söyle, biz de oradan devam edelim." "Göze batmamanın *neresini* anlamıyorsun? Bu bir felaket."

"Bir barda gösteri yaptım. Büyük olay."

"Gösteri umurumda değil. Benim umurumda olan medyanın *Boone Thrasher'in bir erkek fahişesi olduğunu* söyleyip seni Amber'ı aldatmakla suçlaması. Neden onun insanlarına bunu çevirmeleri için fırsat verdin? Aletini pantolonunun içinde tutamıyorsan tek yapman gereken sağduyulu olmaktı."

Doğru sokaktan sola dönüyorum ve ev numaralarını kontrol etmek için yavaşlıyorum.

"Dinle, Nick. Benimle görev verdiğin bir çocukmuşum gibi konuşmaya kalkarsan en büyük müşterini kaybedersin. O yüzden kendine dikkat et. Senin işin bu işi halletmek, o yüzden hallet."

"En azından Nashville'in en kötü şöhretli yuva yıkıcısının kızı olmayan birini seçemez miydin?"

Ripley'nin annesi hakkındaki yorum beni kızdırdı.

"Onun hakkında böyle konuşma."

Nick'in iniltisi arabayı doldurdu. "Kızdan gerçekten *hoşlanıyor* musun? Tanrı aşkına, Boone. Bunu hak edecek ne yaptım ben?"

"Küçük bir sürtük gibi sızlanmayı bırak ve işini yap. Amber'ı aldatmamla ilgili söyledikleri her neyse saçmalık. Amber'ın doğaçlama düğününe kadar Ripley'le tanışmadım bile, bu yüzden gerçeği boğazlarına tıkabilirsin."

Hattın diğer ucu uzun bir süre sessiz kaldı.

"Ne yapmamı istiyorsun, Boone? Charity'nin bunu bir tür ilk görüşte aşk saçmalığı gibi göstermesini mi?"

Öneri karşısında boğuluyorum. "Bunu iki yetişkinin kimseyi ilgilendirmeyen bir şey yapmasına çevirmeye ne dersin?"

Nick gülüyor ama içinde mizahtan eser yok. "Bunun işe yaramayacağını ikimiz de biliyoruz. Basının bu işin peşini bırakmasını istiyorsak, onlara daha büyük bir şey vermeliyiz."

"Ne gibi?"

Ruhsattaki ev numarasını görüyorum ve yeni bir Camaro'nun arkasındaki caddenin kenarına park etmek için kenara çekiyorum. *Lanet olsun.* Burası lanet bir kardeşlik evi.

"Bilmiyorum. Üzerinde çalışıyorum," diyor Nick ve bilgisayarının tuşlarına tıkladığını duyabiliyorum.

"Sen kendi işini yap. Ripley'le çektiğimiz bir fotoğrafı magazin dergilerine satmış olan üniversiteli bir çocuğun kışını tekmelemeye gidiyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Nick'in sesi bir bağırışa dönüştü. "Kusura bakma dostum. Hanımefendiye onun onurunu koruyacağıma söz verdim."

"Boone-"

Tekrar aradığında telefonu yüzüne kapatıyorum ve telefonumu sessize alıyorum. Arabanın kapısını iterek açıyorum ve telefonumu cebime sıkıştırarak dışarı çıkıyorum.

Neden lanet olası bir kardeşlik evi olmak zorunda?

Siktir et. Ön bahçeden geçip verandaya çıktım.

Üniversite benim yaptığım bir şey değildi. İstesem bile bunu karşılayamazdım. Ailemin parası yoktu ve tek yapmak istediğim şarkı yazmak ve onları seslendirmekken kendimi borca boğacak değildim. Bu çocuklar arabalarında uyumak ya da yemek için bahşiş toplamak zorunda kalsalardı muhtemelen altlarına **e d e r l e r d i**.

İşte bu yüzden çok çalışmanın k a r ş ı l ı ğ ı n ı n büyük olduğunu asla anlayamayacaklar.

Kapıya vardığımda çalmak için elimi kaldırıyorum ama ben temas etmeden kapı açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor.

"Vay, ahbap. Parti için mi buradasın?"

Kapı açık olduğu için evden gelen müzik sesini duyabiliyorum ama sanki bodrumdan geliyor gibi.

"Bu ne biçim bir parti böyle?"

Fosforlu kalem gibi görünen bir şeyle kaplı beyaz gömleğini işaret ediyor. "Parıltı partisi. Bodrumda."

Harika. Yani şimdi o çocuğu siyah ışıklı bir partinin ortasında bulmam gerekiyor.

Kapıyı açan adam gitmek için dönüyor ama ben onu kolundan tutup cebimden kimliğini çıkarıyorum. Kimliği tutarak, "Bu çocuğu tanıyor musun?" diye sordum. Şuradaki mi?"

Gözlerini kısıyor, başını sallamadan önce daha yakından bakıyor. "Orada olduğunu sanmıyorum. Geç geldi ve Chi Omega'dan bir grup kızla gitti. Onların üyelerinden birini beceriyor."

"Nereye gittiler?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum dostum. Belki evlerine dönmüşlerdir." Başını eğiyor. "Biliyor musun, Boone Thrasher denen adama benziyorsun."

"Bunu çok duyuyorum. Kız yurdu nerede?"

Bana yol tarif ediyor, umarım berbat halini göz önünde bulundurursak az da olsa yardımcı olur.

Kaldırımında arabama doğru yürürken bana sesleniyor ve ben de duraklıyorum.

"Sen şu Boone Thrasher denen adamsın! Arabayı internette gördüm. Vay canına, dostum."

Sadece başımı salladım. Şu anda yapabileceğim hiçbir şey yok ve şansım yaver giderse sabah beni hatırlamayacak.

Arabama atladım ve kız yurduna doğru yola çıktım.

RIPLEY

"What is this shit?"

Babamın sesi beni uykumdan uyandırırken, kapım çarparak açıldı. Ertesi sabah. Yatakta fırladım, çarşafı çarpan kalbime doğru tuttum.

"Ne oldu?"

Elindeki gazeteyi öyle bir sallıyor ki, uçuşan gazete kağıdından bir şey seçemiyorum. "Sana o ünlü pisliklerin hiçbirinin bu bara adım atmayacağını söylemiştim, ama sen yine de yaptın."

Hazırlıksız yakalandığım için aklıma ilk gelen argümanı öne sürebiliyorum. "Neden? Sana ne ki? Buraya hiç gelmiyorsun. Dün gece normal bir Cuma gecesi gibi hiç para gelmediği için mutlu olmalısın! Barı teminat olarak kullanan sendin ve şimdi her şeyimizi kaybetmemek için sahip olmadığım yüz bin doları ödemenin bir yolunu bulmam gerekiyor!"

Babam geri çekildi. "Sana krediden kim bahsetti?"

"Lanet muhasebeci, kredi verenlerle telefonda konuştuktan sonra. Ben bir şeyler bulana kadar burayı ayakta tutmak için kredi almaya çalışıyordum."

"Şimdi de arkamdan iş mi çeviriyorsun? Orospu annen gibi bir adamla yatıyorsun ve burası senin bile değilken para almaya çalışıyorsun," diye bağırıyor. "Barın kapanmasına yıllar önce izin vermeliydim."

Annem hakkındaki yorumu hâlâ aklımda ama çabucak toparlanıyorum. Başka seçeneğim yoktu. "Neden yapmadın?"

Bana ters ters bakıyor. "Sana bir açıklama borçlu değilim ama her şey burada oldu. Onu kimin toprağa gömdüğünü öğrenene kadar rahat etmeyeceğim."

Farkına varma, bir vur kaç kurnazlığıyla gerçekleşiyor. "Borç bunun içindi, değil mi? Sana mezara kadar içmene yetecek kadar para veriyorum ama özel dedektife ödeyecek kadar değil."

"Öyleyse ne olmuş? Sen de bilmek istemelisin."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tabii ki bilmek istiyorum. O benim annemdi!" Bir dakika boyunca birbirimize baktık ve sonra ben sordum: "Öğrendiğinde ne yapmayı düşünüyorsun? Bir tür intikam mı alacaksın?"

"Bunu bana bırak." Gazeteyi yatağın üzerine fırlattı, ben de aldım.

Bu bir tabloid. Ön sayfada Vandy'li çocuğun sattığı Boone'un sahnedeki videosundan bir kare var. *Birlikte olduğumuz fotoğraf değil.* Boone'un yanında Amber Fleet'in bir fotoğrafı var, gözleri kapalı ve hala çok güzel görünüyor.

AYRILIKLA İLGİLİ GERÇEKLER-BOONE BARMAID'E VURUYOR

"BU TAM BİR SAÇMALIK." Makaleyi baştan sona taradım. Beni yuva yıkan biri olarak resmediyor, annem ve yirmi yıl önceki Gil Green ile karşılaştırmalar yapıyor.

Dün gece midemi tamamen terk etmeyen o iğrenç his tüm gücüyle geri döndü. Kafamı kaldırdığımda babamın bana tek çocuğu değil de bir yabancıymışım gibi baktığını görüyorum.

"Bunu sana kim verdi?" Neden sorma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Ben zaten biliyorum. "Brandy, değil mi?"

"O vermediyse ben de bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemiyorsun."

Benimki gibi gri ama karanlık ve öfke dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Hayır, ben sadece faturalarının ödenmesini ve biranın stoklanmasını sağlıyorum. Daha önce hiç soru sormadın, belki de şimdi sormayı bırakmalısın."

Gözleri kısılıyor ve parmakları yanında kenetlenirken yüzü öfkeyle çarpılıyor. Bir an için elinin tersiyle vurmaktan kapalı yumruk atmaya geçip geçmeyeceğini merak ediyorum. Yüz hatlarına damgasını vuran öfke, bana vurmaktan başka bir şey istemediğini söylüyor, ama bir şey onu engelliyor.

"Nankör küçük kaltak. En son ne zaman sana bir iş ya da kalacak bir yer sağladığım için bana teşekkür ettin? İşsiz ve evsiz mi olmak istiyorsun? Bunu sağlayabilirim."

Sinmeyi reddediyorum. Çarşafı göğsümde tutarak, yılların kızgınlığı ve tiksintisiyle ona bakıyorum.

"Yap şunu. Sana meydan okuyorum. Hemen arkamdan sokağa çıkacaksın çünkü ben bıraktığımda kimse senin faturalarını ödemeyecek."

"Brandy bu barı işletebilir." Belden aşağı vurarak alay ediyor. "Hatta bahse girerim senden daha iyi iş çıkarır."

Yatağıma geri dönüyorum, bu sözlerin gücünü onun elinin tersini hissettiğimden daha fazla hissediyorum.

Gözlerimin arkasından öfke gözyaşları akıyor ama bir tanesinin bile onun önüne düşmesine izin vermeyeceğim. Bu saçmalıkla işim bitti. Onun kum torbası olmaktan bıktım. Aile sadakati adına feda ettiğim her şey için tek bir minnettarlık kırıntısı olmadan kendimi yerin dibine sokmaktan bıktım.

Bir kez olsun kendimi savunmamın ve omurgamın bedenimden kaybolmadığını kanıtlamamın zamanı geldi. Elimde kalan tek seçenek bu.

"O zaman bugün başlayabilir. Ben bırakıyorum."

Öfke ve alkolizm çarpışırken babamın yüzü alacalı bir kırmızıya bürünür.

"İstifa edemezsin çünkü kovuldun! Öğlene kadar buradan gitmeni istiyorum. Anahtarları barın üzerine bırak. Seninle işim bitti. Benim için orospu annen kadar ölüsün."

Dönüp odadan çıktı ve beni yatakta oturur vaziyette bıraktı, olduğum yerde donup kaldım, boğazımdaki bir yumru nefesimi kesiyordu.

Dairenin kapısı çarpıp ayak sesleri düzensiz bir şekilde merdivenlerden aşağı indiğinde, nihayet hareket ettim, ama sadece göz kırpmak için

İçimi burkan hıçkırıklarla birlikte gözyaşları geliyor.
Az önce ne yaptım ben? Ve şimdi ne yapacağım?

Dört yüz kırk yedi dolar ve otuz yedi sent. İşte bu kadar param var. İşsiz, evsiz ismim.

Üç yüz kırk yedi dolar otuz yedi sent olacaktı, ama milyonlarca yıl önce cüzdanımda katladığım ve hiçbir koşulda dokunmadığım acil durum Ben Franklin'i hatırladım. Şimdi özenle düzleştirildi ve hayatım boyunca biriktirdiklerimin neredeyse dörtte birini oluşturuyor.

On yıl boyunca çok çalıştım ve karşılığında elimde kalan bu. Kullandığım her bir doları düşündüğümde . . .

Başımı sallıyorum. Köprünün altından çok sular aktı. Artık hiçbirini geri alamam.

Son yakma mı? Dün geceki hasılattan kendime bir şey ödeme şansım bile olmadı - ki o da kasadan gitti, her ne kadar alıntı yığını hala uzun zamandır hayatımın bir parçası olan yaralı ahşap yüzeyde dursa da.

Esteban tüneğinde yaltaklanırken onu besliyor ve suluyorum, Brandy ve Pop'un onunla ilgileneceğini umuyorum. Nedense Brandy'nin kafesinin altındaki gazeteyi her gün değiştirdiğini hayal edemiyorum. Peki ya kuş ödülleri? Çok az olabilirler ama o yine de onları takdir ediyor. Son bir kez tüylerini karıştırıyorum.

"Seni şu anda yanımda götürebilseydim, götürürdüm. Ama kafesini arabama tıkacak halim yok."

"Kovuldun!"

Yanağımdan bir damla yaş daha süzüldü. "Çok üzgünüm dostum. Senin için geri geleceğim. Yemin ederim."

Kafesin kapısını kapatıp kilitlerken *"Kovuldun!"* diye tekrarlıyor.

Eğer o kuşa bir şey olursa, kelleler uçacak.

Arka kapıyı kalçamla iterek açıyor, eşyalarımın son üzücü yükünü de arabama taşıyorum.

"Görünüşe göre bir süre sen ve ben olacağız," diyorum Javelin'ime, kalan kıyafetlerimi bir spor çantasına doldururken. "Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma. Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim."

Eski AMC'nin motoru kabaca ateşleniyor ama en azından çalışıyor.

Fishbowl'dan uzaklaşırken, göğsüm baskı altında buruşuyormuş gibi hissediyorum.

Başarısız oldum.

Bir süre sonra Fishbowl'u açık tutmak, ne kadar lekelenmiş olursa olsun annemin anısını canlı tutmakla aynı şey haline geldi.

Ama başarısız oldum.

Acı gerçek gözümünden bir damla yaş daha akıttı.

Hope'un apartmanına doğru sürüyorum, orada olması için dua ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, gidecek başka yerim yok.

Çok aptalım. Yedek bir planım olmalıydı. Fishbowl'dan ayrılacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Başka bir yerde hiç yaşamadım. Başka bir şey *bilmiyorum*.

Gökyüzü bir gök gürültüsüyle açılıyor ve kovalar dolusu yağmur yağıyor.

Bu sadece boktan bir dondurmanın üstündeki kiraz değil mi? Javelin'immin silecek lastikleri sadece ara sıra çalışıyor ve bugün benim günüm değil. Ön camdan gözlerimi kısarak kırmızı ışıktaki duruyorum ve yanımdaki arabaya bakıyorum.

Bu bir minivan. Bir adam sürüyor ve küçük bir çocuk yüzünü cama dayayıp benim arabamı işaret ediyor. Baba dönüp bana başıyla selam veriyor, sonra küçük çocuğa bir şeyler söylüyor, o da ışıklar değişmeden önce yanağını camdan sıyrıyor ve öne doğru çekiliyorlar.

Arkansas plakalı. Muhtemelen bir aile tatili için şehrin tadını çıkarmaya gelen turistler.

Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Birlikte bir yerlere giden bir aile. Birlikte zaman geçiren. Bir barın dışında.

Asla bilemeyeceğim. Bu benim için söz konusu değil. Hiç olmadı.

Gaz pedalına basıyorum ve arabam ileriye doğru yalpallıyor, ancak Hope'un evine çeyrek mil kala pedaldaki direnç azalıyor. Yolun kenarına yanaştım.

"Bunu bana yapamazsın! Şimdi olmaz." Arabamın gerçekten duyguları varmış gibi özür dilemeden önce ellerimi direksiyona vuruyorum. "Özür dilerim. Bağırarak istememiştim. Sadece biraz daha ileri." Gösterge paneline bakıyorum ve yakıt göstergesinin boş olduğunu görüyorum.

Midemde bir batma hissiyle alnımı direksiyona yaslıyorum. *Bugün resmen daha kötüye gidemez.*

BOONE

(Sana söylediğim her şeyin tersini yapmak için mi yola çıktın? Çünkü şimdi bir üniversite öğrencisinin babası beni arayıp tehdit ediyor. oğlunun ödünü kopardığın için milyonlarca liralık manevi tazminat davası açacak!"

Nick'in keyfi yerinde.

Telefonlarına çıkmıyordum, sonunda eve geldi ve güvenlikçim onu içeri aldı. Şimdilik onaylananlar listesinde. Benimle on yaşındaymışım gibi konuşmaya devam ederse, uzun sürmez.

Yine de dün gece olanlara gülmekten kendimi alamıyorum.

"Çocuk bir ev dolusu kız öğrenci birliğinin önünde altına işedi. Babasının, yüzebileceğinden daha derin bir pisliğe batmış bir serseri yetiştirmesi nasıl benim suçum oluyor?"

Kıkırdamamla Nick'in yüzü kırmızının daha derin bir tonuna dönüşüyor. "Y e m i n ederim-"

"Tanıkları dinlediniz mi, çünkü orada sesimi yükseltmediğimi ya da çocuğa dokunmadığımı söyleyecek yaklaşık on beş kız vardı. Sonra yarım saat boyunca imza dağıttım ve onlarla fotoğraf çektirdim, bu sırada o da telefonundaki resmi sildi ve buluttan kaldırdı. Saçmaladığını öğrenirsem çok daha az hoş bir ziyaret için geri geleceğimi söyledim ve kızların hepsi resmi satarsa bir daha asla sevişemeyeceğine yemin etti." Durakladım. "Aslında, o çocuğun o grubun önünde altına işedikten sonra bir daha sevişebileceğinden şüpheliyim. O kızlar çok acımasız."

"Onlara ne verdin? Para mı?"

Başımı salladım. "Hayır, hepsine Charity'nin numarasını verdim. İstedikleri gösteriye bilet alacaklar."

"Bu iş mahkemeye gitmese iyi olur; tek söyleyebileceğim bu." Nick başparmağı ve işaret parmağıyla alnını kavlıyor, saç çizgisinin gerilediğini vurguluyor.

"Neden olsun ki? Ben bir bok yapmadım. O çocuğun babasına söyle, eğer bir şey yapmaya kalkarlarsa oğlu devlet üniversitesinde okuyacak, çünkü özel hayatın gizliliğini ihlalden ya da başka bir boktan onu kurutacağım. Gerekirse uydur. Bir şeyler olmalı. Avukatımın numarası sende var. Hallet."

Nick sonunda bana tekrar bakıyor, yüzünün rengi normale dönüyor. "Lütfen dikkat çekmemeye çalışır mısın? Seni Amber'ı aldatmakla suçlayan bir medya fırtınası var, Amber'ın adamları kendi suçlamalarıyla arıyor ve bunun da ötesinde, yarın sabah iki radyo istasyonunda o single'ın tanıtımını yapmanı istiyorum, ki aslında insanların konuşmasına ihtiyacımız olan şey bu."

"Kötü reklam diye bir şey yoktur sanıyordum. Ve single listelerde üst sıralara tırmanıyor, yani bana bunların rakamlarımı düşürdüğünü söyleyemezsin, Nick."

Tavana bakıyor, muhtemelen biraz sabır bulmaya çalışıyor, ama haklı olduğumu biliyor olmalı. Bu benim ilk rodeom değil.

"Şöhret ve kötü şöhret arasında ince bir çizgide yürüyorsun. Adımlarına dikkat et."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi bile yapmayacağım ama sana şunu söyleyeyim, basının Amber'ı aldattığıma dair söylediği her şey saçmalık. Bu iftira ya da hakaret ya da her neyse, çünkü en ufak bir doğruluk payı yok. O yüzden neden gidip birkaç kafes sallayıp onları susturup susturamayacağını görmüyorsun?"

Nick iç çekerek ayağa kalkar. "Tamam, ama bardaki o kızıdan uzak durmalısın. Orada beladan başka bir şey yok."

Nick'in bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünmesi beni her zaman sinirlendirir ve bugün de bir istisna değil. "Olmaz. Sen kendi işini yap, Charity de kendi işini yaparken kışını yırtсын, ben de kendi işimi uygun gördüğüm şekilde halledeyim."

Başını sallıyor ve ben de onu kapıya kadar takip ediyorum.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur-" "Her zaman bilmiyor muyum?"

Kapı arkasından kapandığında, günümün geri kalanını gitarım, defterim ve kalemimle aylardır yazmadığım kadar çok şarkı sözü yazarak geçiriyorum.

Ripley müthiş bir ilham perisi ve onu her düşündüğümde kendimi gülümserken yakalıyorum.

Güneş batarken nihayet not defterimi kaldırıyorum ve telefonumu sessize alıyorum. Nick'ten gelen beş cevapsız arama var ama onları görmezden geliyorum. Geri döndüğüm tek arama Frisco'nunki.

"N'aber dostum?"

"Kendini Google'da aramak isteyebilirsin."

RIPLEY

("Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam. Cidden, sana borçluyum." Kamyonetine atladığım gibi Hope'a söyledim ve yola çıktık.

White Horse Saloon.

Taksinin öbür ucundan bana yan gözle bakıyor. "Seni son gördüğümde hem yatağımı hem de iş teklif etmemiş gibi davranıyorsun."

"Evet, ama şimdi ünlüyüm."

"Kes şunu. Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın. Bana X-Men için çalışan bir mutant olduğunu söylemen umurumda değil, şilte ve iş senindir."

Başka bir engeli düşünmeden önce onun çizgi roman göndermesine gülüyorum. "Patronun beni işe aldığı için kızacak mı?"

"Patronum her gece gelen fişler dışında hiçbir şeyi umursamaz. İçki sattığımız sürece mutlu olur. Kasanın kaymağını yemedikleri sürece kimin sattığı umurunda değil. Bu bir gecede birinin kovulmasına neden olur."

Çalışan hırsızlığından bahsettiğinde, uzun zamandır kendime sakladığım bir şeyi nihayet ona söyledim. "Brandy son bir buçuk yıldır, belki de daha uzun süredir her vardiyasında Fishbowl'dan para aşırıyor."

Hope kırmızı ışıktaki durdu, şoktan ağzı açık kalmıştı. "Ve sen o iğrenç kaltağı kovmadın mı? Neden kovmadın?"

"Babam izin vermedi. Ona yeterince ödeme yapmadığımı söyledi."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Hope'un sesi bir oktav yükseliyor. "Hayır."

Başını sallıyor. "Bu arada sen de haftalarca maaş çekini almadın."

Başımı sallıyorum çünkü ikimiz de bunun bir gerçek olduğunu biliyoruz.

"Sanırım hasta olacağım. Eğer o küçük fahiş e yanıma yaklaşırsa, iki siyah göz ve kırık bir burunla uzaklaşacak."

"O buna değmez."

"Belki değmez ama yine de hak ediyor. O barı yerin dibine sokacak. En fazla bir ya da iki hafta sürer."

Bu düşünce kalbimi acıtıyor ama artık yapabileceğim bir şey yok. "Eğer bir ay dayanırsa, şok olurum. Belki de ikimiz de yanılırız ve burayı üstsüzlerin olduğu sürtük bir yere çevirip benden daha çok para kazanır."

Hope başını sallıyor. "Kısmi çıplaklık için onay alması gerekecek ve ikimiz de bunu yapacak kadar zeki olmadığını biliyoruz."

"Göğüslerini açmadan önce onay almakla uğraşmayacağından eminim."

Hope gülüyor ama sesi acı dolu. "O kızıdan gerçekten nefret ediyorum."

Brandy hakkında kendi hislerim var ama ondan tamamen nefret ettiğimi söyleyemem. O ailemden geriye kalan birkaç kişiden biri.

"Ondan ve Fishbowl'dan bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bu gece için başka neleri bilmem gerektiğini söyle."

Hope, yıllardır bar işletiyor olmama rağmen fark edemediğim birkaç şeyi açıklamaya başladı. White Horse çok daha büyük ve sofistike bir işletme, bu yüzden bazı şeyleri farklı yapmaları beni şaşırtmıyor.

"İyi olacaksın. Oraya vardığımızda sana üniformalı bir tank ayarlayacağım ve kısa sürede bahşışleri toplamaya başlayacaksın."

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. Artık benim hayatım bu. Arkadaşlarımla kanep e sörfü yapıyorum ve sahip olduğum her şey arabamda.

Hadi, ben.

"Kahretsin, seni yakaladım mı? Onu dökmek istememiştim. Tamamen benim hatam," diyor adam, kelimeleri bulanıklaşarak.

Her iki elimde de depodan yeni aldığım plastik bardaklarla, önünde White Horse Saloon logosu olan beyaz atletime bakıyorum. Birinin cin toniği gibi kokan bir şeyle sıırıslam olmuş ve şimdi farlarım beklenmedik soğuk bir içeceğin ıslatmasından dolayı uzun farları yakıyor. Böyle zamanlarda keşke vatkalı sütyen giyseydim diyorum.

Yaşasın. İştaki ilk gecemde meme uçlarımı gösteriyorum. Burada ayın elemanı malzemesi var.

Dişlerimi sıkarak, yüzünde aptal bir sırıtış olan ve sarhoş olduğu her halinden belli olan yabancıya gülümsüyorum. "Merak etmeyin. İyi geceler efendim." Etrafından dolanarak bardakları vermek ve başka bir atlet alıp alamayacağımı sormak için Hope'a doğru ilerliyorum.

"Ripley, sen misin?"

Kafamı kaldırdım ve neredeyse Law'a çarpıyordum, diğerlerinden daha uzun süre birlikte olduğum eski sevgilime.

Tanrım. Tam da bu günün daha da kötüleşemeyeceğini düşünürken.

Bugün yüzüme yapıştırdığım tüm sahte gülümsemeler yüzünden yanaklarım acıyor ve şu anda dudaklarımı geren gülümseme de diğerleri kadar sahte.

Lawrence Diller iki yıl önce beni Fishbowl'u kendisine tercih etmekle suçlayıp durduktan sonra ayrıldığımızda hâlâ hukuk öğrencisiydi. O sırada haftada altı gece çalışıyordum ve programlarımız ikimiz için de uygun olduğunda asla uyuşmuyordu. Ayrıca, barlardan pek hoşlanmıyordu, muhtemelen bu yüzden onu o zamandan beri görmedim. *Peki, neden şimdi?*

"Hey, Law," diye takıldım. "Burada ne işin var? Burası pek sana göre değil."

Üzerinde ütülenmiş yakalı bir gömlek var, hâlâ elbise pantolonunun içine sokulmuş, pahalı görünümlü bir saat bileğine sarılmış.

"Baro sınavını yeni geçtim, o yüzden kutlamaya geldik." Arkasındaki beş kişilik gruba el sallıyor. "Diğer ortaklardan bazıları şehir dışından, biz de bu gece Broadway'de barhop yapalım dedik. Artık burada mı çalışıyorsun?" Çıkık meme uçlarına ve muhtemelen tişörtündeki logoya dikkatle bakıyor.

Yüzümde sahte bir gülümseme daha, neşeli bir tonla cevap veriyorum. "Evet, manzara değişikliğine karar verdim."

"Fishbowl'u ve babanı asla terk etmeyeceğini sanıyordum, seni onlarla birlikte ne kadar dibe çekmiş olurlarsa olsunlar."

Zekice gözlemi kalbime saplandı. Sıkılmış dişlerimin arasından, "İşler değişiyor," diyorum.

"Yeni kız! O bardaklara ihtiyacım var!" Hope'un müdür yardımcısı Brian geçitten bağırarak beni bu garip konuşmadan kurtarıyor.

"Gitmem gerek. İyi eğlenceler. Tebrikler."

Ona doğru dönüyorum, ama Law beni belimden yakalıyor, aşırı tanıdık bir hareketle, çıkarken sorun olmazdı, ama şimdi kaskatı kesiliyorum.

"Konuşmalıyız. İşler benim için gerçekten harika gidiyor. Beni yıllık yüz elli bin dolardan işe başlattılar ve şehir merkezinde güzel bir dairem var. Birkaç aydır çıktığım kızdan ayrıldım çünkü mezuniyette hukuk diplomasından çok MRS diplomasını istiyordu. Ve lanet olsun Rip, seni özledim. Çekip gitmemeliydim."

Tüm açıklamaları belden aşağı vuruyor. Gülümsememi bozmamak için kendimi zor tutuyorum ama bir şekilde başarıyorum.

"İşlerin senin için iyi gitmesine sevindim ama gerçekten işe dönmem gerekiyor. Belki sonra konuşabiliriz," diyorum neşeli bir ses tonuyla ama tamamen saçmalık. Önerim tamamen samimi yetsiz ama umarım bunu fark etmez. "Bu gecenin tadını çıkarın!"

Law beni bıraktığında aceleyle barın arkasına geçiyorum. Hope'un gözleri kocaman, bardakları alıp Brian'a fırlatıyor.

"Law mıydı o? Gömleğine ne oldu? Ne istiyordu?"

"Evet ve pisliğin biri üzerime döktü. Ne istediğini bilmiyorum."

Hope omzumun üzerinden bakarken bir kaşını kaldırıyor. "Tek bir şey istiyor kızım, o da sensin. Gözleri senin kışına yapışmış durumda." Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki öyle. Law kışımı seviyordu. Seks, adını anmak istemediğim başka biriyle yaptığının aksine harika değildi ama kötü de değildi. Sadece

Ortalama sanırım.

"Senden bir tank daha rica edebilir miyim? Bahşışlerimden öderim."

Hope alay ediyor. "Sen beş tane al. Bodruma inip bir fıçı daha almak istersen sana bir tane getiririm. Nasıl olsa gömleğin kirlenecek. Brian'a son üç tanesini getirmesini söyledim ama görünüşe göre şu anda regl döneminde ve bana sıranın başkasında olduğunu söyledi." Müdür yardımcısına keskin bir bakış fırlattı.

"Sorun değil. Nereye gidiyorum?"

Deponun anahtarıyla birlikte bana yolu tarif ediyor ve ben de kalabalığın arasından geçerek merdivenlere doğru ilerliyorum. Fıçıları kaldırabildiğim sürece onları taşıyorum, bu yüzden büyük bir istek değil.

Ama tabii ki bugün daha da boktan bir hale gelemeyeceği için Law beni bodruma kadar takip ediyor.

"Rip, bebeğim, ciddiym. Konuşmak istiyorum. Kaçıp giden sendin ve şimdi hayatım her zaman istediğim gibi olduğuna göre, onu paylaşacak birine ihtiyacım var. Bir barda çalışmana bile gerek yok; istersen okula gidebilirsin."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, içimde bir yerlerde sabır arıyorum ama bulamıyorum. "Şu anda bu konuşmayı yapamam. Arkadaşlarının yanına dönmelisin."

"Yarın beni arayacağına söz ver, ben de seni bu gece yalnız bırakayım."

"Tabii. Tamam." Yalan söylüyorum ama o bunu bilecek kadar beni asla iyi okuyamaz.

Bu konuşmanın gerçekten bittiğini umarak üzerinde ÖZEL: SADECE ÇALIŞANLAR yazan kapıya doğru dönüyorum ama Law omzuma bir el koyuyor ve dudakları dudaklarıma çarpmadan önce beni geri döndürüyor. Bir tür alfa hareketi yaptığı gerçeğiyle tamamen sersemlemiş bir halde onu itmeme birkaç saniye sürüyor.

"Oha. Hey. Ne oluyor be?"

İçtiği alkolün tadını alabiliyorum, bu da ani erkeklik gösterisini açıklıyor.

"Sana düşünecek bir şey vermem gerekiyordu."

"Anladım. Düşünüyorum. Arkadaşlarının yanına dön, Law."

Kendinden memnun bir gülümsemeyle merdivenleri çıkmadan önce çenesini bana doğru salladı. Yolun yarısına gelip bana ters bir bakış atana kadar bekliyorum ve deponun kilidini açıp içeri giriyorum.

Kapıya yaslanıp tavana bakıyorum.

Cidden mi? Bu gece, onca gecenin arasında.

Law'ın sözleri kafamın içinde bir tokat gibi yankılanıyor. *"Bir barda çalışmana bile gerek yok; istersen okula gidebilirsin."* Barmen olarak çalışmam hâlâ onun standartlarına uygun değil tabii ki. Ve eğer ona bir saniyeliğine bile geri dönmeyi düşünseydim, bu benden koca bir *hayır* cevabını garantilerdi.

Ben buyum işte. Eğer bu birileri için yeterince iyi değilse, gidip kendilerini becerebilirler.

Hayal kırıklığıyla homurdanarak Hope'un istediği fıçıyı yerden kaldırıyorum ve dirseğimle kapıyı açmak için manevra yapıyorum, sonra fıçıyı yere koymadan ve kapının arkamdan kilitlendiğinden emin olmadan önce kapıyı kalçamla kontrol ediyorum.

Çıkmam gereken bir fıçı olduğu için merdivenler şimdi daha da dik görünüyor ama bu gece tek derdim, bir şeyi A noktasından B noktasına taşımak kadar basit olsa bile, aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi kanıtlamak.

Benim bir değerim var. Sunacak bir şeylerim var, diye hatırlatıyorum kendime, şu anda kendimi en alttakilerden biri gibi hissetsem de.

Merdivenlerin başına geldiğimde Law arkadaşlarıyla birlikte barın sonunda bekliyor. Beni görünce bana doğru hücum ediyor.

"Hey, yardım edeyim, bebeğim." Fıçıyı kollarımdan almak için uzandı.

Ağırlığın aniden kaybolması dengemi bozdu ve geriye doğru tökezledim ... merdivenlerden aşağıya.

Eğilip yuvarlanamayacak kadar sersemlemiştim. Hayır, sadece düşüp yuvarlanıyorum, kollarım ve bacaklarım çırpınıyor, ta ki en dipte durup bacaklarımı yere çarpana kadar.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Az önce bir kat merdivenden düştüm. Ölebilirdim.

Ama ben

yapmadım.

Ben iyiyim.

Belki de dünyanın en kötü şansına sahip değilimdir.

"Aman Tanrım. Ripley! İyi misin?"

Law, ben başım dönerek ayağa kalkmaya çalışırken merdivenlerden inmeye başlamıştı bile.

"Ben iyiyim. Sorun yok."

Başım dönerek ileri doğru bir adım atıyorum ama bileğim yuvarlanıp bacağımdan yukarı acı fışkırınca midem bulanıyor. Gözlerimden yaşlar süzülürken ağırlığı anında bacağımdan alıyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamaz.

Law bana doğru koşuyor, kayarak durdu. "Kahretsın. İyi misin?" Yaralarımı yokluyor, iki ayağıma birden ağırlık vermemek için korkulukları tuttuğumu fark etmiyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "İyiyim. Tamamen iyiyim."

"Emin misin? Çok kötü düştüm."

Başka fark eden var mı diye merdivenlerden yukarı bakıyorum ama kimse kurtarmaya koşmuyor.

"Ben iyiyim. O fıçıyı Brian'a götürüp işimin başına dönmeliyim."

Bir elini uzatır. "Merdivenlerden çıkmaya yardım edeyim. Cidden, çok kötü görünüyordu. Kendine zarar vermediğin için şanslısın."

Merdivenlerden yukarı ilk adımı atarken inlememek için dudağımı ısııyorum. Law düşmemin ne kadar kötü göründüğünü konuşmakla o kadar meşgul ki ağlamak üzere olduğumu fark edemiyor.

Acı içinde nefes alarak, topallaya topallaya yukarı çıkıyorum ve en tepedeki fıçının yanında duruyorum, harcadığım efor yüzünden alımda ter damlaları oluşuyor.

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" "Olumlu. İşimin başına dönmeliyim."

Cevap vermesini beklemeden fıçıyı tekrar kollarıma aldım ve bileğime bir acı saplanırken içimden çığlık attım.

Şanslı olduğumu mu sanıyordum? Hiç şansım yok.

Fıçıyı barın arkasına götürmeyi ve değiştirmeyi başardım. Brian başıyla beni onaylıyor, bu da gururumu biraz olsun yerine getiriyor ama bileğime hiçbir faydası olmuyor. Hope geri dönüp bana bir tank daha fırlatıyor, ben de havada yakalıyorum.

"Git üstünü değiştir. Ben seni biraz idare ederim. Rudy de geliyor. Saat neredeyse on, yani burası birazdan dolup taşacak."

Bar zaten tıklım tıklım dolu, o yüzden ne kadar çılgınlaşacağını tahmin edebiliyorum.

Yeni üniforma gömleğimi alıyorum ve kimsenin yaşlı bir kadın gibi topalladığımı fark etmemesini umarak yavaşça dinlenme odasına ve çalışan tuvaletlerine doğru ilerliyorum.

Eğer kırıldıysa, mahvoldum demektir. Böyle bir barın arkasında çalışmak için ayak parmaklarınızın üzerinde durmanız, bir uçtan bir uca zıplamanız, müşterilerin içmeye devam ettiğinden ve bahşış verdiğinden emin olmanız gerekir.

Kes şunu, Ripley. Artık olumsuzluklara bakmak yok. Bozuk değil. Bu gece üzerine biraz buz koyduktan sonra her şey yoluna girecek.

Dinlenme odasına ulaşır ulaşmaz kanepeye uzanıyorum ve zaten morarmış olan cildimi inceliyorum. Hafifçe dürtüyorum ve keskin acıyla irkiliyorum.

Muhtemelen kırık değil, ama *lanet olsun*, acıyor. şişiyor ve bütün bir gece bunun üzerinde çalışmak yapabileceğim en kötü şey. Ama başka ne seçeneğim var ki?

Hiçbir seçeneğim yok.

İşte o zaman sineye çekip işimi yapıyorum çünkü ilk gecemde Hope'u hayal kırıklığına uğratmayacağım.

İlk yardım çantasından dört ibuprofen çıkarıyorum ve yeni gömleğimi giymeden önce onları kuru kuru yutuyorum.

Umalım da çabuk etki etsinler.

Sonra kıcıımı kaldırıp işe dönüyorum.

BOONE

T Ripley'i aramak için ilk gittiğim yer Fishbowl ve kapalı olmaması için dua ediyorum. Titreyen neon tabela yanıyor. bana umut veriyor.

Kasketimi başıma doğru çekerek içeri giriyorum ve Frisco'yla ilk geldiğimizden biraz daha kalabalık olduğunu görüyorum, ama kesinlikle dün gece tıklım tıklım doldurduğumuz yerdeki gibi değil.

Bu insanlardan bazılarının Frisco ve benim tekrar gelip başka bir gösteri yapmamı umarak burada olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok. *Üzgünüm çocuklar. Bu gece olmayacak.*

Adımlarımı bara doğru atıyorum ama barın arkasında Ripley yerine Ripley'in kuzenini görünce neredeyse bir adımı kaçıırıyordum. Brandy yüzünde sinirli bir ifadeyle içki dolduruyordu.

Belki de sonunda çalışmak zorunda kaldığı için kızgındır?

Barın sonunda duruyorum ve o bana doğru geliyor. "Ne istiyorsun?"

"Ripley'le konuşmam gerek."

Brandy'nin ağzının kenarları kendini beğenmiş bir şekilde kıvrıldı. "Bunun için yanlış yere geldin."

Sert ses tonu kafamdaki alarm zillerini tetikliyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ripley artık burada çalışmıyor. Frank Amca onu kovdu. Yetkiyi bana verdi, yani sana defolup gitmeni söyleyebilirim."

Ripley'nin babası onu kovdu mu? Hadi be.

"Nerede o?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Bıraktığı pislikle baş başa kalmam adil değil ama elimde olan bu. Telefonumu kırdığın için özür dilemeye ya da bunu telafi etmek için bana bir binlik daha vermeye gelmediysen, kıcını kaldırıp gidebilirsin."

"Hâlâ üst katta mı yaşıyor?"

"Hayır. Gitti dediğimde *gittiğini* kastetmiştim."

"Ve nereye gittiğine dair bir ipucunuz yok mu? Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Brandy'nin dudakları ince, düz bir çizgiye dönüşüyor ve bana yardım etmeyeceğini biliyorum. Tabii . . .

Yapmak istediğim son şey ona bir kuruş vermek olsa da cüzdanımı çıkarıp bir yüzlük koparıyorum. Parayı havaya kaldırıyorum ve o da kollarını sıksa göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Bardan aşağıya, geçen geceden hatırladığım müdavimlere bakarak, onların yerine denemeye karar veriyorum.

Kendimi onlara yeniden tanıttıktan sonra, "Ripley'in nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye soruyorum.

Yaşlı kadın -sanırım adı Pearl- başını sallıyor. "Hayır. Yıllardır ilk kez onu barın arkasında görmedim. Birkaç kez boğaz enfeksiyonu ya da soğuk algınlığı geçirdi ve bize bulaşmasını istemedi ama onun dışında hep buradaydı."

İlginç olsa da verdiği bilgi pek yardımcı olmadı.

Bakışlarım kocası Earl'e kayıyor. "Bir fikrin var mı?"

Birasını yudumluyor. "Hayır, efendim."

Barın köşesinden *bir* kuş "*Kovuldun.*" diyor.

Brandy barın arkasından kıkırdıyor. "Bütün gün bunu söyleyip durdu.

Tıpkı Frank Amca gibi."

Midemde hastalıklı, batan bir his yer ediniyor.

Bu benim hatam.

Ripley'nin hayatına istemediği şeyleri sokmaktan başka bir şey yapmadım.

Birkaç adım geri gittikten sonra bir yüzlük daha çekip iki banknotu da barın üzerine bırakıyorum.

"Hangi cehennemde o?"

Brandy parayı elimden altından almak için uzandı ama ben onu tahtaya bastırmaya devam ettim.

İfadesi çirkin bir şeye dönüşüyor. "Gittiği sürece nerede olduğu umurumda değil. Ama iki yüz dolara, muhtemelen yardım için arkadaşı Hope'a koştuğunu söyleyebilirim. Beyaz At'ı o işletiyor."

Brandy parayı tekrar çekti, ben de izin vermeden önce bir süre bekledim.

Git.

"Onsuz burayı açık tutmakta iyi şanslar."

Ben kapıya yönelirken bana dudak büküyor. "Ona ihtiyacım yok. onu. Sadece yolumdan çekilmesi gerekiyordu."

Topuğumun üzerinde dönüyorum, bara doğru ilerlerken ona bakıyorum ve eğilip onun alanına giriyorum. "Ne yaptın lan sen?"

Brandy omuz silkiyor. "Kanıtlayabileceğin bir şey yok."

Bir nefes çekiyorum ve başka bir şey söylemeden uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. O kızın ağzını burnunu kırmak istiyorum ama bunun bana hiçbir faydası olmayacak.

Kapıyı iterek öyle sert açıyorum ki, arkamdan kapanmadan önce dışarıdaki tuğlaya çarpıyor.

En azından bundan sonra nereye gideceğimi biliyorum.

RIPLEY

M ayak bileğim her adımda gözlerimin arkasına yaşlar batmasına neden olacak kadar yanıyor, ama yine de ilerlemeye devam ediyorum, çünkü bu

başka seçeneğiniz olmadığıda yaptığınız şey.

İçki servisi yaparken, sahte gülümsememi yerinde tutan tek şey aldığım bahşış miktarı. Bahşışleri bölüşsek bile, bu gece sadece bahşışlerden Fishbowl'da bir hafta boyunca kendime ödediğimden daha fazla kazanacağım.

Belki de bunu uzun zaman önce yapmalıydım.

Neyse ki yanlış sadakatimi sorgulayacak vaktim yok çünkü müşteriler tarafından barın dört bir yanına içki siparişleri yağdırılıyor.

İki plastik bardağı muslukların altına kaydırduğımda, bir adam öne doğru eğilip bağılıyor: "Boone Thrasher'ı beceren hatun sen misin? Çünkü tıpkı internette gördüğüm resme benziyorsun. Çok seksisin. Seni neden çivilediğini anlayabiliyorum."

Son birkaç saattir yoğun bakışlara maruz kalıyordum ama bu dar atletin içindeki düzgün göğüslerimi takdir ettiklerini varsayıyordum.

Lütfen bana yanılmadığımı söyleyin.

"Özür dilerim. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Telefonunu uzattı ve devasa bir dedikodu blogunun ön sayfasında küçük serseri Vandy'li çocuğun dün gece çektiği fotoğraf vardı.

Boone'un ilgilenmesi gereken kişi.

Yüzümdeki ifadenin şok ve dehşetten ibaret olduğunu tahmin edebiliyorum, adam da bunu olumlu bir cevap olarak algılıyor.

"Kesinlikle öyle düşünmüştüm. Ondan bıktığında, bir dahaki sefere seni vurmak için sıraya girecek bir sürü insan var. Çok zevkli biri."

"Hey, pislik, konuştuğun kişi benim kız arkadaşım!" Law kelimeleri geveleyerek bağılıyor.

Benimle dalga mı geçiyorsun diye iç çekerek gözlerimi kapatıyorum ve dolu plastik bardakları altından çıkarmadan önce muslukları çeviriyorum. Her ne kadar bardakları yüzüne fırlatmak istesem de, *bu işe ihtiyacım* olduğu için hazır cevabımı veriyorum.

"İşte biralarınız, efendim. White Horse'taki gecenizin tadını çıkarın."

Law adamla konuşurken bardan uzaklaşıyorum, ki bu alkolden kaynaklanan bir gelişme olmalı, çünkü daha önce ne zaman bir adam bana bir yorum yapsa, asla sinirlenmezdi.

Sonunda sinirlerime hâkim olamıyorum ve avucumu bara vurarak iki adamın da dikkatini çekiyorum. "Dinleyin." Law'ı işaret ediyorum. "Eski kız arkadaşım ve onurumu korumana gerek yok. Ben hazırım." Diğer adamı işaret etmek için parmağımı salladım. "Paranız bitene ya da Tennessee eyaleti yasaları bana durmamı söyleyene kadar size içki servisi yapacağım, ama bunun dışında benden bir bok alamazsınız. İkiniz de yoldan çekilin ki daha fazla müşteriye hizmet edebileyim."

Law'ın hemen arkasından gelen yavaş alkış dikkatimi çekiyor, kaynak konuşmaya başlamadan hemen önce.

"Dilinin sivri tarafına maruz kalan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel, şekerim."

Kaba ve boğuk ses, az önce azarladığım iki adamın da etrafında dönmesine neden oldu.

"Vay canına. Vay anasını. Sen Boone Thrasher'sın."

Boone'un mavi gözleri serseriye delip geçiyor. "Ve sen bir pisliksin. Buradan çıkmak istiyorsan kız arkadaşım ile bir daha konuşma."

Kız arkadaş mı? Şimdi ne diyeceğim?

Boone'un bakışları Law'a kayıyor, az önce benim yaptığım gibi onlarla teker teker ilgileniyor. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama benim için fark etmez."

Sonunda Boone gözlerimle buluştu. Sesini alçaltarak, "Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Çalışıyorum! Aklında ne varsa daha sonra konuşabilir miyiz süperstar, çünkü biraz meşgulüm."

İki plastik bardak daha kapıp muslukların altına itiyorum. Bir an için Boone'un bana hayır, şimdi konuşacağız diyeceğini sanıyorum ama demiyor.

"Peki. Birkaç saati nasıl geçirebileceğimi biliyorum."

İlk setlerinden sonra ara veren orkestranın olduğu sahneye doğru bakıyor.

Hope, Boone ve Law'a bakarak bana doğru geliyor. "Ne kadar eğlenceli bir buluşma, değil mi?"

"Sen Hope musun?" Boone soruyor, o da başını sallıyor. "Sahneni bir süreliğine ödünç alabilir miyim?"

Yüzü aydınlanırken ona bakıyorum.

"Tabii ki hayır, sakıncası yok. Geçen hafta sen ve Frisco'nun çöktüğü gece rekorumuzu kırdık. Devam et, dostum."

Boone başını sallıyor. "Teşekkürler. Rip'in vardiyası bitene kadar beklemem gerekiyor, o yüzden eğlenceli hale getirebilirim."

Hope doldurduğum biralardan birini alıyor ve barın öbür ucundaki Boone'a uzatıyor. "Müesseseden. Git yırtıl. Senin için güvenliği çağıracağım ve daha büyük bir ekip çağırımlarını söyleyeceğim."

Boone'un bakışları tekrar bana kaydı. "Arkadaşını sevdim."

Boone başka bir şey söylemeden dönüyor ve kalabalığın arasından geçerek sahneye ulaşıyor. Sahneye atlıyor, bir elinde bira, diğer eliyle mikrofonu tutuyor. Bir yudum alır ve konuşmadan önce müziğin durmasını bekler.

"Bu gece nasılsınız?"

Pistteki kalabalık çılgınlara ve tezahüratlara boğulmadan önce Boone'a bakmak için hep birlikte dönüyor.

"Geçen gece burada çok eğlendim, geri dönüp tekrar yapabileceğimi düşündüm."

Biri tezahürata başlar ve birden bar "Boone! Boone! Boone! Boone!"

Hope bana döndü ve gürültünün üzerine, "O senin için çok *ateşli*. O trene sonuna kadar bin, bebeğim."

BİR SAAT SONRA bileğim greyfurt büyüklüğünde şişmişti ve canım çok acımıyormuş gibi davranamıyordum. Brian elini omzuma attığında bir sonraki müşteriye doğru topallayarak yürüyordum.

"Ne oldu sana böyle?"

"Merdivenlerde bileğimi yuvarladım."

Gözleri büyüdü. "Fıçıyı aldığında mı? Ve bunca zamandır hiçbir şey söylemeden üzerinde mi yürüyordun?"

"Bu benim ilk gecem. Bu işe ihtiyacım varken şikâyet edecek değildim."

Brian sanki az önce ona elimi bilerek kapıya çarptığımı söylemişim gibi başını sallıyor. "Sen bir aptalsın. Eğer bununla ilgilenmezsen yarın ne işe yarayacaksın?"

"Çarşambaya kadar vardiyam yok. Hope beni programa dahil etmeye çalışıyor, bu yüzden bu geceki paraya ihtiyacım var."

"Anlıyorum. Ama o ayak bileğinden kurtulmalısın. Ben Hope'u çağırayım."

Adım adım uzaklaşıyor, Hope'a bir şeyler söylüyor ve arkadaşım bana doğru koşuyor.

"Seni küçük pislik, neden bana söylemedin?"

"Gerçekten mi? Nedenini biliyorsun."

"Tamam, ama işin bitti. Anahtarlarımı alacağım ve kamyonetimi eve götürebilirsin. Ben başka biriyle giderim. İki dakika içinde dönerim." Çalışan dinlenme odasına ve dolabına doğru koşarak uzaklaşıyor, ben de içki servisine devam ediyorum.

Hope döndüğünde anahtarlarını bana uzattı. "Araba kullanırken ve yürürken iyi olacak mısın?"

Sol ayak *bileğim*, yani *kendi arabam gibi* manuel vitesli bir *araba* kullanmak zorunda kalmadığım sürece iyi olacağım.

"Ben iyiyim."

"Bu gecenin bahşişlerini kapanışta bölüşürüz, ben de seninkileri eve getiririm." "Bana daha küçük bir pay ver. Ben erken çıkıyorum."

"Kapa
çeneni."

"Seni
seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum. Eşyalarını topla ve git buradan."

Mola odasına giriyorum ve dışarı çıktığımda büyük bir fark görüyorum: Boone'un sesi artık bardan gelmiyor. Onun yerine hoparlörlerden country müziğin en iyi şarkılarından biri geliyor.

Hope çoktan işe koyulmuştu, ben de arka kapıya doğru topalladım. Daha doğrusu, arka kapıya doğru topallamaya *başladım*.

"Ne oluyor lan?" Boone'un sesi arkamdan gürledi. "İyi misin? Ne oldu?"

Bara doğru dönüp baktığımda onu bir elinde bir şişe su, iki yanında da güvenlik görevlileriyle görüyorum.

İhtiyacım olan son şey yepyeni işimde bir başka toplumsal olay.

"Yok bir şey. Ben çıkıyorum." Topallamamaya çalışarak bir adım daha atıyorum ama dudaklarımdan bir acı tıslaması kaçıyor.

Boone susturmamdan daha hızlı bir şekilde üzerime geliyor.

"Ne oldu şekerim? Ve bana yalan söyleme."

Dudağımı ısııyorum, bir an için ona gerçeği söyleyip söylememeyi tartışıyorum.

"Ripley ..."

Adımı gergin bir şekilde söyleyince, ona anlatırsam buradan daha çabuk çıkacağıma karar veriyorum.

"Sen gelmeden hemen önce merdivenlerden düştüm ve bileğimi burktum. Şişiyor, o yüzden Hope'a gidip üzerine biraz buz koyacağım."

Boone'un ifadesi bir saniye içinde endişeden öfkeye dönüşür. "Lanet merdivenlerden düştün ve bir saattir burkulan bileğinle mi çalışıyorsun? Hem de bir barın arkasında?"

Çenemi sıkarak cevap veriyorum. "Şimdi gitmeye çalışıyorum, eğer-"

"Bir hastaneye gidip kırık olmadığından emin olmalısın.

Merdivenlerden düştüm. Tanrım, kadın."

Dilimin ucuna *geliyor*, ona bir *şey olmayacağını*, *çünkü sağlık sigortam olmadığı* söylemek, ama bunun yerine onu başından savıyorum.

"Hope'ta iyi olacağım. Sadece üzerine biraz buz koymam gerekiyor."

Boone'un gözleri benimkilerle buluşuyor, ifadesi kasvetli ama sinirli. "Sana yardım edeyim."

Babamdan aldığım bir özellik varsa, o da inatçılığımdır. "Ben iyiyim. Şimdi gidiyorum." Boone'un etrafından dolanıyorum ama o dönüyor, eğiliyor ve omzunu karnıma atıp beni kaldırıyor.

"Ne-"

"Gideceğin tek yer benim yanımdır."

Boone beni omzuna alıp bardan çıkarken güvenlik görevlilerinden biri kıkırdıyor ve beni yere bırakma itirazlarımı duymazdan geliyor.

"Hey, pislik. Onu yere bırakmamı söyledi."

Law'ın sesini tanıyorum ama Boone yavaşlamıyor.

Güvenlik herkesi geride tutuyor ve biz de kapıyı açıyoruz. Omzunun üstündeki pozisyonumdan hiçbir şey göremiyorum ama dışarı çıktığımızda bağırışları duyabiliyorum.

Benim adım. Onun adı. Sorular.

Kahretsin. Basın. Onu buldular ve şimdi barbar bir fatihin ödülü gibi omzunda sallanırken çekilmiş fotoğraflarım internette dolaşacak. Muhteşem.

Mücadelemini yeniledim. "İndirin beni! Fotoğrafımı çekecekler-"

Boone beni yere indiriyor, bir kolunu etrafıma sararken talebimi kesiyor. "Denge için bana tutun. Bileğine ağırlık vermemeye çalış."

Sesi nasıl bu kadar normal çıkabiliyor?

Yanıp sönen kameralara bakmamaya çalışarak, sonunda Boone'un arabasının yanında durduğumuzu fark ediyorum; araba barın arkasındaki en iyi yere park edilmiş. Birileri kalabalığı kontrol etmek için bir konser alanının dışında görebileceğiniz gibi portatif barikatlar kurmuş ve üç üniformalı güvenlik görevlisi kollarını kavuşturmuş duruyor. Yanıp sönen kameralar ve bağırış sesler metal ve kas duvarının ötesinde.

"Birlikte fotoğraflarımızı çekiyorlar. Beni taşıırken. Umurunda değil mi? Ve gerçekten arabanın etrafına çit mi çektiler? Bunların hepsi delilik." Başımın üstünde dağınık bir topuz olan saçlarım şimdi omuzlarıma dolanmış durumda.

Boone dikkatini tekrar bana vermeden önce arabanın kilidini açtı. Yüzümü inceliyor ama ne aradığına dair en ufak bir fikrim yok.

Sonunda konuştu.

"Sen benim hayatımdasın, Ripley. Nasıl olduğu önemli değil, ama oldu. Basının benimle gelmemesini ister miydim? Elbette, ama bu başa çıktığım bir şey. İstediğimi yapmama engel olmalarına izin verecek miyim? Hiç şansın yok. Biraz çılgınca olabilir ama belki ben de öyleyim - senin hakkında."

Boone parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor ve başımın arkasını kavıyor. Ağzını benimkine indirmeden önce mavi gözleri parlıyor.

Beynim vücuduma geri çekilmemi söylüyor. Muhabirler bana karşı kullanabilecekleri daha fazla mühimmat bulmadan önce onu durdurmamı. Ama bedenim beynimi tersliyor ve Boone'a ve öpücüğüne doğru kıvrılıyor.

Sonunda geri çekildiğinde yüzümü tekrar inceliyor. "Bütün gece bunu yapmak istiyordum. Hadi seni arabaya bindirelim de buradan **g i d e l i m .**"

Boone beni ön koltuğa oturtuyor ve kapıyı kapatıyor. Arabanın içinde olduğum için basından gelen soruların sesi kesiliyor ve dışarıda olduklarını neredeyse unatabiliyorum. *Neredeyse.*

Boone nihayet içeri girip motoru çalıştırdığında, güvenlik görevlileri metal bariyerleri hareket ettirerek arabanın geçebileceği kadar yer açıyorlar. Biz geçebilelim diye basını tutarak yeterince iyi bir iş çıkarıyorlar. Boone elimden Hope'un anahtarlarını kapıyor ve camı indirerek kel bir güvenlik görevlisine fırlatıyor.

"Bunları içerideki barmene götür. Sağ ol dostum."

Yola çıktığımızda Boone motoru çalıştırıyor ve caddede kışını kaldırıyor.

İşte o zaman nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

BOONE

T Ripley ön koltukta otururken yeni single'ımın sözleri aklımdan geçiyor.

*Seninle 442'mle bir gezintiye
çıkacağım.
Her zaman yaptığımız gibi aynı
eski yollarda yuvarlanıyoruz.
Başka şeyler değişebilir
ama benim aşkım aynı kalır.
Yeni eski arabamda,
442'mde yanımda
sen varken.*

Bu şarkıyı Amber'ın benimle arka yollarda yuvarlanacağını düşünerek yazmıştım, ama o bu arabaya hiç binmedi bile. Evlenme teklif etmeyi planladığımdan bir gece önce teslim edilmişti. Başka biriyle evlendiği gece.

Yanık hâlâ taze olabilir ama bu gece bana hiç acı vermiyor.
"Nereye gidiyoruz?" Ripley sordu.

Amber'ın düşüncelerinden sıyrılıyorum, bu gecenin onunla kirlenmesini istemiyorum.

"Önce acil servise, böylece ayak bileğine baktırabilirsin."

Ripley'in yüz ifadesi paniğe kapılır. "Hayır, almayacağız. Bunu karşılayamam. Ayrıca, bileğimi burktuğumu ve bir gün boyunca ayağımı kullanmamam, üzerine biraz buz koymam ve yüksekte tutmam gerektiğini söyleyecek bir doktora ihtiyacım yok."

İtirazlarına rağmen hastaneye doğru dönüyorum.

"Bir kolunu kaybedecek kadar inatçısın ve bana sadece bir yara bandına ihtiyacın olduğunu söylüyorsun, bu yüzden neye ihtiyacın olduğunu düşündüğün umurumda değil. Sana röntgen çektirmen gerektiğini söylüyorum. Henüz ne kadar kötü olduğunu bilmiyoruz."

Ripley bana ters ters bakıyor. "Eğer bir kolumu kaybetseydim, hastaneye gitmek için yalvarırdım. Ben aptal değilim." Ses tonu biraz sert, ama bunun daha önce yüzünde gördüğüm panikten daha iyi olduğunu düşünüyorum.

"Öyle olduğunu söylemedim. İnatçı olduğunu söyledim. Ama tahmin et ne oldu? Ben de öyleyim."

Dümdüz önüne bakıyor, sesi büyük bloklu motorumun homurtusundan neredeyse duyulmuyor. "Bak, ben sadece aykırı davranmıyorum. Acil servise gidemem. Sigortam yok. Yeterli param yok. Sadece . . . Yapamam. Şu anda olmaz. Bana bir şey olmaz. Beni Hope'a geri götür, onu arabamda bekleyebilirim."

Ciddi mi lan bu? Ciddi olamaz. Ripley'e bakıyorum, omurgası dimdik, omuzları geride, çenesi kalkık.

Yanılmışım. Bu inatçılık değil, gurur. Kızımda fazlasıyla var.

"Faturayı ben karşılıyorum. İkimiz de benim yüzümden Fishbowl yerine White Horse'ta çalıştığını biliyoruz." Uzanıp elimi kalçasına koydum. "Özür dilerim Ripley. Niyetim seni kovdurmak ve evinden attırmak değildi. I-"

Yolcu koltuğunda bana doğru kayıyor. "İstifa ettim. Ben istifa ettiğimi söyleyene kadar beni kovmadı. Bu yüzden hikayeme sadık kalacağım. Evden atılma konusuna gelince, bir yolunu bulacağım. Gerçeği bilmek istiyorsan, bu çok uzun zaman önceydi. Senin hatan değildi. Cuma gecesi bardağı taşıran son damla olmuş olabilir ama tek neden kesinlikle bu değil. Evsiz ve işsiz olduğum için kendini suçlu hissetme. Senin acımana ihtiyacım yok."

Bacağını sıkıyorum. "Sana karşı hissettiğim son şey acımak. Ama kendimi sorumlu hissediyorum ve bu sorumluluktan kaçmıyorum. Sadece bununla başa çıkmak zorundasın."

Sonunda elimi hareket ettirdim ve parlayan ACİL DURUM ODASI tabelasından sağa döndüm. Ripley bana bakıyor, yüzü sinirli bir şekilde çarpılmış.

"İçeri girmeyeceğim."

"O zaman seni yine ben taşıyacağım."

"*Hayır'ın* hangi kısmını anlamıyorsun?"

"Kendine dikkat etmediğin anlamına geliyorsa herhangi biri. O yüzden benimle tartışmayı bırak ve bunu kabullen."

Ripley arabayı park ettiğimde, kapısını açıp onu kollarıma aldığımda ve sürgülü cam kapılardan geçerken protestolara ayak uyduruyor.

Triyaj masasındaki kadın, evrak işlerine geri dönmeden önce bir süre başını kaldırıp bakıyor. Ama *üç ... iki ... bir ...* içinde bakışlarını tekrar yukarı kaldırıp *iki* kez bakıyor ve gözleri açılıyor.

"Bizi özel bir odaya alabilir misin?"

Ağzı açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bir an sonra sesini buluyor. "Evet. Elbette Bay Thrasher. Lütfen benimle gelin." Masada çalışan başka bir kadına bakıyor. "Hemen döneceğim."

Birkaç dakika içinde bir muayene odasındayız ve Ripley'i hastane yatağına yatırıyorum.

"Dr. Marks'ı çağırayım. Hemen döneceğim." Kapıyı arkasından kapattı.

"Sen olmak cidden böyle bir şey mi? Yani, öylece içeri giriyorsun ve insanlar ihtiyacın olan her şeyi yapmak için acele mi ediyor? Vay canına. Yanlış kariyer yolunu seçmişim, çünkü gittiğin her yerdeki kuyrukları atlamak için bile olsa buna değebilir."

Boynumun dibinde bir sıcaklık parlıyor çünkü o haklı. Bu Ben olmanın nasıl bir şey olduğunu. En azından şimdi öyle.

"Her zaman böyle değildi. Güven bana. İhtiyacım olduğunda bunu kendi avantajıma kullanmaktan da çekinmiyorum, şu anda olduğu gibi."

Ripley başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama kapı bir aralık açılmadan kapı çalınıyor. Beyaz önlüklü, boynunda stetoskop olan bir kadın içeri girer.

Elini uzatır. "Bay Thrasher, ben Dr. Marks. Bugün sizin için ne yapabiliriz?"

Ripley bu saygılı ton karşısında gözlerini deviriyor ve bana böyle davranılmasına alıştığımı fark ediyorum. Artık sürpriz değil. Bu tür bir hizmeti kanıksamış olduğum gerçeği hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Annem bilseydi kıcıma tekmeyi basardı.

"Bayan Fischer bileğini burkmuş ya da kırmış olabilir, emin değiliz. Röntgene ihtiyacı var. Bir bakabilir misiniz?"

Dr. Marks ikimize de gülümsüyor. "Elbette Bay Thrasher. Bayan Fischer'a çok iyi bakacağız."

ERTELEME TEDAVİSİ acilde kaldığımız altmış dakika boyunca devam ediyor. Birkaç dakika içinde radyolojiye girip çıkıyoruz ve röntgende bileğinin burkulduğu görülüyor. Ripley'e Aircast takılıyor ve ağrı kesici reçetesi veriliyor. Hastane personeli Ripley'in ölçülerinde koltuk değneği kalmadığı için bolca özür diliyor, bunun için kısmen minnettarım çünkü etrafta dolaşabilseydi aşırıya kaçacağını biliyorum.

Ayrılmadan önce faturanın finans müdürüme gönderilmesi için bir form dolduruyorum. Tüm bunlar olurken Ripley sessiz kalıyor, sadece kendisinden istenen bilgileri veriyor. En azından onu dışarı çıkarmak için tekerlekli sandalyeyi getirene kadar.

"Ben almayayım, teşekkürler."

Tekerlekli sandalyeyi odaya getiren adam kaşlarını çatar. "Hanımefendi, korkarım ısrar etmek zorundayız."

"Ya bunu yaparsın ya da seni tekrar taşıyım," diyorum. Ripley'in onu o sandalyeye öyle hızlı oturtacağını sanıyorum ki, hademenin başı dönecek. Ama öyle olmadı.

Ripley bana baktı. "Tekerlekli sandalye yok."

Onu kollarıma almakta tereddüt etmedim. İlkel diyebilirsiniz ama onu taşımak hoşuma gidiyor.

Hasta bakıcı itiraz edince, Dr. Marks bana dönmeden önce ona susturucu bir bakış attı. "E ğ e r isterseniz, birisini

Arabanızı getirin ve arka kapıdan çıkın." "Minnettarım ama buna gerek yok. Biz hazırız."

Tam da medyanın burada olduğumuzu çoktan öğrenmiş olma ihtimalinin olmadığını düşündüğüm anda yanıldığımı anlıyorum. Cam kapıdan dışarı adımımızı atar atmaz, bir kameranın flaşı patladı.

Ripley kollarımda kaskatı kesiliyor, yüzünü göğsüme gömüyor.

"Sorun yok. Sadece bir adam. Birkaç fotoğraf çekecek ve muhtemelen bizi takip etmeye çalışacak."

"Bu çok saçma."

"Genelde bu kadar ilgi çekmem. Yemin ederim her zaman böyle değildir." Ona bakıyorum ve sanırım Ripley ne demek istediğimi anlıyor.

Amber'la yaşadığım karmaşa ve ardından basının Ripley'le benim peşime takılması beni son bir yılda olduğumdan çok daha eğlenceli bir kopya haline getirdi. Mutlu çift hikayeleri eskidi. Medyanın istediği şey dram.

Arabaya kadar bizi uzaktan takip ediyor, Ripley'i içeri sokmamı izliyor.

Kapıyı kapattıktan sonra ona doğru yürüdüm. Adam biraz korkmuş görünüyor, sanki kışını tekmelemeye karar verebilirmişim gibi. Geçerli bir endişe.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı dostum?"

Bağırmadığım için muhtemelen şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Uh, evet. Sanırım öyle."

Başımı salladım. "İyi anlaşma. Burada gördüğüm tek erkek sen olduğun için bu gece sana özel. Eve gidiyoruz ve garanti ederim ki görebileceğin hiçbir şey olmayacak çünkü kapıların ve ağaçların arkasında olacağız. Kendine biraz zaman ayır ve bizi takip etme zahmetine girme. Bir anlamı yok."

"Evine geri dönüyorsun. Kızla mı? Birlikte mi? Bu da neyin nesi?" Cevaplamaya hiç niyetim olmayan bir sürü soruya başladı.

"Sana söyleyeceğim her şeyi söyledim, bu yüzden yoluna devam edersen gerçekten minnettar olurum dostum."

Cebinden bir kart çıkarıp uzatıyor. "Eğer istersen-"

Yere bakıyorum ve bir yanım haddini aştığı için ona yeni bir tane patlatmak istiyor ama bu gece çok yorgunum. Ondan aldım ve

cebimde.

"İyi günler."

"Size de Bay Thrasher. Umarım Bayan Fischer iyidir." "O iyi olacak."

RIPLEY

Son on yılımı bir gece kuşu olarak geçirdim, bu yüzden sabah üç buçukta uyanık olmak alışılmadık bir durum değil. Ama şimdi tükendim-

Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak.

Boone kasabadan uzaklaştığında, nerede uyuyacağım konusunda onunla tartışacak cesaretim yok, çünkü muhtemelen kaybedeceğimi hissediyorum.

Sonucu önceden belli olsa bile, başka bir gece olsa mücadele ederdim. Bu gece *işim bitti*.

"Eğer cesedimi bulamazlarsa, senin peşine düşeceklerini biliyorsun," diyorum ona otoyola çıkarken. "O paparazzi adam bundan emin olacak."

Boone'un gözleri yoldan bana kayıyor, 442 hızlanırken yüzünde ışık huzmeleri kayıyor. "Benim bir seri katil olduğumu düşündüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Koltuğa bırakmadan önce başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu."

"Bana babanla neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Yakın zamanda o anıyı tekrar yaşamak istemediğim için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Hayır."

"Bana bardaki dangalağı anlatmak ister misin?"

Gözlerimi biraz açıyorum ve Boone'un yüz ifadesini kontrol ediyorum.

"Hukuk mu?"

Pek
sayılmaz."

"Hukuk
mu?"

Boone'un adını söyleme şekline kıs kıs gülüyorum. "Evet, Lawrence'ın kısaltılmışı. Çocukluğundan beri avukat olmak istiyordu, o yüzden tam adını kullanmak yerine kısalttı."

"Haklıymışım. Tam bir dangalak. Ve sen onunla çıktın?"

Görünüşe bakılırsa Boone *gerçekten* anlamadığımı fark etmemişti. Cevap vermemeyi seçebilirdim ama yine de başımın etini yiyecekti.

"Evet."

"Ne kadar süre?"

"Bir yıldan biraz fazla."

"Ve?" Boone bir sonraki çıkışa girmeden önce şerit değiştirdi.

"Ve ne? Çıktık. Sonra ilişkimiz bitti."

Sivri bakışları bana olayın bu kadar basit olduğuna inanmasının mümkün olmadığını söylüyor. "Hikâyede bundan fazlası var."

Yeni bir konuya geçmek istediğimden, ona hızlı ve kirli bir özet geçiyorum. "O hukuk fakültesindeydi, ben de Fishbowl'da çalışıyordum. Programlarımız uyuşmadığı gibi, benden kendisi ve baro arasında bir seçim yapmamı istedi. Ben de öyle yaptım."

Boone ilerideki kırmızı ışıktaki yavaşladı. "Bu sefer neden barı seçmedin?"

Kırmızı başlığa bakıyorum çünkü sorusu geçerli bir soru. Ne zaman bir şey ya da biri ile bar arasında seçim yapmak zorunda kalsam Fishbowl'u seçmişimdir. "Bilmiyorum." Ses tonum sessiz ve düşünceli.

Yolun geri kalanında hiç konuşmadık. Sekiz ayak yüksekliğinde siyah metal bir kapının önüne geldiğimizde Boone yavaşlıyor ve kapı açılıyor.

"Sensör arabada," diye açıklıyor.

Bunun çok mantıklı olduğunu düşünerek başımı sallıyorum ama otomatik kapılar benim hayatımın hiçbir zaman bir parçası olmadı. Yine de nelere katlandığı düşünülürken neden bir tanesine ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyorum. Uzun araba yolundan önce bir tarlaya, sonra da ormana doğru ilerlerken ev iki dakika boyunca görünmüyor. Devasa bir arazinin ortasına sıkışmış, CMT'nin *Cribs*'inin bir bölümünü hak edecek gibi görünen geniş bir kaya ve ahşap yapı.

"Vay be. *Biraz* daha büyük bir şey inşa edemediniz mi?"

Boone güler. "Kardeşim gibi konuşuyorsun. Buraya her gelişinde bana bok atıyor. Mesela neden kapalı havuz yapmadım? Ya da bir tenis kortu? Bir bowling kulvarı yeterli bir eğlence değil ki."

"Bowling salonun mu var?"

Büyük bir garaj kapısı açılıp 442'yi içeri sürüp Fishbowl'un bulunduğu binadan daha pahalıya mal olmuş gibi görünen devasa siyah bir kamyonun yanına park ettiğinde gözlerimi kırıştıyorum.

"Sana yarın göstereceğim. Sıkı dur; seni almaya geliyorum."

Ama ben gelmiyorum. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım, tek ayağımın üzerinde zıpladım ve denge için kamyoneti kullandım. Üzerinde parmak izi bıraktığım için kendimi kötü hissederdim ama lastiklerdeki çamur Boone'un umurunda olmayacağını söylüyor.

En azından kamyoneti.

"Sana beklemeni söylemiştim, lanet olsun." Ben itiraz edemedim Boone beni tekrar kollarına alıyor ve evin içine taşıyor.

Karanlık ama ışıkları yaktığında ağızım açık kalıyor. Bu *Muhteşem*.

"Vay anasını."

"Evet, biliyorum. Eğer biri tüm tasarımı bana bıraksaydı, muhtemelen her yerde boynuzlar olurdu, ama dekoratörüm bu işi halletti."

Beni kocaman bir çamur odasından, takdir etmeye ancak zaman bulabildiğim delicesine muhteşem bir mutfaktan ve yüksek tavanlı uzun bir koridordan geçiriyor. Koridorun sonunda, ortasında California king olması gereken, çerçevesi kütük ve deriden yapılmış devasa bir yatak odasına giriyor.

Tamamen Boone'a ait.

"Vay canına. Bu ... güzel." Onun benim boktan dairemde kaldığı gerçeğini düşünerek içten içe ürperiyorum.

Ama en azından o zaman dairen vardı. Şimdi eşyaların kutularda ve en iyi arkadaşının oturma odasındaki bir şiltenin yanında bir spor çantasında.

Durumlarımız arasındaki dünya kadar fark daha bariz olamazdı ama yine de Boone parası konusunda gösterişli değil. Law beni etkilemek için maaşını söylemeden önce tam otuz saniye beklemişti. Boone'un para hakkında konuştuğunu hiç duymadım.

Belki de o kadar çok parası olduğu için bu konu aklına bile gelmiyordur.

Boone beni yatağı yatırdı. "Burada kalacaksın." "Ama burası senin odan." Ses tonumda bir panik havası var. "İyi göz."

"Burada kalamam. Seninle."

Boone iki kolunu göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nedenmiş o?"

"Çünkü yapamam. Bu- Bu sadece- Yapamam."

Boone şapkasını çıkarıp komodinin üzerine bıraktıktan sonra bir elini dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Bunu tartışmak için çok geç. Elimizi yüzümüzü yıkayalım, biraz uyuyalım ve bunu sabah çözelim."

Nankörlük etmeye çalışmıyorum -gerçekten çalışmıyorum- ama Boone ile aynı yatağı paylaşamam. Birlikte yattığımızı biliyorum ama bu bambaşka bir seviyede bir yakınlık.

"Ama-"

"Burkulmuş bir bileğin var ve lanet bir Aircast giyiyorsun. Bu gece seni becermeye çalışacak değilim, Rip. İkimizin de uykuya ihtiyacı var."

Hain küçük sürtükler olan meme uçlarım, *seni becermeye çalışacağım* dediğinde dikleşiyor. Boone bunu kaçırmıyor.

"Ne kadar çok istediğimin önemi yok."

Mavi gözlerinde parlayan sıcaklık içimi yakıyor. Uzun anlar boyunca onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve her geçen saniye bu sıcaklık vücuduma yayılıyor.

Bu adamda beni daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar tahrik eden şey ne? Boone söz konusu olduğunda fiziksel tepkilerimi kontrol edememem hiç adil değil.

Bir şey söylemesini dileyerek yutkunuyorum.

"Beni öldürüyorsun şekerim. Bana böyle bakmaya devam edersen sözümü tutamayacağım." Sesi boğuk, vaatlerle dolu ve teslim olmama saniyeler kaldı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Boone bakışmamızı ilk kesen kişi oluyor ve dönüp ellerini ceplerine sokuyor. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde, ateşi yükselmişti.

"Seni banyoya taşıyacağım ve sen de işini yapabilirsin. Yardıma ihtiyacın olursa seslen. Alt çekmecedeki muhtemelen fazladan bir diş fırçası vardır. Hizmetçi her banyoda onları saklar."

Daha fazla tartışmaya gerek kalmadan beni yataktan kaldırdı ve dairemden daha büyük bir banyoya götürdü. Yani eski dairemden. Boone ayaklarımı dikkatlice yere indirdikten sonra kapıyı arkamdan kapatıyor ve ben de topallayarak tuvalete gidip kapağın üzerine oturuyorum.

Ne yapıyorum ben burada?

Derin bir nefes alarak metaforik büyük kız külotumu yukarı çekiyorum ve yapmam gerekeni yapıyorum. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra kapıyı açtığımda Boone'u yatağın üzerinde bir tişört ve eşofmanla buluyorum. İkisi de kocaman.

"Ben içerideyken üstünü değiştirebilirsin." Beni kucağına alıp yatağa götürüyor ve kıyafetleri bana yaklaştırıyor. "Bu kadar kısa sürede ancak bu kadarını yapabildim. Birazdan dönerim." Sözcükler yapmacık, ondan alışık olduğum rahatlıktan yoksun.

Boone banyoda kayboluyor ve ben de aceleyle üstümü değiştiriyorum. Tişört üzerimde elbise gibi duruyor, o gece White Horse'un dışında sarhoşken bana giydirdiğiyle aynı beden, bu yüzden eşofman altından vazgeçiyorum. Kötü bir fikir olabilir ama çok büyükler.

Yatağa baktım. *Bu berbat bir fikir.* Ama yine de yorganın altına giriyorum ve çeneme kadar çekiyorum.

Parlak planım, o banyodan çıkana kadar uyuyormuş gibi davranmayı da içeriyor ama numara yapmama gerek kalmıyor. Yorgunluk beni rekor sürede aşağı çekiyor.

BOONE

A Ripley'i yatağımın ortasında mışıl mışıl uyurken gördüğümde içimde bir sahiplenme duygusu parlıyor.

Amber ile hiç böyle hissetmedim, muhtemelen bu odayı sevmediği ve geceyi burada geçirdiği nadir durumlarda misafir süitlerinden birinde kalmakta ısrar ettiği için.

Amber'la ilgili bu tür içgörülerim arttıkça, ucuz atlattığımı daha iyi anlıyorum. Gururum incinmiş olabilir ama bu şekilde olduğu için şanslıydım. Sadece benim olan birine sahip olma, bir aile kurma ve birlikte bir hayat kurma fikrine o kadar kapılmıştım ki, seçtiğim kişinin doğru kişi olmadığı gerçeğini göremedim.

Her zaman olduğu gibi, annem daha iyi biliyordu.

Yorganın altına girip yan döndüğümde Ripley'nin uyuyan bedeni bedenime sarılıyor, böylece göğsüm sırtına baskı yapıyor. Kolumu ona doladım ve vücudumdaki gerginlik azaldı.

Bunun nedenini düşünemedim ben de dışarı çıktım.

Güneş üzerime vuruyor ve sıcaktan kaçmaya çalışarak yorganı üzerimden atıyorum. *Sıcaktan.*

Sarsılarak uyandım, yanımdaki yatakta siyah saçlı bir yaban kedisi görmeyi bekliyordum ama o yoktu.

Tüm bunları rüya mı gördüm?

Dün gece ona ikram ettiğim eşofman altının hâlâ yatağın ayakucunda katlanmış olduğunu görüyorum.

Hayır. Kesinlikle rüya değil.

Bu da vahşi kedimin iyileşebilmesi için ayak bileğinden uzak durması gerekirken bir yerlerde topallayarak evimin etrafında dolaştığı anlamına geliyor.

Yataktan fırladım ve kapıya yöneldim. Normalde kıyafet almak için dururdum çünkü genelde çıırçıplak uyurum ama dün gece Ripley'e nezaketen spor şortu giydim. Burnumu mutfığa kadar takip ediyorum ama kokuyu alamıyorum.

Ripley fritözden bir sepet çıkarıyor ve kağıt havlu kaplı bir tabağa taze altın topaklar bırakıyor.

Vay anasını. Çörek mi yapıyor?

Sabah odunum tam bir ereksiyona dönüşüyor ve bunun tek nedeni sadece gömleğimi giymesi değil, dolaba uzandığında kalçalarının üstünü sıyrıyor.

Yüce Tanrım, bunu hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama söz veriyorum çok yakında tekrar yapacağım.

Ripley dönüp beni görünce irkiliyor ve bir torba pudra şekerini tezgâhın üzerine düşürüyor. Elini göğsüne götürürken poşetten beyaz bir puf çıkıyor.

"Tanrım, ödümü kopardın. Senin boyunda bir adam bu kadar sessiz hareket edememeli."

"Cidden çörek mi yaptın? Sıfırdan mı?" "Evet."

Bir adım daha yaklaştım. "Seni uzun zaman önce eve getirmeliydim."

Bir adımdan daha az önünde duruyorum ve *lanet olsun*, harika kokuyor. Eğer kadınlar donut kokulu parfüm kullansaydı, eminim erkekleri dövmek zorunda kalırlardı.

"Şu son üçünü de bırakmam lazım ki bitirip kremasını yapabileyim."

Dudaklarımı şakağından bir santim uzaklaştırmak için başımı eğerek ona, "Şu anda üzerimde tişörtümden başka bir şey yokken ve en sevdiğim yemeklerden birini yaparken ne kadar seksi görünsen de, mutfaktan ve ayak bileğinden çıkman gerekiyor" diyorum.

Nefesi tenimde hayalet gibi dolaşüyor, bu da zorlanmama yardımcı olmuyor.
üzerinde.

"Onlar kızarıırken ben oturuyordum." Başını sallayarak arkasındaki bar taburesi.

Onu kaldırdım ve tabureye oturttum. "Onları ben bitiririm."

Başını kaldırıyor ve ben de dayanamayıp öne eğilip dişlerimi mükemmel alt dudağının üzerine kapatıp çekiyorum. Ripley donakaldı. Onu bırakıyorum ama dilim ısırduğım yeri tatmak için dışarı fırlıyor.

"Çok seksisin amına koyayım. Tadın çoktan çöreklerin içine girmişsin gibi," diyorum ona, henüz geri çekilmek istemeyerek. "Seni istiyorum Ripley. Gerçekten çok kötü. Uyandığımda hâlâ yatağımda olsaydın, şu anda sikimi içine gömmüş olurdun ve sana çığlıklar attırıyor olurdum."

Nefes alış veriş hızlanıyor ve elimi kaldırıp bacağının derisinde gezdiriyorum, yukarı çıkarken tişörtü de yukarı çekiyorum.

"Hoşuna gitti mi?"

Başını sallaması ancak bir hareket olarak algılanıyor.

"Bu muhteşem bacakların arasına uzansam, ıslak bir am bulabilir miyim?"

Cevap vermiyor, onun yerine sesli bir şekilde yutkunuyor.

"Cevap yok mu? Sanırım bunu kendim öğrenmem gerekecek."

Elimi tatlı *çıplak* kıcının üst kısmına doğru kıvrıyorum, bir avuç sıkıyorum ve bir inilti çıkarıyorum. "Hiç külot giymemenin ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikrin var mı? *Tanrım*."

"I . . ."

Elimi kalçalarının arasından geçirip sıcak, ıslak merkezini avuçladığımda söyleyeceği her neyse yarım kalıyor.

"Yüce Tanrım, kadın." İki parmağımın ucunu içeri itiyorum ve Ripley bana doğru eğiliyor.

"Boş ver çörekleri. Bu bekleyemez."

RIPLEY

O h. Benim. Tanrım.

Boone beni mutfağında parmaklıyor ve bu inanılmaz.

Kalçalarım sarsılıyor, daha fazla temas arıyorum, daha derin, daha sert, daha hızlı. Ne yaptığı umurumda değil ama daha fazlasını yapmasına ihtiyacım var.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, yalvarmaktan nefret etmeme rağmen.

"Şu anda benden her şeyi isteyebilirsin ve ben de sana veririm." Sesi derin ve çakıllı, meme uçlarım tişörtün üzerinde zirve yapıyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

Boone'un mavi gözleri yüzümü arıyor. "Şekerim, sana her şeyi vereceğim."

Parmaklarını çekti ve iki eliyle kıcımlı avuçlayarak beni bar taburesinden kaldırdı. Beni mutfaktan bir metre uzaktaki büyük çiftlik evi tarzı masaya taşıyor ve soğuk ahşabın üzerine oturtuyor.

"Bu benim alışabileceğim türden bir kahvaltı." Başını eğiyor, ağzını pamuğun içinden geçen sert tomurcuğun etrafına kapatıyor ve emiyor.

Elektrik vücudumda titreşiyor ve yayılıyor, duyularımı aydınlatıyor, yaralı ayak bileğimi unutuyorum.

Boone diğer eliyle tişörtümü yukarı itiyor ve bir parmağını içime sokuyor.

Uzun, kalın bir parmak.

Boone sahnede gitarıyla olduğu kadar bedenimle de ustaca oynarken dirseklerimin üzerine yaslanıyorum. Dişleri dudağımı çekiştirdiğı gibi meme ucumu da çekiştiriyor ve boğazımdan bir inilti kaçıyor.

Gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkarmadan önce onu serbest bırakıyor. "Çok daha iyi."

Tekrar işine dönüyor, diğeri tepeyi emiyor ve ikisini de sıkı tomurcuklar halinde sertleştiriyor.

Bu gerçekleşmeyecek. Henüz olmayacak. Bu imkânsız.

Yine de yaklaşan bir orgazmın telaşı damarlarımda birikiyor ve beni altına almakla tehdit ediyor.

"Daha fazla." Bu bir yalvarış ve talep gibi çıkıyor ve Boone'un dudaklarından çıkan bir hırıltıyla karşılanıyor, parmağı daha sert ve daha hızlı içeri dalıyor, başparmağı klitorisimi buluyor.

"Evet. Evet. *Evet.*" Tüm vücudum geriliyor ve gözlerim kafamın içinde geri dönerken görüşüm bulanıklaşıyor. Serbest bırakılma beni yıkıyor ve tüm vücudum durgunlaşıyor.

Sabahları çörek yapmanın karşılığı buysa, Betty Crocker olmaya yüzde yüz varım.

"Küçük dar amcığın parmağımın gitmesine izin vermek istemiyor."

Normalde C'li kelime sırtımı yere getirirdi ama şu anda Boone'un dudaklarında hayal edebileceğimden çok daha ateşli.

Gözlerim spor şortunun üzerindeki devasa ereksiyonunun dış hatlarına takılıyor ve onu istiyorum.

Boone bakışlarımın yönünü takip ediyor ve dudakları günahkâr bir gülümsemeye dönüşüyor. Parmağını amımdan çekip ağzına götürüyor ve sularımı emerek temizliyor. "Tadın çok güzel."

Bu ilkel bir duygu, vücudumdaki her hücreyi kavırıyor. "Acele et."

Boone şortunu indiriyor ve bir eliyle kalın sikinin etrafını sarıp sıkıyor. "Hepsini alabilir misin? Vermek zorunda olduğum her şeyi? İsteddiğim kadar sert?"

Kalçalarım kalkıyor, yaklaşmak için sabırsızlanıyorum. "Evet."

Bacaklarımın arasına girip kalçalarıyla onları birbirinden ayırıyor.

"Emin misin? Çünkü şu anda kanımı kaydattığına göre, yarın beni hissediyor olacaksın." Dudağının bir tarafı yukarı kalkıyor.

"Bunu düşünmek hoşuma gidiyor. Attığın her adımda beni hissediyorsun. Sikimi sert ve hızlı bir şekilde almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak."

Bu sözleri söylerken daha da yaklaşıyor ve başını kaygan sıcaklığıma sürtüyor.

"Evet, bu çok hoşuma gitti. Benim için çıldıracaksın, değil mi şekerim?"

"Sana ne istersen veririm, yeter ki sen-" Bu ifadem üzerine gözleri parlıyor.

"Benim gibi bir adama istediğim her şeyi teklif ederken dikkatli olmalısın.

Onu almaktan korkmuyorum."

Aletin başı açıklığına sürtünürken, Boone iki eliyle kalçalarımı kavırıyor.

"Söyle bana Ripley, gerçekten bunu mu demek istiyorsun? Ne istersem mi?"

"Evet!" Bağırıyorum, onu içime almak için yanıp tutuşuyorum ve muhtemelen şu anda her şeyi kabul etmeye hazırım.

"Tanrı yardımcın olsun, çünkü bundan geri dönmene izin vermeyeceğim." Boone bir sarsıntıyla kalçalarımı kendine doğru çekiyor ve aynı anda öne doğru çarpıyor, horozunu neredeyse rahatsızlık noktasına kadar derinlere sürüyor. Son orgazmımdan beri zaten yanıyor olduğumdan, acı ve zevk arasındaki çizgi bulanıklaşıyor.

Boone'un yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir yoğunluğa bürünüyor, çünkü içinde tuttuğu her şeyi serbest bırakıyor.

Kalçalarımı kavrayarak beni ileri geri çekiyor, ta ki vücudum onun sikini siktiği kadar siki de beni sikene kadar. Her darbesi nefesimi kesiyor ama hayatımda hiç bu kadar erotik bir şey yaşamamıştım. Göz kapaklarım kapanıyor, ama Boone bir kalçasını serbest bırakıyor ve kalçama tokat atarak dikkatimi istiyor.

"Gözlerini benden ayırma. Seni kimin becerdiğini bilmeni istiyorum. Boşaldığında kimin adını haykıracaksın."

Ve sonra acımasızlaşıyor ve ben sıkı sıkı tutunmaktan ve yolculuğun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor, neredeyse boşalmamam için bana meydan okuyor. Kendimi tutabildiğim kadar tutuyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş.

"Boone!" Kör edici bir orgazm bedenimden geçerken adı dudaklarımdan boğuk bir çığlıkla dökülüyor. Başım dönerken bakışmamızı kestim.

Bir o yana bir bu yana sallanıyor, zevk her santimimi ele geçirirken kıpırdamadan duramıyorum.

Boone hızını yavaşlatmıyor. İçimde tekrar tekrar güçlenirken, kendi kurtuluşunu ararken hisler beni eziyor. Kükremesi odada yankılandığında, siki nabız gibi atıyor ve içim ateşle doluyor.

Uzun dakikalar boyunca odadaki tek ses nefes alış verişlerimiz oluyor. Beynim tekrar çalışmaya başladığında, aklımdan geçen ilk düşünce ağır bir sıkletten daha sert vuruyor.

Oh. Kahretsin.

Prezervatif kullanmadık.

BOONE

B Bu sabahtan önce hayatımda hiç bu kadar zorlanmamıştım. Neredeyse dini bir deneyimdi. Alnımdan ter damlıyor ve Parmaklarım hâlâ Ripley'in kalçalarına sarılmıştı.

Onu ne kadar sıkı tuttuğumu fark ettiğimde hemen bırakıyorum.

"Kahretsin, canını mı yaktım?"

Dudaklarından paslı bir kahkaha dökülüyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

Cildinde bıraktığım kırmızı izleri incelerken başımı sallıyorum. "Fark etmemiştim-"

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor. "S o r u n değil. Ama daha büyük bir sorunumuz var."

Bakışlarım onunkileri kesiyor. "Ne?"

Hâlâ taşaklarımın derinliklerine gömülü olduğum yere bakıyor.

"Prezervatif yok."

"Kahretsin."

"Evet." Başını sallıyor. "Düşünmedim bile."

"Ben de düşünmedim. Lanet olsun. Özür dilerim, şekerim. Hepsi benim suçum."

Kaşları derin bir k a v i s çiziyor. "Sende hiçbir şey yok. Var mı?"

Ne sorduğunu anlamam bir saniyemi aldı. "Hayır. Sikeyim hayır.

Ben temizim. Ben her zaman prezervatif kullanırım."

Ağzını açıp kapamasından bir soru sormak istediğini anlıyorum ve tereddüt etmesine bakarak tahmin edebiliyorum

Ne olduğunu.

"Eski sevgilimle bile. Hamile kalma riskini göze almak istemedi, o yüzden aramız iyi. İki yıldır başka biriyle birlikte olmadım."

Şimdi kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Gerçekten mi?" Sorusu inançsız bir tonda geliyor. "Evet.

Ben boş işlerle uğraşmam. Bu benim tarzım değil."

"Ama yani, düşündüm ki ..."

Bu kez kaşımı kaldırıyorum. "Ne? Bir büyük lig yakalayıcısının aldığı toplardan daha fazla kadın bana atılıyor diye kız arkadaşımı aldatmış olmam gerektiğini mi?"

Ripley dudağını ısıyor ama cevap vermiyor. Yine de cevap vermemesi yeterli.

"Hiç şansın yok. Pisliğin teki olabilirim ama aldatan bir pislik değilim."

Hala onun içindeyken bu konuşmayı yaptığımız için sinirlenerek çekiliyorum, tekrar sertleşmeye ve ikinci raunda geçmeye hazırım. Mutfağa gitmek için arkamı döndüğümde bir kağıt havlu kapıp Ripley'e geri götürüyorum. Prezervatifsiz seks yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, ne kadar pis bir şey olduğunu unutmuşum.

Kağıt havluyu benden alıyor ama önce tişörtü tutup geri çekiyor. Kalkanları hızla yükseliyor ama en azından onu indirebileceğim bir yol olduğunu bilmek güzel.

Mutfağa dönüyorum, onu biraz yalnız bırakmak istiyorum. Ve belki de çörekler orada olduğu için. Tekrar konuştuğunda ikinci çöreğimi yiyordum bile.

"Kahretsin. Fritöz bunca zamandır açıktı." Masadan kalkıyor, muhtemelen ileri atılmak niyetinde, ama onu kaldırırken omzumu karnına dayayarak durduruyorum.

Adımı haykırırken çıkardığı ses kadar seksi olmayan çığlığı neredeyse kulak zarımı patlatacaktı.

"O bileğinle yürüyemezsin." Onu adanın diğer tarafına çekilmiş bar taburelerine götürüyorum ve bir tanesine oturtuyorum. "Kıçını oturt ve ayağını kaldır. Çörekleri ben bitiririm. O kadar da zor olamaz."

Ripley sinirli bir hışımla talimatlarımı yerine getiriyor ve bu beni şaşırtıyor.

"Kolay mı? Gerçekten mi? Daha önce hiç çörek yaptın mı?" Gri gözleri artık şehvetin pusuyla bulanık değil, bana meydan okumayla damgalanmış bir bakış fırlatıyor.

"Benimle konuşabilirsin, böylece onları mahvetmem."

"Peki ya krema?"

Pudra şekeri torbasına bakıyorum. "Pudralı çörek olabilirler. Ben Martha Stewart değilim."

Ripley'in kıkırdamasıyla yüzümde bir gülümseme beliriyor ama aynı zamanda bana cevaplamam gereken bir soru sormadığımı da hatırlatıyor. Merakımı gidermek için sonrasını beklemenin bir anlamı yok.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun? Yoksa annemin şımartması için etrafta koşuşturan küçük bir Boone olup olmayacağını merak etmeye başlamamız mı gerekiyor?"

Bu kez kaşları neredeyse saç çizgisine değiyordu.

Hamile kalırsa çocuğu doğurmasını istememe şaşırdı mı? Her iki durumda da çörek yapmaya başlamadan önce onun cevabını beklemeye karar verdim.

"Biz iyiyiz. İğne oluyorum." Kalçasını tokatlıyor. "Kıçımın bu kadar büyük olmasının sebeplerinden biri."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Kıçını rahat bıraksan iyi edersin çünkü ben onun büyük bir hayranıyım. Aslında, onun için bazı planlarım var."

Yanakları kızardı. "Ne tür planlar?"

Ona göz kırpıyorum. "Merak etmene izin vereceğim. Her şeyi açık etmek istemem."

"Daha önce hiç popo işi yapmamıştım."

Önce çörekler, sonra mutfak masamda akıllara durgunluk veren seks ve şimdi de anal bölgeye dalıyoruz. Benim kitabıma göre mükemmel bir sabah.

Kendimi tutmaya çalışsam da dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "*Popo işlerini hallettim* de ne demek?"

Ripley bakışlarını granit tezgâhıma dikmiş, bir damarı inceliyor. Cevabı mırıldanmak oldu. "Biliyorsun ... arka kapım hiçbir zaman ... iş için açık olmadı."

Kahkaha içimin derinliklerinde başlıyor ve vücuduma yayılıyor. Ripley tezgahıtan bir kalem kapıp kafama fırlatıyor ama ben onu savuşturuyorum.

"Bana gülmeyin. Sanki dünyada hiç-"

"Arka kapınız iş için açık mıydı?"

Gülmemin nedeni onun deneyimsizliği değil, bunu anlatma şekli ve bu da deneyimsizliğin ne kadar gerçek olduğunu vurguluyor.

Öne doğru eğilip iki kolumu da tezgâhın üzerine koyuyorum.
"Merak etme şekerim. Yumuşak bir açılışla başlayacağız."

RIPLEY

B'un yolcu koltuğunda otururken 'un dev kabinli pikabında ilerlerken zihnimin arkasında birinin sözleri dönüp duruyor. Esteban'ı almak için şehir merkezine.

"Merak etme şekerim. Yumuşak bir açılışla başlayacağız."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bu fikir beni fiziksel olarak etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışarak koltuğumda kayıyorum.

Boone yüzünde bir sırıtışla bana bakıyor ve berbat bir iş yaptığımı söyleyebiliyorum. Aynı şeyi düşündüğümüzü anlamam için tek kelime etmesine gerek yok. Çıkış rampasındaki kırmızı ışıktaki durduğunda, eğiliyor ve dudaklarımı sert bir öpücükle almadan önce beni yaklaştırmak için bir elini boynumun arkasına sokuyor.

Işık yeşile döndüğü için arkamızdan korna sesleri gelince geri çekiliyor.

"Yapacak bir şeyimiz olduğu için şanslılar. Dudaklarında saatlerce kaybolabilirim. Bunu çok yakında öncelik listeme koyacağım."

Ve bu, bacaklarımın arasına yerleşen bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Gah. Bu adamda ne var böyle?

Bütün doğru şeyleri söylüyor değil, çünkü kesinlikle söylemiyor. Ama her nasılsa, söylediği şeyler beni daha önce kimsenin etkilemediği bir şekilde etkiliyor.

Kaba biri. Cesur. Açık sözlü.

Bunların hiçbirisi benim için yeni şeyler olmamalı çünkü bir barda çalışarak büyüdüğünüzde kaba, cesur ve açık sözlü olursunuz. Ama başka bir şey daha var. Belki de saçmalamama faktörüdür. Boone bana karşı açık sözlü ve *ne* olursa *olsun* ona güveniyorum. Bu benim için büyük bir şey. Annem Gil'le birlikte ailemize ihanet ettikten, babam sonunda umursamayı bırakana kadar içki içtiği konusunda sürekli yalan söyledikten ve kuzenimin bitmek bilmeyen ispiyonculuğuyla uğraşmak zorunda kaldıktan sonra, güven vermek kolay bulduğum bir şey değil.

Ama Boone'da herhangi bir art niyet göremiyorum. Bu yüzden mi onun için kurallarımı çiğniyorum?

Frisco'yla, cazip bile gelmedi. Belki de hiçbir zaman ciddi olmadığını söyleyebildiğim ve ona hayır dememin her zaman bir oyun olduğu içindir. Ayrıca, hiç kıvılcım yoktu. Ama Boone'la kıvılcımdan da öte, tüm kasabayı yakıp kül etmekle tehdit eden bir cehennem. Ve yine de, başka bir şey var.

Hayatımda ilk kez tamamen bencilce bir karar verdim. Bu şey, her neye sahip olursak olalım, *benim* için. Pop'un, Brandy'nin, barın ve diğer her şeyin canı cehenneme, çünkü sadece kendim için bir şey yapmadan çok uzun zaman geçirdim.

Bunun da ötesinde, Boone'la ilgili bir şey beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde gardımı indirmeye itti. Uzun zamandır tutunduğum klişeyi tersine çevirdi ve bana bir plak anlaşması ve tur otobüsleri olan kendini beğenmiş bir pislikten daha fazlası olduğunu gösterdi. O, beni gerçekten önemseydiğini gösteren ve bunu kanıtlamak için elinden geleni yapan bir adam.

Gerçi bu işe körü körüne girmiyorum ve gardımı tamamen düşürmemin imkanı yok ama sanırım sonuçları ne olursa olsun *doğru* hissettiren bir şey için risk almamın zamanı geldi. Çünkü Boone bana işleri halledeceğini söylediğinde ona gerçekten inanıyorum ve bunda inanılmaz derecede baştan çıkarıcı bir şey var.

Belki de katı kurallarıma neden karşı geldiğimi düşünmemeye geri dönmeliyim. Kendimi haklı çıkarmaya çalışmaktan daha kolay.

Fishbowl'a yaklaştığımızda Boone düşüncelerimi bir soruyla bölüyor.

"Bu kuş kaçırma olayının nasıl sonuçlanacağına dair bir planın var mı?"

Ona yan gözle bakıyorum. "Kuş kaçırma mı? Gerçekten mi?"

"Sadece ne olduğunu söylüyorum. Kuş senin değil ama isteseler de istemeseler de onu alıyoruz. Başka ne demek istersiniz?"

"Kuş kurtarma." Kulağıma kararlı ve meydan okuyan bir ses geliyor.

"Beni buna ikna ettiğine hâlâ inanamıyorum." Boone'un ses tonunda biraz kızgınlık var.

Karşılığında ona ne söz verdiğimi hatırlayınca koltuğumda tekrar kayıyorum.

"Esteban'ı bardan çıkarmama yardım edersen, arka kapımı istediğin gibi açmana izin veririm."

Buna ne diyeceğimden bile emin değilim. Bir kuş çalmama yardım ettiği için bir adama anal bekaretimi resmen teklif ettim.

Umutsuz zamanlar.

Beynim beni tokatlıyor. *Kendine yalan söylemeyi bırak, kızım. Hiçbir pazarlık yapmadan bakir bölgeni fethetmesine izin verirsin.*

Ve muhtemelen gerçek de bu. Boone *farklı* biri ve ondaki bir şey bende yıllardır Fishbowl'a hapsoldüğüm için kaçırdığım her şeyi deneyimleme isteği uyandırıyor.

"Adına ne dersiniz deyin, plan hakkında konuşmalıyız. Neyin içine girdiğimi bilmem gerek."

Bardan birkaç blok uzaktayız ve telefonumdaki saate bakıyorum. Saat sabah onu sadece birkaç dakika geçiyor ama bu Esteban'ın muhtemelen kızacağı anlamına geliyor çünkü Brandy'nin tembel kıcını yataktan kaldırdığından şüpheliyim - eğer dün gece orada uyuduysa bile - Temiz suyu ve yiyeceği olduğundan emin olmak için. Esteban, programı söz konusu olduğunda talepkar bir tüylü divadır.

"Sana ne söylerse söylesin dinleme. Sadece kafesi al ve oradan çık."

Yardım etmem konusunda zaten tartışmıştık. Ayak bileğim bu sabah çok daha iyi hissetmeme ve şişlik inmesine rağmen Boone arabadan çıkmamı yasakladı. Belki de ağrı kesicilerin etkisiyledir ama bence çok ciddi bir şey yokken bu kadar yaygara koparmak çok saçmaydı.

"Kuşun ne dediğini neden dert edeyim ki? Ben daha çok barın arkasında sakladığın beyzbol sopasıyla birinin kafama arkadan vurmasından endişe ediyorum."

"Brandy uyanık olmamalı, eğer oradaysa bile. Anahtarlar sende ve çalacak bir alarm da yok. Ben buranın yönetimini devralmadan önce babam izleme için ödeme yapmayı bıraktı."

"Peki orada başka kimse olmayacak mı?"

"Hayır. Tabii ..."

"Ne?"

"Ben barın üstünde otururken ve Brandy orada kalırken, eve kimseyi getiremeyeceğine dair bir kuralım vardı. Eğer bir erkekle yatmak istiyorsa, bunu başka bir yerde yapmak zorundaydı."

"Yani o ve son seviştiği adam üst katta olabilir."

Başımı salladım. "Ve Esteban sessiz kalmayacaktır, yani bu kesinlikle ölüleri uyandırabilir."

Boone barın arkasına yanaşıyor ve arabayı park ediyor. "Burada araba yok ama."

"Brandy'nin arabası yok. Birkaç ay önce haczedildi." Sadece başını sallar ve elini uzatır. "Anahtarlar?"

Yüzüğü, binadaki çeşitli kilitlerin altı anahtarıyla birlikte avucuna bırakıyorum. "Bırak yardım edeyim. Ciddiyim. Ben iyiyim. Yürüyeblirim-"

Boone bana sert bir bakış attı. "Olmaz. Ve eve döndüğümüzde, kışın günün geri kalanında bileğin yukarıda kanepede yatacak. Anladın mı beni?"

Hayal kırıklığı içinde ona dişlerimi göstermemek için kendimi zor tutuyorum. Ama başardım.

"Tamam. İnatçı bir göt ol. Belli ki bu konuda iyisin."

Bana göz kırptı. "Ben daha çok senin kışın için endişeleniyorum. O tatlı şeftali için planlarım var ve onlar için sana tam çalışır durumda ihtiyacım var."

Ağzım bir karış açık kalıyor ama Boone ben cevap vermek için kendimi toparlayamadan kamyonetten inip barın arka kapısına yöneliyor.

Bu adam . . .

Beni aynı ölçüde hem sinirlendiriyor hem de heyecanlandırıyor. Yüzündeki sırıtışı tokatlamak ve sonra da onu öpmek istiyorum. *Evet, boku yedim.*

Kapıya ulaştığında, ona hangi anahtar olduğunu söylemediğimi fark ediyorum, ama üçüncü denemesinde doğru anahtarı buluyor ve kapı açılıyor.

Boone içeride kayboldu, ve şimdi . . . Bekliyorum.

BOONE

A Bu sabah saat 10'da bir radyo röportajı yapacaktım ama kahvaltıdan sonra Ripley bana arkadaşı Hope'a gidip kamyonetini ödünç alması ve bir kurtarma operasyonu düzenlemesi gerekiyordu.

Bir sürü tartışmanın ve muhtemelen hayatımın en seksi pazarlığının üzerinden hızlıca geçtim ve işte buradayım.

İçeri girdiğimde bar karanlık ve sessizdi. Tek ışık, davetsiz misafirleri caydırmak için açık tuttuklarını düşündüğüm birkaç floresandan geliyor.

Bu adamda işe yaramamış.

Kuşun kafesi köşede, mor fermuarlı bir örtüyle korunuyor. Yaklaşık bir metre boyunda, bir metre eninde ve iki metre derinliğinde. Başka bir deyişle, tek başıma kolayca çalamayacağım kadar büyük, ama her neyse. Ben hallederim.

Kafesi sehpadan kaldırmak için kucakladığımda kuş çılgına döndü.

"Kırmızı alarm. Kırmızı alarm. Tehlike, Will Robinson." Ciyaklamasının tonu değişti. *"Seni öldüreceğim, mothafucka."*

Evet, üst kattaki herkes şimdi tamamen uyanık olacak. Kafesle birlikte dönüyorum, beklediğim kadar ağır olmadığına seviniyorum ve çıkışa doğru ilerliyorum.

"Üzgünüm, dostum." Kapıyı açmak için kafesi kullanıyorum. *"Kırmızı alarm. Ölü adam yürüyor."*

Dışarı çıkar çıkmaz, bunun planladığımdan çok daha sorunsuz geçtiğini düşünürken, Ripley kamyonun yolcu tarafından atılıyor ve aceleyle kabinin arkasına açılan kapıyı açıyor.

Kuş beni dinleyen herkese küfrederken ben de içimden ona küfrediyorum.

Bu işe kalkışmadan önce ekip kabinindeki koltukları indirdim, bu yüzden kapı açıkken tek yapmam gereken kafesi içeri kaydırmak. *Çok şükür sığıldı.*

"Kıçını arabaya geri sok, kadın. Sana söyledim-"

"Yardıma ihtiyacın vardı."

O benden daha inatçı ve bu da bir şey ifade ediyor. Kapıyı çarpıyorum ve Ripley'i kucağıma alıyorum, kamyonetin etrafında dolaştırırken ve koltuğa oturtmak için onu daha yükseğe kaldırırken vücudu benimkine bastırıyor.

Kuş ciyaklıyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Her iki durumda da, bu önemli değil.

"Bir dahaki sefere senin için bir kuş kaçırdığımda, kıçın kamyonda kalacak. Anladın mı?"

"Peki," diye homurdanıyor. "Şimdi sadece sehpaye ihtiyacımız var ve buradan gidebiliriz." Yüz hatlarını belli bir hüznün kaplıyor. Muhtemelen daha birkaç gün önce sahip olduğu hayatın, işe yaramaz bir baba ve boktan bir kuzen sayesinde nasıl yok olduğunu düşünüyor.

"Bana iki dakika ver, sonra gideceğiz. Sıkı tutun, şekerim."

Kapısını kapattım ve bara geri döndüm. Bir elimde kuş kafesi standı, diğerinde bir torba kuş yemi, Ripley'in eski dairesinden gelen ayak sesleri merdivenlerden aşağı indiğinde bu bardan çıkmaya hazırım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bu kuzenim Brandy. Sahnede dansını bitirdikten sonra etrafta dolaşan bir striptizciye benzeyen dantelli bir şey giymiş. Bunda en ufak bir alçakgönüllülük izi yok, çünkü her iki meme ucunu da açıkça görebiliyorum.

"Buradan çıkıyorum."

Elimdeki sehpaye ve çantaya, sonra da eskiden kuş kafesinin durduğu köşeye bakıyor. Sonra yüzü çirkin bir kaş çatmaya dönüşüyor.

"O baş belası kuş için geri geleceğini bilmeliydim.
Yine de buradan onunla çıkmaya izin vereceğim anlamına gelmiyor."

"Zaten yaptım, peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Seni polise ihbar edebilirim. Haneye tecavüzden ve eşyalarımı çalmaktan tutuklanırsın. Eminim o muhabirler de bu haber için para ödemekten çok mutlu olurlar."

Bir elimle kapıyı itip açmaya çalışırken, kızıyı buradan çıkarmaya hazırım, ama *bu haber için de para vereceğini* söylediğinde, hala.

"Ne dedin lan sen?"

"Muhabirlerin bu h a b e r için para ödemekten mutlu olacaklarını."

Elimi kapıdan çekip Brandy'ye doğru bir adım atıyorum. Kutudaki en parlak ampul olmayabilir ama o bile iki yüz kilodan fazla sinirli adamı gördüğünde tanır.

"Hayır, sen *de* dedin. Sanki onlara çoktan bir hikâye satmışsın gibi."

Yüzünde beliren *ifade*, "*Kahretsin, yakalandım*" ifadesinin özetidir. Ama Brandy nasıl bir kadınsa öyle yalan söylemeye karar verir.

"Ben bir bok yapmadım. Hiçbir şey kanıtlayamazsın. Kaltak kuzenim senin beynini yıkıyor."

"Kapa çenenin. Onun adını söyleme. Onun varlığını unut. Anladın mı? Çünkü ne yaptığını şimdiden tahmin edebiliyorum. Geceyi burada geçirdiğim hikayesini sattın. Şimdi çok mantıklı geliyor. Benden bin dolar kopardıktan ve muhtemelen o parayı aptalca şeylere harcadıktan sonra, para kazanmak için daha da alçaldın." Ona doğru bir adım daha atıyorum ve Brandy içgüdüsel olarak geri çekilip omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini dışarı çıkarıyor.

Masum rolünü hemen bıraktı.

"Senden korkmuyorum. Bana dokunamazsın. Ona getirdiğim her şeyin parasını ödeyecek bir adamın numarasını aldım ve bana elini sürersen, hayatının hikayesini alacağını garanti ederim." Küçümsüyor ve bu durumda üstünlüğün kendisinde olduğunu düşündüğü çok açık. Ama yanılıyor.

"Beni kötü reklam ve saçma hikayelerle tehdit eden ilk sürtük sen misin sanıyorsun? Hakkımda ne söylediğin umurumda değil. Devam et ve dene. Seni *gmeceğim*."

Bu cesareti nereden buluyor bilmiyorum ama Şöyle diyor: "Sen itibarını nemsemeyebilirsin ama Ripley'in nemseyeceğini garanti ederim. Gil Green'in annesine yaptığı gibi onu nasıl fahişen yaptığına dair daha fazla hikâye mi istiyorsun? Bundan sonra sana bacaklarını aması için ona iyi Şanslar, *Boone*."

fkem görüŐümü kırmızıya çevirdi. Daha önce hiçbir kadına öfkeyle el kaldırmamıŐtım, bugün de kaldırmayacağım ama beni bu kadar zorlayan biriyle de hiç karŐılaŐmamıŐtım.

"Erkek olmadığın için Şanslısın. Bunun için diŐlerini boğazına geçirirdim."

"Ve sonra kıkına sahip olurum. Adımına dikkat et, koca adam. Beni tekrar kızdırmak istemezsin." Sonra taktiğini deđiŐtirmeye karar verir. "Ayrıca, bana iyi davranırsan, sana kuzenimden ne kadar iyi olduğumu gösterebilirim. Eğer ne yaptığını bilen bir kadın istiyorsan, yanlış kadını seçtin demektir."

Tehditleri ve Ripley hakkındaki saçma sapan konuşmaları arasında kendimi tutmayı bıraktım. "Sen sadece bedava gezinti arayan ucuz bir srtksn. Bu Şehirde senin gibi kaç kızla tanıŐtım biliyor musun? Yüzlerce. Sen on sentlik bir dzinesin. Kolay gelir, kolay gidersin. Dün gece eve hangi kasık rğyle geldiysen onu kapmadığımdan emin olmak için aletime takmam gereken prezervatifin fiyatına değmez." Sehpayı yere indiriyorum ve arka cebime uzanarak birkaç yüzlük çıkarıp ona doğru fırlatıyorum.

"Bu kuş için. Bir seks karşılığında alacağından daha fazla ve benden alacağın son para."

Öfkeli bir nefes çekti ama bu kaltakla işim bitti. Kapıyı itip açıyorum ve gidiyorum.

Bunu gazetelere satmayı dene.

Öfkemi yatıŐtırmaya çalışıyorum ama barın arka kapısıyla kamyonetim arasında sadece on beş metre varken bu mümkün değil.

Kamyonetin kapısını çekip açıyorum, sehpayı hâlâ saçma sapan ciyaklayan kuşun yanına itiyorum ve sürücü koltuğuna tırmanmadan önce kapıyı çarpıyorum.

"Her şey yolunda mı? Düşündüğümde daha uzun süre içeride kaldın."

"Kuzeninle karşılaştım. Çok hoş biri. Keyifli derken, onunla bir daha konuşmaktansa sikimi kapıya sıkıştırmayı tercih ederim demek istiyorum."

Kamyoneti geri vitesine taktığımda Ripley'in yüzü soldu. "Oh kahretsin."

Ne dedi?"

"Tekrar etmeye değmeyecek bir sürü saçmalık."

"Yani kötü müydü? Söz konusu Brandy olunca bu beni şaşırtmıyor." Ripley'nin elleri iki yumruğa dönüşür ve kuş da söze karışır.

"*Pis fahişe.*"

Vitesi boşa alıp öne doğru çekiyorum. "Bir kez olsun, bu kuş tamamen haklı."

Ripley'in bakışları benimkilere kaydı. "Ne demek istiyorsun? O... o-"

"Beni becermeyi mi teklif ediyorsun? Pek sayılmaz."

Kamyonun yolcu tarafından keskin bir nefes daha geldi. "Bu *kaltak.*"

"Ona iki dakika daha zaman ayıracağız ve sonra onun hakkında konuşmayı bırakacağız çünkü buna değmez." Ripley başını salladı ve ben devam ettim. "İkinizin arasında ne oldu da bu kadar acımasız ve gaddar olabildi?"

Ripley'nin omuzları öne doğru eğildi ve iki kolunu kendine doladı. "Keşke bilseydim. Babası o doğduktan birkaç ay sonra çekip gitti ve annesi, anne tarafımdan teyzem, pek de örnek bir ebeveyn değildi. O da aynı tutuma sahipti - hayat ona bir şey borçluydu ve bunu yerine getirmedi."

"Yeterince adil. Konu kapanmıştır." Dikiz aynasına bakıyorum ve ekliyorum, "Bu kuşu eve götürme zamanı."

RIPLEY

A Büyük Kuş Kurtarma'nın ardından Boone'a döndükten sonra, ya da en azından ben kafamda böyle adlandırıyordum, Boone benim. Sonra da Esteban'ı kocaman aile odasına yerleştirdim.

Ona kuşu almam gerektiğini söylediğimde, tam olarak ne istediğimi düşünmemiştim. *Kuşumu Boone Thrasher'ın evine yeni taşıdım. Geçici olarak kaldığım yere.* Yani, belki bir iki gece daha.

Hope Fishbowl'dan eve dönerken aradı ama Boone'un aramızda geçeceği kesin olan konuşmaları duymasını istemediğim için aramayı susturdum ve ona mesaj atarak en kısa zamanda geri döneceğimi bildirdim. Ve sonra şiltede yatmaya geri döndüğümde Esteban'ı onun evine taşıyıp taşıyamayacağımı sormam gerekecek.

Umarım bununla ilgili bir sorunu yoktur. Aksi takdirde, şansım kalmayacak.

Boone Esteban'ı beslemeyi bitirdiğinde ve bu sırada gaganmaktan kurtulduğunda cebinden telefonunu çıkarır. "Geri dönmem gereken beş arama ve iki saat gecikeceğim bir radyo istasyonu röportajı var." Masaya doğru yürüyor, kumandayı alıyor ve bana uzatıyor. "Başka bir şey yapmadan önce bunu halletmeliyim."

Midem bulanıyor. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum. Asla yapmazdım _."

Boone eğiliyor ve beni bir öpücükle susturuyor. "Ben istediğimi yaparım ve bu sabah yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yok, bu yüzden özür dileme. Bir şeyi ilk kez kaçırmıyorum ve son da olmayacak." Tekrar ayağa kalkıyor ama bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Yine de söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar sahip olduğum en iyi mazeret. Birkaç saat içinde döneceğim."

Odadan çıkıp gidiyor ve Esteban "*Özür dileme*" diye bağırırken onunla yalnız kalıyorum.

"Bu sabah yapmayı tercih edeceğim başka bir şey yok."

Boone Thrasher gerçek olamayacak kadar iyi biri gibi geliyor.

Kanepede arkama yaslanıyorum ve televizyon ekranına bakıyorum. Hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir ilk kez yapacak hiçbir şeyim yok. Yani, internette başka bir yarı zamanlı iş arayabilirdim, hatta bir kuşum olmasına izin verecek bir daireyi nereden kiralayabileceğimi bulmaya çalışabilirdim ... ama bunun yerine, televizyonu açıyorum ve rahat kanepeye sarılıp birkaç dakikalığına kendimi bırakıyorum.

Belki de hayatım sonunda tersine dönüyor.

Olayların o kadar da şok edici olmayan bir dönüşüyle, hiçbir şey yapmamakta gerçekten iyi olmadığımı keşfettim.

Bir saat sonra biri kapıyı açtığında, bir bar taburesinde bağdaş kurmuş, Boone'un baharat dolabını düzenliyordum. Buzdolabını ve kileri çoktan halletmiştim.

Bana deli diyebilirsiniz ama acıktığımda ve yiyecek bir şeyler bulmak için *dikkatlice* kilere doğru ilerlediğimde, dağınıklık karşısında dehşete düştüm. Öncelikle, Boone'un bir ton yiyeceği var. Muhtemelen bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecek vardı ama hepsi karmakarışık bir şekilde raflara dizilmişti.

OKB eğilimim çirkin yüzünü gösterdi ve bir paket Lay's patates cipsinin tamamını yerken, her rafı yeniden düzenledim. Kanepede yer kaplamak yerine biraz işe yaramak iyi hissettirdi, bu yüzden buzdolabına geçtim. O tam bir felaketti.

Şimdi, garaj kapısının kapandığını ve koridordan gelen bir adamın ayak seslerini duyduğumda bir elimde kırmızı biber, diğerinde karabiber vardı. Kanatlı bir bufalonun etrafında tanıdık sarı bir daire olan iki dev paket servis poşeti taşıyarak mutfağa girdiğinde durdu.

"Ne oluyor lan?" Kafasına kırmızı biberle vurmaya hazır bir şekilde kolumu kaldırdığımı görünce ilk sorusu bu oluyor.

"Sen de kimsin?"

En az 1.80 boyunda, 90 kilo olmalı. Temel olarak, bir defans oyuncusu gibi inşa edilmiş ve beni bir böcek gibi ezmeye karar verirse hiçbir baharat onu durduramaz.

Ama ben kavgacıyım, yani savaşmadan yenilmeyeceğim.

Kaşları havaya kalktı. "Onu bana mı fırlatacaksın? Çünkü şu anda ellerim sizin öğle yemeğinizle dolu Bayan Fischer."

"Adımı nereden biliyorsun?" Zihnim bu adamı daha önce görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyor ama bir şey bulamıyorum. "Siz kimsiniz?"

"Anthony Prentiss, Boone'un güvenlik ekibinin başı. Ve bilgin olsun, beni gerçekten korkutan tek baharat dereotu otudur. Ne olduğunu bilmiyorum ama iyi türden olmadığı sürece yemeğimde ot istemiyorum."

Soğukkanlı cevabı beni bir kıkırdamaya itiyor. "O zaman şanslısın ki dereotu otu zaten alfabetik sıraya uygun ve ben de şu anda Ps'deyim."

"Sen garip bir pilişsin. Boone bundan bahsetmemişti." Beni geçip masaya doğru ilerliyor ve bu sabah ...

Yanaklarımın utançtan yandığını söylemem yeterli ama neyse ki masada bir kış izi bırakmadım.

"Aç mısın?" Anthony sordu.

Tezgâhın üzerinde boş duran Lay's poşeti beni tam olarak doyurmadı ve poşetlerden gelen kanat sosu kokusu tabureden kalkıp masaya doğru ilerlememe neden oldu.

Anthony kaşlarını çattı. "Yaralandığını mı sanıyordun? Adamımı kandırmaya mı çalışıyorsun, Boone? Çünkü eğer öyleyse, pişman olmanı sağlarım."

Sandalyelerden birine oturdum ve incelemesi için bileğimi kaldırdım. Morluk bugün siyah ve morun hoş bir karışımı. "Bu

hissettiğinden daha kötü görünüyor, en azından ibuprofen ile. İrlanda dansı yapmaya çalışmadığım sürece, üzerinde yürümenin beni öldürmeyeceğinden eminim."

Kaşları hâlâ çatık olan Anthony çantadan bir paket yemek kabı çıkardı. "Boone seni etrafta dolaşırken gördüğüne sevinmeyecek. Koltuk değneklerini denemeni bile istemediğini söyledi, ben de getirmedim."

Gözlerim büyüdü. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Benden ne yapmamı bekliyor? Beni taşıyamazsa tuvalete havalanmamı mı?"

Anthony yüzünü buruşturdu. "Sanırım bunu enine boyuna düşünmedi. Sadece senin için endişeleniyor. Bütün bunların kendi hatası olduğunu düşünüyor."

"Endişenizi takdir ediyorum ama ben gerçekten iyiyim. Cidden iyiyim. İlaçları almadığınız sürece, sadece biraz ağrıyor." O çantalardan çıkarmaya devam ederken ben de kapları tarıyorum. "Tüm gruba yetecek kadar getirdin mi? Çünkü bu sadece birkaç kişi için biraz fazla görünüyor."

"Boone artık yemekleri sever. En iyi şarkılarından bazılarını soğuk kanat yerken yazdığını söylüyor, bu yüzden adam tüm kanatları alıyor, böylece onları daha sonra soğuk yiyebiliyor."

İlginç. Bu hakkında hiçbir şey bilmediğim küçük bir tuhaflık, ama yine de Boone hakkında bilmediğim çok şey var. Gerçekleri bulma görevine çıkmaya karar verdim.

"Kaç yaşında?"

Anthony'nin bakışları bana kaydı. "Onu Google'da araştırmadın mı?" Başımı salladığımda gerçekten şaşırılmış görünüyor. "Kahretsin, kadın. Onun yatağına girmeyen tek kaltak sen olmalısın."

Elimi kaldırıyorum. "Bana kaltak deme. Bundan hoşlanmıyorum." Anthony omuz silkti. "Saygısızlık etmek istemedim."

Elimi salladım. "Biliyorum, ama gelecekte başka bir kelime kullanırsan memnun olurum."

O cevap vermeden önce arka kapı tekrar kapanıyor ve Boone kahvaltı köşesinde ya da aslında mağarada beliriyor, çünkü odanın büyük bir parçası.

"Sağ ol dostum. Her zaman neyi sevdiğimi biliyorsun." Boone arkamda durmak için hareket ediyor ve ellerini omuzlarıma bırakıyor. "İyi bir kız gibi kendini eğlendirip bileğinden uzak mı tutuyorsun?"

En küçük beyaz yalanı söylemek için ağzımı açıyorum ama Anthony beni yeniyor.

"Ben içeri girdiğimde baharat dolabını alfabetik sıraya diziyordu." Omzunu mutfağa doğru silkiyor ve Boone birkaç dakika önce fark etmeden yanından geçip gittiği bar taburesini ve tezgâhın üzerindeki şişe dağınıklığını görüyor.

Elleri omuzlarımda sıkışıyor. "Ripley ..."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Benden saatlerce kanepede oturup hiçbir şey yapmamamı bekleyemezsin. Aslında nasıl hiçbir şey yapılmayacağını bilmediğime eminim. Ben meşgul olmaya alışkınım."

Boone başını sallıyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Senin o muhteşem kışın için planlarım olduğundan bahsetmiştim ya? Şimdi bu planlar arasında, meramımı anlatmak için üzerine el izimi bırakmak da var."

Gözlerim irileşiyor ve duyup duymadığını anlamak için Anthony'ye bakıyorum.

Ya duymamıştı ya da duymuş gibi yapmakta ustaydı.

Yanıt vermeyince Boone omuzlarımı tekrar sıkıyor ve dudaklarını şakağıma götürerek oraya bir öpücük konduruyor.

Geri çekilip konteynerleri tarıyor. "Ne tür kanat istiyorsun? Karayip, Asya, acı, ballı barbekü ve habanero kanatlarımız var."

"Habanero ve acı."

Bana bir bakış attı. "Acı seviyor olman beni hiç şaşırtmamalı."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama tabağıımı dolduruyor ve Anthony'yi bizimle yemeye davet ediyor.

Boone'un bir çalışanını bu ziyafette bize katılması için davet etmesinde göğsüme çarpan bir şey var. Bu, önyargılı fikirlerimin sistematik olarak yanlışlandığının bir başka örneği.

Beni yanlış anlamayın, Boone bazen hâlâ kibirli bir pislik olabiliyor ama beklediğim gibi kendini beğenmiş bir diva değil.

Anthony sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi masaya oturuyor ve sanırım öyle de yapıyor. Aralarındaki etkileşimi ve

Birbirlerini azarlıyorlar, Boone için sadece bir çalışan olmadığı açık. Aynı zamanda bir arkadaş.

"Görüşmeleri hallettin mi?" Anthony soruyor.

Bunu ben de merak ediyorum çünkü Boone'un benim yüzümden bir şeyleri kaçırdığını düşününce kendimi bok gibi hissediyorum.

Boone'un yüzünde kızgın bir ifade beliriyor ve sonra onu siliyor. "Evet, kaçırdım. Ama Nick ve Charity'ye kişisel soruları bir kenara bırakmazlarsa onlarla işimin bittiğini söyleyeceğim. Müziğim hakkında konuşmak için oradayım, hepsi bu."

Anthony bana bakıyor ve sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru ilerliyor. *Sorular benim hakkımda mıydı yoksa eski sevgilim hakkında mı? Ya da ikisi birden mi?* Ben paramı sonuncusuna yatırırdım.

Güvenlik şefi konuyu değiştiriyor. "Günün geri kalanı için planın var mı? Yazmak mı?"

Yazmanın şarkı yazmak anlamına geldiğini varsayıyorum ve Boone omuz silktiğinde varsayımım doğrulanıyor.

"Hayır. Şu anda kelimeleri hissetmiyorum. Son birkaç şarkı için hâlâ ritmimi bulmaya çalışıyorum." Dikkati bana kayıyor. "Birkaç hedef koyup bu şehirli kızın ateş edip edemeyeceğini görmeyi düşünüyordum."

Kaşlarımla alnımdan yukarı tırmanıyor. "Şimdi ne diyeceksin?"

"Sen, ben ve verandada birkaç uzun namlulu silah. Taşradasın; biraz taşra işi yapmalısın. Ve o bilekle evin her yerinde dolaşmayacağını garanti edebilirim."

"Ben iyiyim. Yemin ederim. Zar zor acıyor bile."

"Çünkü ağrı kesici aldın. Bu tamamen iyileştiğin anlamına gelmez şekerim. Sakin olmalısın."

"Doktor birkaç gün dedi. Yarın aslında üç gün ve öğleden sonra oldu bile, yani hemen hemen oradayım." Argümanım saçma olabilir ama elimdeki tek argüman bu. "Ayrıca, bütün gün o koltukta oturup bonbon yememi beklersen çıldırırım. Ben o tür bir kız değilim."

Ağzının kenarında bir gülümseme seğiriyor. "Ben bunu anladım." Anthony ile anlamlı bir bakış alışverişinde bulunuyor ve ne tür bir sessiz konuşma yaptıklarına dair hiçbir fikrim yok.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, Boone ve Anthony kalan yemek kaplarını buzdolabına taşıyorlar ve Anthony bir kahkaha patlatıyor.

kapıyı açar.

Boone dönüp bana baktı. "Buzdolabıma ne oldu böyle?"

BOONE

Ripley bir kaçık, ama lanet olsun ki onu tam da bu şekilde sevmiyorum. Kızı birkaç saatliğine bıraktım ve onu almak yerine kolay, mutfağımın çoğunu yeniden düzenledi.

Amber'ın da aynı durumda olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kızını koltuktan kaldırmazdı. Her beş dakikada bir getirip götürmem için beni arardı. Sürekli araya girdiği için yarım saat içinde onu boğmak isterdim. Aynı yerde olduğumuzda dikkatimin yüzde yüzü ona odaklanmazsa, tüm sinir krizlerine son verecek bir sinir krizi geçirirdi.

O zamanlar, biriyle uzun süreli birlikte olduğunuzda buna katlanmak zorunda olduğunuzu varsaymıştım, kusurlarını güçlü yanlarıyla kucaklamak gibi, ama şimdi bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorum.

Amber muhtemelen biraz kaltağın tekiydi.

Ripley ise tam bir kaçık.

Elimdeki 22'liğe sanki fırlayıp onu ısıracakmış gibi bakıyor olsa da, bir deliyi her zaman bir kaltağa tercih ederim.

"*Ateş etmeyin. Ateş etme,*" diye ciyaklıyor Esteban kafesinden izlediği açık pencereden.

Ripley'e bakmadan önce omzumun üzerinden "Kes sesini kuş," diyorum. "Daha önce hiç silah kullandın mı?"

Başını sallıyor, hâlâ Winchester tüfeğine dikkatle bakıyor.

"O zaman öğrenmenin tam zamanı. Bu beceriye ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

"Belki önce daha küçük bir şey deneyebiliriz?"

"Havalı tüfek gibi mi? Çünkü daha küçük olacak tek şey o. Belki bir saçma tabancası." Yüzündeki ifadeye bakıyorum. "Korkuyor musun?"

Bu soru Ripley'in omuzlarını hemen dikleştirmesini sağladı. "Tabii ki korkmadım."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ateş etmeyi öğrenme zamanı."

Anthony biz yemeğimizi bitirdikten sonra dışarı çıktı ve her zamanki yerlere hedefler koydu, Ripley'in başlaması için birkaç yakın hedef de dahil. Bu gerçekten güvenlik şefi olarak işinin bir parçası mı? Hayır, ama yine de bunu yapıyor çünkü havalı bir adam, her ne kadar e- postalarım ve diğer hayran postalarım yoluyla gelen olası tüm tehditleri araştırmak da dahil olmak üzere güvenlik sorunlarımın geri kalanını yönetmekle meşgul olsa da. Bu küçük bir iş değil. Görünüşe göre pek çok insan benim bir pislik olduğumu düşünüyor.

Belki de bilinçaltımda, bu yüzden Ripley'in silah kullanabildiğini bilmek istiyorum. Şimdiye kadar sadece bir deli beni vurmaya kalkıştı ama dışarıdaki manyaklarla neler olabileceğini asla bilemezsiniz.

"Bir bahse girelim. İşimiz bitmeden önce arka arkaya üç hedefi vurursan, üç kez boşalana kadar amını yalarım. Sertçe."

Bu pek de bir bahis sayılmaz çünkü ben zaten yapmayı planlıyorum ama Ripley bunu bilmiyor. Onun için çektiğim şezlongda kayıyor ve bahse girerim ıslanıyordur.

Buna bayılıyorum, bilginiz olsun.

"Böylece kışınla oynamadan önce benim için tatlı ve rahatlamış olacaksın."

Bakışları benimkilere kaydı. "Bu gece mi demek istiyorsun?"

Göz kırkıyorum. "Daha yeni başlıyoruz. Merak etme, yavaştan alacağız."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve sesi *Şimdi nasıl konsantre olacağım?*

"Pekâlâ, göstermemi izleyin." Silahın tüm parçalarını gözden geçirdikten ve ona her şeyin nasıl çalıştığını gösterdikten sonra

Emniyeti açtıktan sonra ona birkaç kulak koruyucu veriyorum ve hedeflerden dördünün dönmesine neden olacak şekilde mermi atmaya başlıyorum.

Tüfeği indirip emniyeti açtığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu işte iyisin." Kulakları kapalı olduğu için bu sözleri bağırarak söylüyor ve bu gerçekten çok sevimli.

Kulak koruyucularımı çıkarıyorum ve onunkileri de kaldırıyorum. "Şekerim, ben olabildiğince cahilim. Param olması gerçekte kim olduğumu değiştirdiğim anlamına gelmez."

"Bu yönünü seviyorum."

Pek iltifat gibi görünmeyebilir ama içten ve Ripley'i ve geçmişini bildiğim için benim için oldukça büyük.

"Sende sevdiğim çok şey var, Ripley Fischer. Şimdi senin sıran. Kulaklıkları takın ve hedeflerin kığını tekmelemeye hazır olun."

RIPLEY

("Senin hakkında sevdiğim çok şey var, Ripley Fischer.")

Yemin ederim, Boone'dan çıkanların en az yüzde ellisi Thrasher'ın ağzı ona atlama isteği uyandırıyor. Bunu nasıl yapabiliyor?

O silahı ateşlerken bile çok seksi görünüyor ki bu hayatım boyunca başka bir insan, hatta televizyondaki seksi bir aktör hakkında bile düşünmediğim bir şey.

Silahı ondan aldığımda, sinirlerim kırmızı alarm seviyesine yükseldi. Annem ve Gil vuruldu. Adli tabibin raporuna göre ikisi de dakikalar içinde ölmüştü.

"Sen iyi misin?" Boone sordu.

Düşüncelerimden sıyrılıp şimdiki zamana dönüyorum.

"Evet. Tamam." Bağırduğımın farkındayım ama umurumda değil. Sessizce konuşursam kendimi bile duyamam.

Boone tüfeği omzuma dayamama yardım ediyor. Anlattığı gibi nişangaha bakıyorum, iki metal parçanın arasındaki uçtaki küçük metal parçayı kendime yaklaşıtıyorum. Yuvarlak turuncu bir hedefi nişan aldığımda tetiği çekiyorum.

Patlama sesiyle irkiliyorum ama hedef Boone'un ki gibi dönmüyor.

"Kendini korkuttun. Geri tepmesini bekliyordun. Ama şimdi gerçekten öyle bir şey olmadığını biliyorsun, o yüzden sakinleşip hedefi vurabilirsin. Anladın mı?"

Boone kulak korumam sayesinde onu duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor ve ben de başımı sallıyorum.

Garip bir nedenden ötürü, bunu yapmaya pek hevesli olmasam da şimdi kararlıyım. O lanet hedefi vurmak istiyorum.

Bana söz verdiği orgazmlarla bir ilgisi yok.

Tamam, bu bir yalan.

Aynı hedefe odaklanıyorum ve nişangâhı hizaladıktan sonra derin bir nefes alıp tetiği çekmeden önce bırakıyorum. Merminin nereye isabet ettiğini bilmiyorum ama hedef dönüyor, bu da temas ettiğimi gösteriyor. Başımı kaldırıyorum.

"Başardım!"

Boone tüfeği elimden alıyor ve beni öpmeden önce emniyeti devreye sokuyor.

"İşte benim kızım," diyor, susturucuların arasından onu neredeyse duyamayacağım kadar sessiz.

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum ve bu beni çok korkutuyor.

Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok.

BOONE karnım guruldayana kadar beni hedefe atış yapmaya zorluyor, ama hala arka arkaya üç hedefimi vuramadım. İkisini tutturabiliyorum ama üçüncüsünde tıkanıyorum ve donup kalıyorum. Tetiği son kez çektiğimde omzuma vuruyor ve sadece bir klik sesi geliyor.

"Hadi toparlanalım ve gidip şu kalan kanatlardan yiyelim. Burada açlıktan ölmene izin veremem."

Bir kulağımdaki kulaklığı kaldırıyorum. "Başka mermin var mı? Bir kez daha gidiyorum."

Boone'un kara kaşları kalkıyor ve beni inceliyor. "Bu doğru mu?"

Başımı sallıyorum.

"Ne olursa olsun seni boşaltacağımı biliyorsun değil mi? Çünkü şekerim, sonunda gardını indirdiğinde hayatımda gördüğüm en seksi şey oluyorsun." O sıcak duygu yine alev alev yanıyor. "Özellikle de bacaklarının arasından yüzüne bakarken." Boone göz kırptıyor.

Ukalalaştığında da o sıcak his kaybolmuyor. Kalçalarımın arasında alevlere dönüşüyor.

Boone Thrasher tehlikeli... hem de olabilecek en iyi şekilde.

"Mermiler," diyorum elimi uzatarak.

"Sana bir katırdan daha inatçı olduğunu söyleyen oldu mu?" Öğleden sonra yaptığı gibi şarjörü ona vermem için elini uzatmak yerine, elime on mermi bırakıyor.

"Tanıdığım hiç kimsenin bir katıra sahip olduğunu sanmıyorum."

"Bizimkilerin evinde bir tane vardı. Onu tutkal fabrikasına ya da onun gibi bir yere satacak olan bir çiftçiden almışlar ve annem bunu duyduktan sonra buna katlanamamış. Babamı şafakta kaldırıp yaşlı adamla pazarlık yapmaya götürmüş. Annem kamyonunda kucağında bir tüfekte oturuyormuş, en azından babamın dediğine göre, pazarlık yapmazsa diye."

"Çok alingan birine benziyor."

Boone'un yüzüne bir gülümseme yayılır. "Kesinlikle öyle. Tanıdığım en iyi kadın. İsterseniz bana ana kuzusu deyin ama her şeyimi o kadına borçluyum." Dergiyi özenle doldurmamı izliyor. "Benimle oraya kadar gelmeli ve onlarla tanışmalısın. Seni seveceklerdir. Annem senin gibi bir ruhu tanıyacaktır."

Ailesiyle tanışmamdan bahsederken elim titriyor. Sanki bu, eski kız arkadaşıyla olan ilişkisinin en muhteşem şekilde sona ermesinden sonra benim bir ribaunt olmamdan daha önemli bir şeymiş gibi.

"Harika insanlara benziyorlar." Şarjörü yerine yerleştiriyorum, kulak korumamı yeniden ayarlıyorum ve tüfeği omzuma kaldırıyorum. İlk hedefe nişan alırken kendi kendime "Oyun zamanı," diye fısıldıyorum.

Sincap şeklindeydi ve bütün gün şansım yaver gitti.

Üzgünüm, Bay Sincap. Sen sadece plastiksinsin. Seni gerçek hayatta vurmazdım.

Tetiği çektim ve ilk memiyi patlattım.

Vurdum! Sincap metal iskeletinin üzerinde dönüyor.

Boone'un tezahüratı yanımdan geliyor ve zafer gülümsememi serbest bırakmak yerine konsantrasyonumu korumak için savaşmak zorunda kalıyorum. *Bitene ve kazanana kadar kutlama yok.*

İki numaralı hedefe geçiyorum, bu seferki bir tür kemirgen. Nefesimi yavaşlatıyorum ve sıkıyorum.

Vurdum! İçimden küçük bir dans yapıyorum ama heyecanımı belli etmiyorum çünkü buraya kadar zaten birkaç kez geldim.

Beklentilerini düşük tut, Rip. Hayatın sana öğrettiği bu değil mi? Hayal kırıklığını önlemenin en iyi yolu.

İç karartıcı sözler ama doğru.

Üç numaralı hedefi buldum. Bir tavşan. Dört ya da beş kez kaçırdım. Belki de tavşanların çok sevimli olduğunu düşündüğüm ve yedi yaşındayken evcil hayvan dükkanından bir tane istediğim içindir, ama babam o şeyin eve girmesine asla izin vermeyeceğini söyledi. Neredeyse sincaba geri dönüyorum, vurabileceğimi bildiğim bir şeye, ama kararlıyım. Eğer bunu anlamlı bir şekilde yapmayacaksam kazanmanın ne anlamı var?

Gözlerimi tavşana dikerek, küçük tüylü piçin beni terslediğini ve tüm ıskalarım için benimle alay ettiğini hayal ediyorum. *Artık o kadar sevimli değilsin, pislik.*

Tetiği çekerken nefesimi tutuyorum. *Dönüyor!*

Parmağım emniyete çarpıyor ve ben yerimden sıçrayıp kulaklıklarımı fırlatmadan önce devreye giriyor. Boone tüfeği elimden alıp bir kenara koyuyor ve beni belimden kavrayarak başının üzerinde havaya kaldırıp bir daire çizdiriyor.

"Hayatında eline hiç tüfek almamış biri için harika bir atıştı. Vay canına şekerim, bu çok iyiydi."

Önümün tüm vücudundan aşağı kaymasına izin vererek beni indirdi. Bacaklarımın arasında çiçek açan sıcaklık geri geldi.

Onu istiyorum. Ona söylemek için kafamda kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum, çok basit bir şey üzerinde tökezliyorum ve sonra şansımı kaybediyorum çünkü midem tekrar gurulduyor.

Boone beni evin içine taşıdı.

"Önce verdiğim sözleri yerine getireceğim, sonra da kalan kanatlardan biraz alıp gezintiye çıkacağız. Sana göstermek istediğim bir şey var."

BOONE

I Ripley'i ATV'nin koltuğuna indirin, yiyeceklerimizi arkadaki rafa bağlayın ve kendimi onun hemen arkasına yerleştirerek onu kaldırın kucağıma.

Kıçının tatlı kıvrımı sikime baskı yaparken, oraya sığmak için mükemmel bir boyutta.

Bu kadının yapabileceği ve beni tahrik etmeyecek bir şey var mı?

Bu sorunun cevabının kesin bir *hayır* olduğundan şüpheleniyorum.

Bir kez daha, Amber'ı arazimi görmek için benimle ATV'ye binmeye ikna etmeye çalıştığım zamanı düşünmeden edemiyorum. Bana sanki yılanlarla dolu bir çukurda yürümesini istemişim gibi bakmıştı. O bir Los Angeles kıızıydı ve kırsal yaşam tarzını öğrenmekle ilgilenmiyordu. En azından, gerçek ben olan kısmı.

şimdi hayatımdan çıkmış olsa bile, hala bana üzüntü veriyor. Tüfeği yerleştirirken telefonuma Nick'ten mesajlar gelmeye devam ediyordu. Amber Nashville'e dönmüş, taleplerde bulunuyor ve sorun çıkarıyor. Tam da şu anda ihtiyacım olmayan şey... Bu yüzden telefonumu evde bıraktım çünkü onun bu geceyi mahvetmesine izin veremezdim.

Ripley heyecandan titriyor. Başını yana çevirdi. "Benim sürmeme izin verecek misin? Yoksa etrafındayken bir kadının bunu yapmasına izin vermeyen adamlardan mısın?"

Her ne kadar daha önce hiç ATV'ye binmediği için sürmesine asla izin vermeyeceğimi söylemek istesem de, onun tamamen

yetenekli. Beş yaşındaki yeğenim onunkiyle bahçede koşabiliyor. "Dönüş yoluna ne dersin?"

"Anlaştık."

Ripley ile ilgili bir şey, onunla daha fazla anlaşma yapmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeme neden oluyor. Başlangıçta kendime onun bir dikkat dağıtıcı olduğunu söyledim. Amber'ın beni çok fena siktiği gerçeğini aklımdan çıkaracak biri, ama bu uzun sürmedi.

Ripley'i ilk elime aldığımda, bunun başka bir şey olduğunu anlamıştım. Onun evimde olması, hayatıma bu kadar kolay uyum sağlaması, bunu eve götürüyor.

Amber ile olan geleceğim her zaman puslu bir kavramdı. Onu basit bir taşra kilisesinin koridorunda yürürken, ailem etrafımda toplanmışken ön tarafta benimle buluşurken hayal edemiyordum. Çocuğumuza ne isim vereceğimiz konusunda tartıştığımızı ya da çocuklarımız şımarık birer velet olmasın diye Noel oyuncaklarına para harcamaktan beni vazgeçirmeye çalıştığını düşünemezdim.

Amber'la tek görebildiğim, o poz verirken ve kameralar etrafımızda parlarken kırmızı halıda yürümek ya da belki bir ödül töreninde onun yanında oturmaktı. Belki de geriye dönüp baktığımda birlikte bundan daha fazlasını yapmadığımızı fark ettiğim içindir.

Ama Ripley? Hayatımda olmasını hayal ettiğim diğer tüm sahnelere sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi giriyor. Bu beni çok korkutmalı ama korkutmuyor.

Hayatımda şimdiden pek çok şey öğrendim; bunların arasında, o anda nedenini bilmeseniz bile her şeyin bir nedeni olduğu gerçeği de var. Kardeşimin Afganistan'da bacağının yarısı koptu ve bunun neden olduğunu anlamamı sağlayacak hiçbir şey yoktu. Ama kader beni aynı zamanda bir USO turuna çıkardı ve Almanya'da hayatını kurtarmak için savaşırken onun yanında olabildim.

Ve eve erken döndüğünde, hayal kırıklığına uğramış ve onu bu hayata mahkum ettiği için kadere lanet ederken, Walter Reed'deki kardeşini ziyaret ettiği sırada karısıyla tanıştı. Bunu ilk görüşte aşk olarak anlatıyor. Karısı, adamın ağrı kesicilerle uyuşturulduğunu söylüyor ama her halükarda, şimdi harika bir oğulları var, bir tane daha yolda ve ailemden yolun aşağısında bir evleri var.

Hayatında başına gelen en kötü şey onu en iyi şeye götürdü.
Bana bunun kaderde olmadığını söyleyemezsin.

Umarım hayatın benim için de benzer bir planı vardır. En karanlık an beni ışığa götüren bir yola sokuyor.

"Bu şeye binecek miyiz, binmeyecek miyiz süperstar?" Ripley kucağımda kıcını oynatıyor, ses tonundaki heyecan yüksek ve net.

Yumruğumu atkuyruğunun etrafına doluyorum ve öne doğru eğilirken bir tarafa çekiyorum, omzunun kıvrımına biraz baskı uygulamadan önce dişlerimi boynunun tendonundan aşağı sürüklüyorum.

Ripley tekrar kıpırdanmadan önce sertçe nefes alıyor, bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı.

"Önce *bu* şeye bineceğiz, sonra da ben sana bineceğim." Saçlarını kavradığım için kıpırdayamadan geriye doğru eğildi.

"Bu doğru mu?"

"Aynen öyle."

Vücudunda bir ürperti dalgalanıyor.

"Islandın mı, şekerim?"

"Bunu kendin öğrenmek için beklemen gerekecek."

Sözleri beni ATV'yi çalıştırmaya teşvik etti. Bir kolumu beline doladım ve bana yaslanması için onu geriye çektim.

"Sıkı tutun." Biraz gaz veriyorum ve bizi hedefimize doğru yönlendiriyorum.

ON BEŞ DAKİKA SONRA, ATV'yi stoklanmış göletin yanında durduruyorum. Elbette buraya gelmek için her zamankinden daha uzun bir yol kullandım ama bunun nedeni Ripley'i kucağımdan indirmeye hazır olmamamdı.

Güneş kırmızılar, turuncular ve sarılardan oluşan bir patlamayla batmaya başladığında yirmi dönümlük göletin otuz metre **içinde** duran küçük iskeleyi gördüğünde sesli bir nefes alıyor.

"Burası çok güzel."

"Beğendiğine sevindim. Piknik yapacağız."

Ripley dönüp bana baktı. "Senin piknik yapmayı seven biri olduğunu hiç tahmin etmezdim."

Esinti, atkuyruğundan kurtulmuş bir tutam saçını yakalıyor ve ben de onu yüzünden uzaklaştırıyorum. Hava pek serinlememiş olsa da yanıma bir battaniye aldığım için memnunum.

"Güzel bir kadın, bir alabalık göleti, gün batımı ve soğuk kanatlar mı? Bunlar benim en sevdiğim şeylerden bazıları. Hepsini bir araya getirdiğinizde mükemmel bir akşam ortaya çıkıyor."

RIPLEY

J İşte böyle, Boone kalan önyargılarımı da yıkıyor. ATV'den indiğinde beni koltukta bıraktı. "Bir saniye sıkı tutun. Şunu hazırlayayım, sonra seni aşağı indireceğim."

"Yürüeyilirim, süperstar. Gerçekten. Bileğim çok daha iyi hissediyor."

Bana sert bir bakış attı. "Yarın. İyileşmesi için bir gece daha kal, sonra konuşuruz."

En son ne zaman biri benimle bu kadar ilgilendi ya da benim için bu kadar endişelendi?

Altı yaşındayken merdivenden düşüp bileğimi kırdığımda annem olabilir mi? Kesinlikle babam değil. Sakarlığımdan ve doktor faturalarının kabarmasından şikayet ederdi. Tabii ki aynı merdivenden sarhoşken düşüp ameliyat olduğunda ve benim ödemek zorunda kaldığım bir sürü faturayla sonuçlandığında ironiyi görmedi.

Boone bir battaniye aldı, iskelenin ucuna serdi ve benim için geri gelmeden önce paket servisi olan poşeti üzerine oturttu.

"Çocukken babam beni balığa götürürdü, bazen şansım yaver giderse büyükbabam da gelirdi. Her zaman sabahın köründe. O kadar erken kalkmayı hiç istemezdim ama onlarla takılma fırsatını da kaçırmazdım."

Beni kollarına alıp battaniyeye taşırken konuşmaya devam ediyor.

"Büyükbabamın arazisinde bunun iki katı büyüklüğünde bir gölet vardı ve hepimiz iskelenin ucunda otururduk ya da bazen eski bir kayığa doluşup ortaya giderdik. Babam atışlarımı eleştirir, nasıl daha iyi yapabileceğimi gösterirdi, sonra da büyükbabam onun öğretme yöntemini eleştirir ve ikimize de nasıl mükemmelleştireceğimizi gösterirdi."

Boone'un siyah saçlarına ve mavi gözlerine sahip küçük bir çocuğun, hayatındaki en önemli iki adamın bilgilerini aktarışını dikkatle izlediğini hayal edebiliyorum.

"Büyümek için harika bir yol gibi görünüyor."

Boone beni iskelenin ucundaki, ayaklarımın kenarından sarktığı battaniyeye indiriyor ve bana katılıyor. Su, dokunamayacağım kadar alçak ama böceklerin konduğu ve balıkların onları yakalamak için yüzeye çıktığı yüzeydeki küçük çalkantıları göremeyeceğim kadar da alçak değil.

"Öyleydi. Yakalayabildiğimiz kadar balık yakalar, en çok balığı kimin yakaladığını sayardık. Büyükbabam her zaman kazanırdı. Sonra onları eve götürürdük, annem de T Nine'yle birlikte orada olurdu ve hepsini fileto yapmamızı beklerler, sonra da hepsini kızartırlardı. Dışarıda piknik masasında yer, tatlı çay içer ve o gün bahçeden gelen sebzeleri yerdik."

Boone'un çocukluğuna dair çizdiği tablo mükemmel.

"Kulağa inanılmaz geliyor. Bir filmden fırlamış gibi."

Boone bana bir kap kanat uzatırken kıkırdıyor. "Ben öyle demezdim. Mükemmel olmayan pek çok şey vardı. Bir yaz çatıyı onarmak için yeni kiremit alacak parayı bir araya getirmeye çalıştım çünkü annemin damlayanları tutacak tencere ve tavası kalmamıştı. Parayı çatıya yatırabilmek için gitar derslerini bırakmaya çalıştım ama annem izin vermedi. Onun yerine, lisede müzik öğretmeni olan Bayan Winston'la beni piyanoya başlatmak için konserveleri takas etti. Babamın kızacağını sanmıştım ama kızmadı. Sadece önüme çıkan her beceriyi öğrenmemin kendime daha iyi bir gelecek kurmak için yapabileceğim en akıllıca şey olduğunu söyledi."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. En çok hatırladığım şey, annem ve benim yeterince iyi yapmadığımız şeyler için babamın tokatlarından kaçmaya çalışmamız ve babamın ben büyür büyümeyiz beni işe koymas

Bir kasa bira taşıyacak kadar. Onunla bu konuda tartışmışlardı ama sonunda onun dudağı patlamış, benim de çalışmam gerekmişti.

Büyürken okula gitmek dışında Fishbowl'un ve evimizin dışına pek adım atmadım. Belki de böylesi daha iyiydi. İnsanların çürükler hakkında soru sorma ihtimali daha azdı.

Bir hüznün dalgası beni boğmakla tehdit ediyor, bu yüzden konuşmayı Boone'a geri çeviriyorum.

"Ailenle hâlâ yakın mısın?"

Çiğnemenin ortasındaki Boone başını sallar ve cevap vermeden önce bitirir. "Kesinlikle. Onları olabildiğince sık görüyorum. Onlar hayatımdaki en gerçek insanlar."

"Ne demek istiyorsun?" Kendi kanatlarıma dalmadan önce soruyorum.

"Parayla büyümediğimi söyleyebilirsiniz. Çok fazla sevgimiz vardı ama çok fazla ekstramız yoktu. Yine de hiçbir şey istemedim. İhtiyacım olanı almamı sağlamanın bir yolunu buldular ve ben de bundan fazlasını istemedim. Şimdi de aynı durumdalar. Benden bir şey istemeyi hayal bile edemezler. Ailemde kimse sadaka beklemez. Kahretsin, ailemin ipoteğini gizlice ödemek zorunda kaldım çünkü ilk albüm anlaşmamdan yazdığım çeki kabul etmediler. Babama yeni bir kamyon almaya çalıştım ama bana hayır dedi, eskisi hala iyi çalışıyordu." Boone duraksıyor ve gülüyor. "İstese de istemese de bu yıl doğum gününde bir tane geldiğinde çok şaşıracak."

Boone'un babasının yeni bir kamyon aldığı görüntüsüne eşlik eden sıcaklığın yanı sıra bir umutsuzluk dalgası da geliyor. Babamın benimle konuştuğu son sözler öfke dolu sözler mi olacak? Peki ya en son ne zaman gerçekten nazik bir şey söyledi?

Hafızamı yokluyorum ve bulabildiğim tek şey barı nasıl işlettiğim ve yeterince para kazanmadığımla ilgili eleştiriler ya da şikayet edecek başka bir olumsuz şey.

Kalbime saplanan acı, anne ve babamla asla kuramayacağım ilişki için duyduğum pişmanlık.

"Ve annem," diye devam ediyor Boone. "Her zaman üstü açık bir araba isterdi. Çok kullanışsız olduğu için inkar ederdi, ama onlara nasıl baktığını gördüm, özellikle de sevdiği o eski filmlerde kadınların rüzgar saçlarını dağıtmasın diye saçlarını bir eşarba sardıklarını. I

Noel'e kadar beklemesi gerektiğini ama o zaman da yolların müsait olmayabileceğini, bu yüzden babam kamyonetini aldığında üstü açık arabasını alacağını söyledi. Ön koltuğa da bir kutu dolusu eşarp."

Annesine üstü açık arabası için saçlarına eşarp alıyor. Bu düşünceli jest karşısında gözlerim yaşıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. *Boone Thrasher iyi bir adam.* Yine de pek çok insanın onun hakkındaki gerçeği bilmediğini hissediyorum.

"Birileri seni nasıl country müziğin kötü çocuğu olarak resmedebildi?" diye soruyorum.

İskelede arkasına yaslanıyor ve gün batımına bakmadan önce bana bakıyor.

"Benim bir tür aziz olduğum fikrine kapılma şekerim. Yapmamam gereken bir sürü şey yaptım. Özellikle de şöhret dalgasına ilk kapıldığım zamanlarda. Dışarıda çılgın bir dünya var. Herkes sizden bir şeyler istemekle kalmıyor, birdenbire engeller yıkılmaya başlıyor."

"Engeller mi?"

"Daha önce sahip olamadığınız ama istediğiniz her şeyin önündeki engeller. Para, arabalar, evler, kadınlar, hayranlar, mekanlar, röportajlar. Hepsi orada, istediğinizi almanız için sizi bekliyor. Bir de içki ve uyuşturucu var ve Tanrı biliyor ki bunların hiçbirisi bir arada iyi gitmiyor."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Boone bana döndü. "Bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Bu hayatı hiçbir şeye değişmezdim, belki mahremiyetimi ve anonimliğimi geri almak dışında. Bunu zaten gördünüz. Birileri bu konuda bir şey söylemeden ya da basın bunu öğrenip olmadığı bir şeye dönüştürmeden bir hamle yapmak zor. Sonra da bir numara hit, platin bir albüm, kapalı gişe bir konser daha çıkarma baskısı var..."

Bunlar benim hiç düşünmediğim şeylerdi, ama o haklı. Ünlü müzisyenlerin nasıl yaşadığını düşündüğünüzde, bunun beraberinde getirdiği ezici sorumlulukları ve beklentileri değil, sadece iyi yanlarını düşünmek kolay.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Boone gülümsüyor ama biraz orantısız bir gülümseme ve bu gülümsemede yüzünü öpmek istememe neden olan bir şey var.

"İlk başta her saniyesini seviyordum ama yaşlanmaya başladığında çok fazla içki, kadın ve uyuşturucu vardı. Ve bazı kavgalar oldu. . . Kardeşim bir gösteride ortaya çıktığında kışıma tekme bastı, kafam güzeldi ve onu zar zor tanıyabildim. Bana sahip olduğum şeyin bir ayrıcalık olduğunu ve bu konuda akıllı davranmam gerektiğini hatırlattı. Hâlâ ara sıra kafayı bulmadığımı söylemiyorum ama bu bir süreliğine çıktığım yola hiç benzemiyor."

Gözlerim büyümüş olmalı çünkü Boone ekliyor: "Şaşırmış gibi bakma. İzci olmadığımı biliyorsun."

Başımı salladım. "Şaşırmamın nedeni bu değil. Sadece bu konuda çok bilinçli görünüyorsun."

Bu kez gülüyor ve bu içten bir gülüş. "Çünkü öyleyim. Beni ayakta tutan ve çok kötü şeyler yapmamı engelleyen bir ailem var. Ve sonra böyle anlarım oluyor, country müziğin kötü çocuğu Boone Thrasher olmaktan uzaklaşıp sadece Boone olabiliyorum. Kendi yemeğimi yakalamak, temizlemek ve pişirmek bana bazı şeyler değişmiş olsa da hala her zaman olduğum cahil olduğumu hatırlatıyor." Bana göz kırptırıyor. "Bugünlerde mutfağım biraz daha süslü olsa da, balığın tadı hala aynı."

Elimde olmadan daha önce aklımdan geçen düşünceyi dile getiriyorum. "Sen iyi bir adamsın, Boone."

Gülümsemesi hınzır bir hal alıyor. "İyi bir adam olabilirim ama sana çok kötü şeyler yapmak istiyorum."

Bacaklarımın arasındaki sıcaklık bir ihtiyaç patlamasına dönüşüyor. Kanatlarımdan yapış yapış olmuş parmaklarımla öne doğru eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Tekrar konuştuğumda sesim boğuk çıkıyor.

"Güzel. Sabırsızlanıyorum."

Boone öpücüğü derinleştiriyor ve ben bu iskelede soyunup soyunmayacağımızı merak ediyorum, ama gölete doğru gelen başka bir ATV'nin sesi bizi ayırıyor.

"Ne oluyor lan?"

Bir far alacakaranlığı yararak üzerimizde parlıyor.

"Boone! Eve geri dönmelisin. Büyük bir sorunumuz var," diye bağıyor Anthony.

"Ne tür bir sorun?"

"Polisler. Elleriinde tutuklama emriyle buradalar."

BOONE VE RIPLEYİN hikayesi [Real Sexy](#)'de sona eriyor.

Bültenime kaydolmak için [buraya](#) TIKLAYIN ve gelecek projeler, yeni çıkan kitaplar, satışlar, özel alıntılar ve çekilişler hakkında başka bir duyuruyu asla kaçırmayın.

Gerçek Kirli hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim! Kitabı satın aldığınız perakendecinin sitesinde bir yorum bırakmak için birkaç dakikanız varsa, inanılmaz derecede minnettar olurum. Banam meghanmarchbooks@gmail.com adresinden bir link gönderin, ben de size kişisel bir notla teşekkür edeyim.

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

BAĞIMSIZ

Beni Geri

Götür Kötü

Karar

BENEATH SERİSİ:

Bu Altında Zincirlerin

Maskenin Altında Bu

Mürekkebin Bu Bu

Altında Altında Bu

Yalanların Altında Yara

İzlerinin

Bu Gölgelerin Altında

Beneath The Truth (2017 yaz sonu çıkacak)

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Hard Charger

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

Birliktelik Zevkle

r

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi

Adam Gerçek İyi

Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

TEŞEKKÜRLER

Kaç kitap yazdığımın sayısını unutmaya başladım, ancak asla gözden kaçıramayacağım bir şey var ki o da harika okuyuculara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğum. Bu yolculukta beni takip ettiğiniz için teşekkür ederim. Size daha fazla hikâye sunmak için sabırsızlanıyorum.

Tüm ekibime, hepinizi seviyorum ve bunu siz olmadan yapamazdım. Bunu uzun, çok uzun bir süre yapmaya devam edelim, tamam mı?

YAZARIN NOTU

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin:

Web sitesi:

www.meghanmarch.com

Facebook:

www.facebook.com/MeghanMarchAuthor

Twitter

www.twitter.com/meghan_march

Instagram:

www.instagram.com/meghanmarch

YAZAR HAKKINDA

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolay eğlenen ve müstehcenlik okumayı ve yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Edepsiz konuşan alfa erkekler ve onları dize getiren güçlü, arsız kadınlar hakkında kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

Okurlarından meghanmarchbooks@gmail.com adresinden haber almayı çok seviyor.

meghan_march

meghanmarchauthor

www.meghanmarch.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

